

Bài Ca Chim Thiên Đường

Contents

Bài Ca Chim Thiên Đường	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	16
4. Chương 4	25
5. Chương 5	33
6. Chương 6	40
7. Chương 7	49
8. Chương 8	56
9. Chương 9	65
10. Chương 10	73

Bài Ca Chim Thiên Đường

Giới thiệu

Có lẽ những truyện ngôn tình thiên về mối quan hệ yêu đương giữa những người được gọi là anh em

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bai-ca-chim-thien-duong>

1. Chương 1

Anh ta nói thứ mà anh ta muốn có được thì nhất định sẽ không buông tay. Anh ta nói chỉ sau khi cô hoàn toàn khuất phục thì mới có thể có được tự do. Anh ta nói anh ta có thể vì đạt được mục đích mà bất chấp thủ đoạn. Cho nên, cô chạy không được, cũng trốn không thoát.

Ngoại trừ thỏa hiệp ra, cô không còn lựa chọn nào khác. Chỉ có một cách duy nhất để đối phó với loại đàn ông ngông cuồng, tự cao tự đại ấy, đó chính là để cho anh ta chủ động buông tay. Cô không phải là người

phụ nữ đầu tiên của anh ta, và chắc hẳn cũng không phải người cuối cùng. Tuy anh ta chính là người đàn ông đầu tiên của cô, nhưng cô tin rằng sẽ không là người cuối cùng.

~~

Cơn mưa mùa hạ luôn đến vừa nhanh vừa vội, hết như phong cách mạnh mẽ ngang tàng của anh ta. Sau cơn mưa rền gió dữ, để lại một mảng hỗn độn. Nhưng ít nhất, trước khi mưa tạnh hẳn sẽ trở nên nhỏ và yếu đi, nhẹ nhàng vỗ về an ủi vùng đất bị nó tàn phá. Còn anh ta, sau khi xong việc, cũng không thêm để lại một câu nhẹ nhàng ấm áp.

Tiếng động cơ xe tắt hẳn trong mưa gió. Ánh đèn xe quét qua sàn đá hoa cương rồi tắt ngúm. Cô mở cửa xe, đội túi da trên đầu rồi chạy nhanh về phía cửa. Dù khoảng cách chỉ có hai ba chục bước nhưng cũng đủ để nước mưa làm ướt hết quần áo, biến cô thành một con chuột lột chính cống.

Cửa nhanh chóng được mở ra, người giúp việc vội vã kéo cô vào trong phòng, hốt hoảng kêu lên: “Cô chủ, sao cô không ở trong xe đợi một chút?”

Nước mưa lạnh buốt theo mái tóc chảy xuống đôi gò má đã tái nhợt vì rét cứng của cô, nhỏ xuống tấm thảm đỏ dầy tiền dưới chân, loang thành một mảng nước có vẻ khó coi. Cô liếc qua chiếc đồng hồ treo trên chỗ cầu thang, thềm thở phào nhẹ nhõm, rồi lại đưa mắt tìm kiếm bóng dáng cao lớn kia trong phòng khách rộng lớn này.

Một chiếc khăn lông khô ráo mềm mại bỗng thành linh chụp xuống đầu cô, hai bàn tay to lớn vững chãi đè đầu cô lại, thô lỗ mà lau mái tóc chấm vai của cô. Trước khi bị ngạt, cô giãy giụa và thoát khỏi sự bao bọc của cái khăn, thở hổn hển. Áp vào mắt cô là chiếc cằm cương nghị và trái cổ to lớn. Đưa mắt nhìn lên, lại chạm phải ánh mắt đen thẳm và dữ dằn của anh.

Giọng của anh cũng lạnh tanh và chậm rãi y như vậy: “Sao không mang dù theo?”

“Em quên mất.”

“Vậy sao không chờ người giúp việc mang dù ra đón?”

Cô lại nhìn đồng hồ treo tường một cái, giọng run run: “Anh chỉ cho em 40 phút, bây giờ chỉ còn 2 giây.” Cô run lên không phải do sợ hãi mà là vì bị lạnh.

Cô phải chịu cái lạnh của nước mưa dưới 24 độ, cộng thêm cơn bão táp lúc nửa đêm. Cô không ăn cơm tối, ngồi trong phòng làm việc bật máy lạnh đến hơn 11h rưỡi, chân tay tê rần, nhức mỏi vì ngồi quá lâu, máu gần như ngừng lại không chảy nữa. Lúc này, anh gọi điện thoại tới, dùng giọng điệu giận dữ mà ra lệnh cho cô: “Cho dù em đang ở đâu thì trong vòng 40 phút nữa cũng phải xuất hiện trước mặt tôi.”

Phản ứng ngay tức thì của cô chính là quơ lấy túi xách rồi vọt ra cửa. Phòng làm việc cách biệt thự khoảng 20 phút lái xe, cô còn phải trừ ra thời gian đợi thang máy và lấy xe. Đêm hôm khuya khoắt thì không sợ kẹt xe, nhưng cô không ngờ là ngoài trời lại đang đổ mưa. May thật, may mà đã đến kịp. Nhưng rõ ràng là sự phục tùng mọi lúc mọi nơi này vẫn không thể làm anh hài lòng. Anh vẫn bưng bưng giận dữ, hơn nữa còn có xu hướng không dừng lại.

“Tiểu Phương, đi pha nước nóng cho cô ấy.”

“Dạ!”

Anh lập tức bế ngang người cô, đi thẳng lên phòng ngủ trên tầng 2. Túi xách rơi xuống đất, cô vươn tay định giữ lấy nhưng vẫn hụt mất.

“Túi của...” Nhận được ánh mắt hung dữ của anh, cô ngoan ngoan nuốt chữ “em” vào lại.

Cô biết lần này là cô không đúng. Hôm qua, nói chính xác hơn là hôm kia, anh đã nói qua điện thoại với cô rằng tối nay, à, đúng hơn là tối qua sẽ trở lại. Vậy có nghĩa là cô phải ngoan ngoãn ở trong biệt thự mà đợi anh, giống như phi tần trong hậu cung nghênh đón hoàng đế đến sủng hạnh. Tốt nhất là phải trang điểm ăn diện vào, phải mừng rỡ hân hoan vào. Cô không biết những người phụ nữ trước kia của anh có thể hay không, nhưng ít nhất cô không thể. Cô cư nhiên dám quên mất chuyện này, mặc dù cũng không cố ý quên.

Anh là một người đàn ông không cho phép người ta bỏ lơ mình. Chỉ có anh xem nhẹ người khác chứ quyết không cho phép người khác xem nhẹ mình, nhất là phụ nữ của anh, và nhất là cô. Cô biết mình không trốn được cơn thịnh nộ của anh, cũng biết nếu trong khoảng thời gian quy định mà không xuất hiện thì kết quả sẽ càng thảm. Giống như anh đã nói, cô chạy không được, cũng trốn không thoát.

Cho nên, cô chỉ có thể chọn cách xuất hiện trước mặt anh với tốc độ nhanh nhất.

Anh không chút khách khí mà lột sạch bộ quần áo ướt nhẹp trên người cô, cũng tiện tay làm rách bộ đồ Chanel có giá không rẻ của cô. Đương nhiên, chỉ cần cô muốn thì anh sẽ đền cho cô mười bộ khác. Nhưng cô ghét nhất là đi shopping, mua quần áo, cũng ghét phải thích ứng với cảm giác vải mới cọ xát vào da thịt. Nhưng anh không biết, cũng không thêm phải biết.

“Nhìn anh.” Anh dùng ba ngón tay nắm lấy cằm cô, buộc ánh mắt cô phải chuyển từ bộ quần áo “quá cổ” kia đến trên mặt anh.

Cô nghe theo mệnh lệnh của anh, nhìn anh một cách nghiêm túc. Một tháng trời ra nước ngoài bàn công chuyện làm anh có vẻ hơi uể oải, râu mọc lún phún khắp cả cằm. Hốc mắt hơi lõm xuống và tròng mắt có đôi ba vằn máu. Bởi vì vừa tắm xong nên tóc tai còn ướt và bết lại trên trán, che khuất vầng trán cao rộng. Gương mặt anh có vẻ hơi gầy đi, các đường nét góc cạnh, mũi cao thẳng, mắt sâu thẳm, nhìn hơi giống con lai. Lông mày anh đen và rậm, xéch lên như kiếm, có chút khí phách của những hiệp khách xưa. Nhưng cô biết đó chỉ là vẻ bề ngoài. Trong xương cốt, anh chính là một tên gian tà chính cống. Nếu anh không hề chút là phát giận, nếu đôi môi mỏng của anh có thể thường xuyên nở nụ cười hiền hòa hơn thì có lẽ anh sẽ là một người đàn ông rất dễ nhìn.

Thông thường cô sẽ dùng từ dễ nhìn, khó coi và tạm được để tả diện mạo của đàn ông. Bởi vì cô không phân biệt được khôi ngô, tuấn tú hay đẹp trai.

Có được trăm phần trăm chú ý của cô, ánh mắt của anh cũng dịu lại.

Tiểu Phương từ phòng tắm đi ra, nói: “Cậu chủ, nước pha xong rồi.” Sau đó thì thức thời mà lui ra.

Anh dùng tấm thảm bọc cô lại, ôm thẳng vào phòng tắm, ném vào bồn tắm như ném một túi rác, lớn tiếng nói: “Em làm sao ỉnh ầm lên chút đi. Chết tiệt, lạnh như là một khúc gỗ vậy.”

Nước ấm trong bồn tắm bắn ra tung tóe, tấm đệm mát xa đỡ lấy làm cô không bị thương, nhưng cổ tay phải vô tình đụng vào thành bồn tắm làm cô đau đến nỗi phải chau mày. Anh đóng mạnh cửa nhà tắm, tạo nên một tiếng rầm thật lớn. Cô lấy làm lạ là cửa của căn nhà này được làm từ vật liệu gì mà có thể chịu được sự ngược đãi trường kì của anh như thế.

Lạnh lẽo, đáng ghét như một khúc gỗ! Ha ha, anh ta luôn chỉ có cách thức so sánh ấy, vừa không hợp vừa bất lịch sự. Cô rất nghi ngờ anh ta có phải là con của chú Khúc hay không? Chú ấy là nhà chế tác âm nhạc lớn, vùng vẫy trong giới showbiz mấy chục năm nhưng đứa con duy nhất lại kiêu ngạo ngang tàng, không có chút khí chất nào của nghệ sĩ. Có điều khí thế hô mưa gọi gió của anh ta trong giới kinh doanh cũng rất có phong cách của ba mình trong giới âm nhạc. Nhớ tới chú Khúc lại nhớ đến mẹ cô. Nếu hai người họ mà biết cô trở thành phụ nữ của Khúc Lăng Phong thì không biết sẽ...

Ồ, biết thì sao chứ? Khúc Lăng Phong có từng sợ ai chưa? E rằng cho dù là người mẹ đã chết của anh ta từ trong mộ nhảy ra thì cũng không cách nào ngăn được sự chuyên quyền độc đoán của anh ta chứ đừng nói chi tới người cha trước nay không thân thiết cùng bà mẹ kế trước nay anh ta chưa từng thừa nhận.

Đúng vậy, mẹ của cô chính là mẹ kế của anh. Có điều giữa họ không giống cách cư xử như anh em bình thường khác. Không có vẻ tương thân tương ái, cũng không có nhìn nhau gằm gừ, càng không có tình cảm ám muội e ấp. Trên thực tế, trước khi anh ngang tàng vô lý can thiệp vào cuộc sống của cô thì giữa họ còn không tính là quen biết. Ngược lại, em gái cô lại ngưỡng mộ anh đã lâu. Tên tiểu nhân bỉ ổi này đã lợi dụng cô bé để uy hiếp cô. Chỉ có cậu em út... đứa em chung của họ là người hạnh phúc nhất trong mối quan hệ phức tạp này, có được sự yêu thương của tất cả mọi người.

“Rầm” một tiếng, cửa phòng tắm lại bị mở bật ra, anh thò đầu vào hét: “Sao còn chưa tắm xong? Cho em thêm một phút nữa rồi xuống ăn cơm với anh!”

Cô nghĩ có lẽ cả đời này anh ta cũng sẽ không học được cách nói năng nhỏ nhẹ, ít nhất là đối với cô.

Cô chậm rãi lau khô người, từ tốn mặc áo khoác vào. Không phải cô cố ý kéo dài thời gian, cũng không phải muốn trốn ăn cơm với anh, càng không muốn làm anh nổi giận. Thực tế thì... cổ tay của cô rất đau, chỗ vừa bị đập phải đã sưng lên, phỏng chừng sẽ nhanh chóng bầm tím, hơn nữa cô cũng không biết là có tổn thương đến gân cốt hay không.

Rầm! Cửa lại bị đá bật ra. Cô thề là đã nghe thấy được tiếng phản đối của cánh cửa.

“Còn lời thôi cái gì thế? Em không biết anh đã đói lắm rồi sao?” Anh đứng trước mặt cô la lối làm tai cô ong cả lên. Đồng thời, cô còn phải chịu đựng sự đau đớn của cổ tay mà chiến đấu với dây lưng áo khoác. Có trời mới biết là cô đói cỡ nào. Nếu có thể, cô rất muốn không mặc cái gì mà đi ăn cơm luôn.

“Tay em bị sao thế?” Anh đưa tay ra, bắt trúng ngay chỗ cô bị thương.

“Á...” Cô đau đến nỗi suýt xoa, thiếu chút nữa là chảy nước mắt.

“Sao lại ra thế này?” Anh nhẹ nhàng lật lấy cổ tay cô, ngón tay khê cạo xát da thịt sưng đỏ của cô, tay kia thì nâng cằm cô lên, sầm mặt hỏi lại: “Sao lại ra thế này?”

“Anh làm chứ ai, lúc ném em vào bồn tắm ấy.” Cô biết anh ta sẽ không vì thế mà tự trách, sẽ chỉ tức giận vì cô không bảo vệ được mình. Luận điệu của anh ta là mỗi tấc da thịt của cô bây giờ đều thuộc về anh ta, cho nên phải giữ thật tốt cho anh ta. Đương nhiên là anh ta không phải có nghĩa vụ ấy, trước giờ anh ta chỉ có quyền lợi hưởng thụ.

“Chết tiệt!” Anh vò đầu thật mạnh, không biết là đang rửa ai, trên mặt lại thêm chút sa sầm và cáu kỉnh.

Anh nắm tay trái dắt cô ra khỏi phòng tắm, bắt đầu lục tung cái tủ lên: “Tiểu Phương, cô giấu cái hộp thuốc ở chỗ nào rồi?”

“Hả?” Tiểu Phương thở hồng hộc chạy vào. “Cậu chủ, ở đây ạ!” Cô ấy nhanh nhẹn lấy hộp thuốc từ trong tầng cuối cùng của cái tủ ra. Cô đoán vừa rồi cô ấy không ở trong bếp thì ở phòng ăn, cách 1 tầng lầu và mấy lớp cửa mà vẫn có thể nghe được anh hét cái gì, không biết là do phòng cách âm không hiệu quả hay thính giác của Tiểu Phương lại tiến bộ.

Anh cầm hộp thuốc, vụng về bôi thuốc cho cô. Cô cắn răng, cố gắng không rên thành tiếng.

“Cậu chủ, hay để tôi làm cho.” Có lẽ Tiểu Phương không nỡ nhìn anh giày vò cô nữa nên nghĩa khí lên tiếng.

“Cô ra ngoài đi!” Giọng của anh nặng nề bức bối, mang theo áp lực cùng lửa giận. Tiểu Phương nhìn cô một cái đầy thông cảm rồi ngoan ngoãn bước ra ngoài.

Mồ hôi từ trên trán anh nhỏ xuống tay cô, tay anh đang không ngừng run rẩy. Bôi thuốc, chuyện nhỏ này mà cũng quỳnh đến nỗi ra mồ hôi sao? Đây không giống với tính cách của Khúc Lăng Phong.

Anh bỗng dừng tay lại, sau đó bất ngờ đẩy cô ngã xuống, bàn tay mặc sức sờ soạng khắp người cô. Trời ạ! Cô bỗng ý thức được lúc này dây lưng của áo khoác vẫn chưa được cột xong, anh vẫn luôn nhìn chằm chằm vào cô trong lúc bôi thuốc...

Lửa tình hừng hực thổi tới, cô chỉ kịp nghe được một câu anh thốt ra trong lúc thở hổn hển: “Là em quyến rũ anh.”

Thật là oan uổng mà! Nhưng lúc này, cô không còn sức để tranh luận xem là ai quyến rũ ai. Hơn nữa có tranh luận thì cũng chẳng ích gì, điểm mấu chốt của vấn đề chính là: Anh ta muốn!

Chỉ ba từ này thôi là đủ!

~~

Cô như con chim bị gãy cánh, rơi xuống một cột buồm rách nát, trôi lênh đênh trên mặt biển đầy giông tố, không biết nơi nao là bờ, không biết khi nào sẽ bị lật thuyền. Cô trôi giạt trong phong ba bão táp, nghe tiếng sóng biển gầm gừ, nghe cánh hoa trôi thắm than khóc. Hạt mưa xối xả chìm vào mặt biển âm u rồi cuốn theo cơn sóng dữ. Bão táp đang thét gào, quần lay cánh buồm mà cô đang bám đậu. Cô bị đập thành nát vụn, duy chỉ còn linh hồn là vẫn đang giãy giụa trong cơn cuồng phong.

Gió ngừng lại, mưa cũng ngừng rơi, linh hồn của cô vẫn còn đang phiêu du. Nước mưa làm mái tóc và cả người cô ướt nhẹp. Không, đó không phải là mưa, là mồ hôi. Của anh, còn có cả của cô.

Trần nhà không còn xoay vòng nữa, thần trí cô dần tỉnh táo lại, nhìn rõ gương mặt sau cơn kích tình của anh, mệt mỏi nhưng thỏa mãn. Anh nằm nghiêng, một bàn tay gác nhẹ lên tấm lưng trần của cô, tay kia thì đè lên cánh tay phải của cô. Cô thấy là lạ nhưng trong nhất thời cũng không biết lạ chỗ nào, tóm lại thì bình thường họ không nằm như tư thế này. Cô nhúc nhích cánh tay phải bị anh đè đến tê dại, dường như cảm giác đau ở cổ tay không còn nghiêm trọng nữa. Cô đã biết rồi, là vì anh cứ đè cánh tay cô mãi nên mới cảm thấy lạ. Một cảm giác ấm áp khẽ chạm vào đáy lòng. Cô thoáng biết được tại sao anh lại giữ tư thế ấy nhưng rồi lại cố chấp không muốn làm rõ nguyên nhân đằng sau nó. Cô thà tin rằng mình chỉ là một con chim dùng để chơi đùa, như thế khi được phóng sinh mới không lưu luyến gì.

Anh từ từ mở mắt. Đôi mắt sâu thẳm hiện ra, lộ vẻ trong suốt và sáng ngời. Chỉ có những lúc hết sức khoái lạc và thỏa mãn thì đôi mắt anh mới có được dáng vẻ thế này. Anh nhìn cô, nét môi cũng có vẻ dịu lại, đuôi mày hơi cong lên để lộ nụ cười nhẹ.

Cô gần như ngây ngẩn cả người. Cảm giác hòa hợp hạnh phúc ấy cứ như mặt trời mọc trên biển sau cơn mưa bão, ấm áp, sáng lạn, rực rỡ chói ngời.

Một âm thanh mất lịch sự vang lên phá vỡ sự im lặng giữa hai người: “Ọc ọc ọc...”

Anh nhướng mày, ra vẻ nghiêm túc nói: “Bụng của anh đang sôi.”

Cô cũng nghiêm trang nói: “Cả em nữa.”

Anh nở một nụ cười tươi đúng nghĩa, kéo cô dậy, cột lại dây lưng cho cô rồi cùng xuống lầu ăn bữa tối đã nguội lạnh. Hoặc có thể gọi là bữa khuya, cũng có thể gọi là bữa sáng.

Thật ra anh là một người không hay cười, khi cười lên thì có chút không được tự nhiên, nếu không có vẻ u ám kỳ quái thì là kiêu căng ngạo mạn. Còn nụ cười vừa rồi lại có vẻ ngây ngô ngốc nghếch. Người không hay cười thì đừng cười vẫn hơn. Mà cô, cũng chính là một người không hay cười.

~~

Cổ tay cô sưng suốt một tuần khiến cô không thể làm việc được. Tay của cô quan trọng hơn so với người bình thường, bởi vì cô là một người soạn nhạc, theo như cách gọi thông thường thì là nhạc sĩ. Bất luận là viết lời hay phổ nhạc đều cần có một đôi tay linh hoạt. Trên thực tế, những khi anh không bận công việc thì cũng không thích cô làm việc mà sẽ dẫn cô ra nước ngoài du lịch, vận động, mặc sức mà tiêu tiền. Hoặc là chỉ ngồi trong nhà xem TV, nghe nhạc, thỉnh thoảng thì tham gia tiệc tùng. Lúc anh hứng lên thì sẽ bảo cô hát cho anh nghe. Tại lầu 4 của biệt thự có lắp đặt một phòng nghe nhạc với đầy đủ các thiết bị tối tân nhất, rất tiện cho cô làm việc nhưng thật ra là để tiện cho việc quản lý cô. Cho tới giờ, cô chưa từng sáng tác ra thứ gì ở trong cái phòng ấy. Cô phải đến phòng làm việc thì mới có thể bình tĩnh mà làm việc. Sao cô có thể có được cảm xúc khi ở tại nơi đẹp đẽ đến nỗi khiến người ta nghẹt thở này chứ?

Cô nằm trên cái vồng ngoài ban công lầu 4, nghe tiếng tiếng nhạc bay ra từ trong cửa sổ sát đất. Cái vồng được mắc dưới giàn nho xanh um, râm mát rất dễ chịu, ngược mắt là có thể thấy được những quả nho xanh tím được treo lẫn trong những phiến lá xanh, quả nào quả nấy tươi non căng mọng, chắc là vừa chua vừa chát. Cơn mưa giông tuần trước không tạo nên quá nhiều thương tổn ở dây leo này. Cô băn khoăn tại sao cái thứ thoát nhìn có vẻ yếu đuối này lại có sức chống cự còn hơn cả con người? Là thứ gì đã cho nó sức mạnh để đấu tranh với mưa sa gió giạt?

Cô xoa xoa hai bên thái dương đang âm ỉ đau, ngồi dậy, mắt lướt qua khu vườn trồng hoa lay ơn, trúc tía, và nho xanh quần quanh. Xuyên qua lan can bằng đá cẩm thạch khắc hoa màu xám trắng nhìn ra bể bơi đang dập dờn sóng trong sân.

Anh như một con cá mập nhàn nhã bơi lội trong nước sau khi đã ăn no nê. “Xào” một tiếng, bọt nước bắn tung tóe, anh du tay vịn nhảy lên bờ. Trên cơ thể trần trụi là cơ bắp săn chắc, thân hình cân đối. Theo cử động của anh, đầu tóc ướt sũng đang phát sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Từ xa truyền đến tiếng giày cao gót gõ trên mặt đường lát sỏi. Một dáng người thon thả mảnh mai, chừng chạc già dặn đang lướt qua vòi phun nước đi về phía anh. Mái tóc màu hạt dẻ được búi cao gọn gàng, buộc

chặt sao gáy. Cái kính gọng đen thật lớn che mắt đôi mắt xinh đẹp sâu thẳm kia. Bộ quần áo công sở màu xanh lam làm cô ấy nhìn có vẻ càng nghiêm túc và cứng nhắc. Là Tần Chiêu - trợ lý của Khúc Lăng Phong, một cô trợ lý hết sức có trách nhiệm với công việc. Không biết tại sao, cô vừa nghĩ tới nữ trợ lý là lại liên tưởng ngay đến nữ sát thủ. Thật ra thì hai nghề này đúng là cũng có chỗ rất giống nhau. Sát thủ nhận tiền và lấy mạng người còn trợ lý thì nhận tiền và lấy đi thời gian của ông chủ. Thậm chí kiểu người này, hề nhận tiền của ai thì sẽ cướp lấy thời gian cùng sức lực của người đó, mãi đến khi hút cạn máu của ông chủ mới thôi.

Tần Chiêu đi đến bên cạnh Khúc Lăng Phong, không đếm xỉa đến dáng người gợi cảm đang phô bày cùng tư thế uể oải mê người của anh mà mở ngay sổ ra, đọc một lèo mục đích hôm nay cô tới đây. Anh nằm xoài người trên ghế mây, uống một ly martini, không có ý kiến gì với hành vi xem nhẹ anh của cô ấy. Nếu trên đời này còn có người được Khúc Lăng Phong tôn trọng thì không ai khác ngoài Tần Chiêu. Chỉ có cô ấy mới dám nói chuyện khi anh dùng dùng nổi giận, chỉ có cô ấy mới dám chỉ trích những sai lầm mà anh phạm phải. Cô không hiểu sự tự tin và dũng cảm nào đã làm cô ấy dám xem nhẹ cảm xúc của Khúc Lăng Phong, dám làm theo ý mình ở trước mặt anh. Hay là cô ấy có ý nghĩa gì đặc biệt ở trong lòng anh? Thông thường thì quan hệ này sẽ phát triển thành một tình yêu khắc cốt ghi tâm. Ông chủ và nữ trợ lý, có sự ăn ý khi làm việc, có sự hòa hợp trong cuộc sống, trợ lý yêu một cách cố chấp và kiềm nén, ông chủ thì quan tâm một cách mơ hồ mà mạnh bạo. Thế là vào một hôm nào đó, có một cơ hội nào đó khiến cho hai người vén được mây mù, thấy được tình cảm của mình, hiểu được tình cảm của nhau và thế là nắm tay nhau, mãi không chia lìa.

Tiểu thuyết tình yêu đều viết thế mà, không phải sao?

Trước giờ, cô vẫn cứ mong chờ, mong sao Tần Chiêu có thể thu hút được sự chú ý của anh. Như thế thì cô có thể an toàn mà thoát khỏi cơn giông tố.

Cô vẫn luôn mong chờ, hy vọng và hy vọng.

Cô gần như chẳng hiểu những thứ mà Tần Chiêu nói, cũng không muốn hiểu nên xuống văng, vào lại phòng nghe nhạc.

Khúc Lăng Phong ngẩng đầu nhìn về phía ban công lầu 4 rồi tiếp tục nghe trợ lý báo cáo.

Cô vặn volume lên hết cỡ, mở ca khúc chủ đề của bộ phim Love story, một trong những ca khúc tiếng Anh hiếm hoi mà cô thích. Câu hát kinh điển: Love means never having to say you're sorry còn từng gây nên sự tranh luận kịch liệt trên giảng đường đại học. Lúc ấy, có rất nhiều người nói: "Tôi không tin trên đời này có tình yêu chân thành như tình yêu giữa Oliver và Jennifer. Love story chẳng qua chỉ là một 'câu chuyện tình yêu' mà thôi!" Bây giờ e rằng càng khó có người tin tưởng giữa nam và nữ sẽ thỏa mãn với tình yêu kiểu một mái nhà tranh hai trái tim vàng, tin rằng yêu nghĩa là sẽ không bao giờ phải nói lời xin lỗi.

Ít nhất, cô sẽ không tin như thế.

Cô cuộn mình trong tấm nệm thật dày và êm ái, ngâm nga theo lời bài hát: Where do i begin To tell story of how great a love can be The sweet love story that is older than the sea...

Cô không biết anh đi vào từ lúc nào, khi cô phiêu du trong ca khúc và trở về thì mặt của anh đã để sát trước mặt cô, đôi mắt đen như mực nhìn chằm chằm vào ánh mắt mơ màng của cô.

Anh nuốt lấy âm cuối mà cô vừa hát lên, trong lúc hôn cô thật sâu thì cũng tắt đi mấy hát, môi anh lướt tới bên tai cô và hà hơi vào. "Sau này không cho em hát những bài hát buồn thế này nữa, dù em hát rất hay."

"Buồn ư?" Cô nghi hoặc lắm bầm: "Bài hát này không buồn chút nào."

"Nhưng lại làm em như sắp khóc vậy!" Ngón tay anh nhẹ nhàng lướt qua khóe mắt cô, đầu ngón tay có một giọt nước nhỏ.

Sao lại thế? Cô nháy vành mắt có hơi ran rát, nhìn ngón tay anh. "Nhất định là nước trên tay anh còn chưa lau khô."

"Anh nằm dưới nắng cả chục phút, có bao nhiêu nước thì cũng bốc hơi hết trơn rồi."

“Trong rượu của anh có đá, trên ly có nước đọng lại.” Bất luận thế nào thì cô cũng không tin mình sẽ khóc khi nghe nhạc. Huống chi từ đầu tới cuối, bộ phim này không hề cảm động được cô.

“Cô gái mạnh miệng!” Anh lăm bằm một câu rồi kéo cô dậy, quan sát vết thương đã mờ trên cổ tay của cô, hài lòng gật đầu. “Sắp lành hết rồi đó, có thể theo anh đi lượn tàu lượn.”

“Cái gì?”

“Ngày mai anh có một cuộc họp ở Tân Thành, ở đó vừa xây một khu chơi tàu lượn, sau khi họp xong chúng ta sẽ đi chơi.”

“Nhưng bây giờ em còn có case, anh đã làm em lỡ mất một tuần rồi!”

“Bỏ nó đi!”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì hết.” Ngón trỏ của anh đặt lên môi cô. “Đi xếp đồ đạc, 1 tiếng sau chúng ta xuất phát.” Anh buông cô ra, nhả ra hai chữ: “Bây giờ!”

Cô nhắm mắt lại, nghe tiếng bước chân anh bước xuống lầu. Cô cố nén cảm xúc phản nghịch trào dâng trong lòng. Cô như chiếc điện thoại di động của anh, phải chờ lệnh 24/24, muốn mang đi đâu thì mang, muốn dùng lúc nào thì dùng. Bi thảm hơn là di động còn có lúc được sạc pin, còn cô thì ngay cả quyền được nạp năng lượng cũng không có.

1 tiếng đồng hồ sau, cô xách theo giỏ hành lý đơn sơ theo anh vào nhà xe, tại sân thượng của tòa cao ốc công ty anh đáp trực thăng đi Tân Thành.

~~

Mưa mùa hạ thường nặng nề và oi bức, khắp nơi toàn là hơi nước bão hòa, cô rất ghét cái mùi không khí đã được lọc qua máy điều hòa nên mở cửa sổ ra nhưng vẫn không thể hít thở thông thoáng được. Đang xa vang lên tiếng sấm ầm ầm, dường như lại sắp có một trận mưa to nữa. Tại sao những nơi mà cô đến thì trời cứ đổ mưa nhỉ? Mặc dù cô thích nghe tiếng tí tách phát ra khi hạt mưa đập vào các thứ nhưng cô không thích mưa, nhất là những trận mưa gió bão bùng. Một cơn gió lạnh thổi qua, vị mưa cũng nhanh chóng tràn qua đây, trong không khí dần bốc lên mùi hương của đất, lẫn trong đó là hương cỏ tươi non. Cuối cùng thì cô cũng được hít thở một cách thông thoáng.

“Mưa ơi mưa, hãy rơi đi! Tốt nhất là hãy mưa cả ba ngày ba đêm thì tao sẽ không phải theo anh ta đi tàu lượn nữa.” Cô thầm cầu nguyện một cách thành kính.

Lòng ngực rộng, vũng chãi của anh dán vào sau lưng cô. Anh nhẹ nhàng hôn lên gáy và bờ vai cô. “Sao còn chưa ngủ đi? Ngồi máy bay 2 tiếng không biết mệt sao?”

“Bên trong bức quá, em ra hóng chút gió.” Những lúc có anh, rất hiếm khi cô có thể hít thở một cách thoải mái.

“Tay em lạnh quá.” Anh kéo rèm cửa sổ lại, ôm cô vào lòng, kéo cô về lại giường.

Anh luôn ngang ngược ngăn cản những việc mà cô đang làm. Tắt máy hát, kéo rèm cửa sổ, giật mất quyển nhạc, đóng piano lại... Chỉ cần anh muốn cô chú ý đến anh thì bất luận là cô đang làm gì cũng đều phải bỏ ngay, trong mắt chỉ được phép có anh. Cô còn phải chịu đựng những ngày tháng như thế này bao lâu nữa đây? Anh từng nói chỉ cần cô nghe lời thì sẽ có được tự do. Nhưng ngày tháng tự do dường như xa xăm với vội, bởi vì sự tham lam của anh không bao giờ dứt được. Giam cầm thể xác của cô, còn muốn giam cả linh hồn và trái tim cô. Nếu anh là một cái lồng tinh xảo thì có thể có ngày cô còn bay ra được. Thế nhưng anh là biển cả, là mưa rền gió giạt, bất luận cô bay đến đâu cũng đều không thể vùng vẫy ra khỏi cơn giông bão ấy. Cô rất ngưỡng mộ những cánh chim hải âu dưới ngòi bút của Macxim Gorki, chúng có dũng khí để đương đầu với bão tố.

Đợi anh ngủ say, cô lại dậy ngắm mưa. Anh chưa bao giờ biết từ sau khi ở chung với anh, cô liền bắt đầu mất ngủ. Cô thường mơ thấy mình là một con chim xinh đẹp bị một ông vua tàn bạo giam cầm. Điều kỳ lạ là thứ mà ông ta dùng để cầm tù không phải là một chiếc lồng mà là một sợi dây vô hình. Mỗi khi cô

bước ra khỏi phạm vi nhất định thì cả người sẽ cực kỳ đau đớn. Cô liên tục nằm thấy cơn ác mộng này hết đêm này qua đêm khác nhưng trước sau vẫn không nhìn rõ được mặt của vị vua kia, cũng không nhìn thấy được kết cục của mình.

Ông trời không nghe thấy lời cầu khẩn của cô, vừa sáng thì mưa cũng tạnh. Mặt trời mọc sau cơn mưa có vẻ hết sức trong lành và chói chang, vạn vật được nước mưa gội rửa nên như toát ra vẻ sạch sẽ sáng bóng. Chỉ có cô, gần như là buồn bực cả đêm.

Anh để cô lại khách sạn, trưa về đón cô đi ăn cơm, sau đó thì đi thẳng đến khu giải trí. Cả buổi sáng, cô lúc ngủ lúc mê, đầu óc choáng váng, người lúc nóng lúc lạnh. Cô nhờ nhân viên phục vụ lấy giùm 2 viên thuốc hạ sốt, gắng ngủ chừng 1 tiếng đồng hồ, mồ hôi toát đầm cả người.

Điện thoại vang lên lúc 11h30, cô uể oải trả lời một tiếng: “Alo?”

“Nửa tiếng nữa anh tới khách sạn, xuống dưới sảnh đợi anh.” Ra lệnh xong thì anh ngắt điện thoại, hoàn toàn không cho cô có cơ hội được nói. Cô rửa mặt, thấy có chút sức sống hơn. Thay đồ xong thì xuống lầu, vừa kịp thời gian mà anh cho.

Anh có vẻ không vui mà nhìn quần áo của cô. “Mặc thế này thì làm sao chơi tàu lượn?”

“Em nhìn anh bay là được.”

Mày anh dựng lên, lớn tiếng quát: “Bác tài, đến khu mua sắm.”

Cô như một con búp bê không có linh hồn, bị anh kéo vào khu bán quần áo, mua một bộ đồ thể thao, thay vào rồi lại bị kéo ra xe. Mãi tới khi đến khu chơi tàu lượn, cô mới có cơ hội giãy ra và giải thích: “Em không khỏe, không muốn chơi.”

“Em đang làm mình làm mẩy cái gì vậy?” Mắt anh như muốn phun lửa: “Bắt đầu từ hôm qua đã có vẻ mặt không tình nguyện rồi, đi với anh làm em khó chịu thế sao? Cái case chết tiệt ấy của em quan trọng đến thế hả?”

Cô đang làm mình làm mẩy cái gì ư? Lẽ nào anh không nhận ra cô đang không được khỏe? Lẽ nào anh không nghe thấy giọng cô như mất hơi mất sức? Lẽ nào anh không nhận ra cô yếu ớt đến nỗi sắp té xỉu rồi sao? Cô muốn hét to vào mặt anh, thế nhưng đó không phải là tính cách của cô, huống chi lúc này cô hoàn toàn không còn chút sức nào nữa.

“Thiên Lại!” Anh đỡ lấy cơ thể mềm nhũn của cô. “Em sao thế?”

Trước mắt cô mơ mơ màng màng. Dường như cô thấy được vẻ lo lắng đầu đó trong mắt anh. Nhất định là cô hoa mắt rồi. Anh thì làm gì biết thế nào là lo lắng chứ?

“Thiên Lại, em không được ngắt. Anh ra lệnh cho em không được ngắt!” Anh lập tức bế thốc cô lên, chạy về phía bãi đỗ xe.

Anh ra lệnh cho cô. Lúc nào anh cũng ra lệnh cho cô. Đến lúc này, anh vẫn đang ra lệnh cho cô, cũng như ra lệnh cho bệnh tật không được tìm đến cô vậy. Ý thức của cô dần ta biến. Chất giọng vang rền của anh làm cô không được yên ổn. Ngay từ lúc bắt đầu, từ khi anh nghe được tiếng hát của cô thì anh đã không định để cho cô được yên.

2. Chương 2

Đồng Thiên Lại vĩnh viễn cũng không quên được ngày hôm ấy, không quên buổi sáng sau cơn mưa rào. Cơn bão đêm qua dữ dội và ác liệt, phá vỡ cả cửa kính hướng về phía nam trong phòng ngủ của cô, nước mưa thì làm ướt cả chiếc giường khiến cả đêm qua cô vừa ướt vừa lạnh. Tối qua, trước khi người làm đi về đã cẩn thận đóng tất cả các cửa sổ trong nhà lại, nhưng cô không ngờ gió sẽ làm gãy một nhánh cây trong vườn, đập bể cửa kính phòng cô. Phòng của ba mẹ và em gái cô đều trống không nhưng cô không muốn qua đó,

cô quen giường, quen với mùi của mẹ. Nhưng mẹ đã dẫn em gái cô ra đi rất lâu rồi, trong phòng sớm đã không còn mùi hương của mẹ, cho nên cô chỉ còn biết ý lại chiếc giường này.

Sáng sớm nay, ba gọi điện thoại tới hỏi cô có ổn hay không, cô trả lời rất ổn. Cô không thể để cho ba lo lắng vì công việc của ba rất bận, bận vô cùng, gần như là không có thời gian chăm sóc cô. Nhưng cô vẫn rất thương ông, cô biết ba rất muốn làm một người cha tốt, chỉ có điều lực bất tòng tâm mà thôi. Cô đã 12 tuổi rồi, đã có thể tự chăm sóc mình, không thể làm ba cô lo lắng nữa. Lúc trước, khi ba mẹ ly hôn, cô lựa chọn ở lại bên cạnh ba nên cô không thể để mẹ biết ba chênh mảng với cô, nếu không bà sẽ dẫn cô rời xa ba. Cô yêu ba, cũng yêu mẹ. Trước nay, cô chưa bao giờ hận mẹ, nhưng cô rất thông cảm với ba mình, cho nên cô lựa chọn ở lại bên cạnh ông.

Cô quét dọn sạch sẽ những mảnh kính vỡ trong phòng, tìm hộp thuốc để bôi lên vết thương bị kính cắt trên tay của mình. Chút thương tích này không cần lo lắng, cũng không đau. Cô rót một ly sữa tươi, lục trong tủ lạnh tìm được một miếng bánh kem, như thế là đủ để lấp đầy bụng. Tiếng chuông điện thoại vang lên trong căn phòng yên ắng, nghe có vẻ khá chói tai.

“Alo, xin chào, đây là nhà họ Đồng!”

“Chị!” Giọng nói nhỏ nhẹ của Đồng Thiên Kiều vang lên: “Chị ơi, sao chị còn chưa đến, mẹ đã sắp đi rồi.”

“Thiên Lại!” Mẹ cô nghe điện thoại. “Con vẫn tốt chứ? Có cần mẹ cho người đi đón con không?”

“Không cần đâu ạ, con thay đồ xong sẽ đi ngay, đến thẳng giáo đường luôn thì chắc kịp!”

“Chị à.” Giọng Thiên Kiều lại nói chen vào: “Chị phải mặc cho thật đẹp vào đấy, hôm nay mẹ rất đẹp!”

“Chị biết rồi, lát nữa gấp lại.”

Cô ngắt điện thoại, tiếp tục uống sữa. Hôm nay là ngày kết hôn của mẹ và chú Khúc. Thoạt nhìn, xem ra ba bận đến nỗi quên luôn rồi, nhưng thật ra là không dám đến. Cô biết ông còn yêu mẹ, cho nên chọn cách trốn tránh, trốn vào trong phòng thí nghiệm của ông, thậm chí cả đêm không về nhà. Cô nhớ khi ly hôn, ba cô từng nói: “Yêu mẹ con nên để cô ấy được tự do.”

Cô nhìn vết thuốc màu tím trên tay, không mặc bộ váy lụa màu trắng ngần tay đã chọn hôm qua nữa mà lấy bộ quần áo màu cánh sen ra mặc. Mái tóc mềm mượt buông xõa trên vai, trên đỉnh đầu túm một nhúm tóc nhỏ, buộc cái nơ cũng màu cánh sen, phối hợp với một đôi xăng đan màu trắng. Dù không tạo được không khí vui tươi, cũng không quá xinh xắn nhưng cũng có thể xem như dễ nhìn.

Khi Thiên Lại đến giáo đường thì hôn lễ đã bắt đầu. Cô lặng lẽ ra phía sau, ngồi xuống một cái ghế trống. Khi nhìn thấy cô thì ánh mắt lo lắng của mẹ đã nhẹ nhõm hơn nhiều, lúc này mới tập trung tinh thần quay mặt về phía cha xứ, đối diện với hôn lễ long trọng trang nghiêm của mình, đối diện với người chồng mới của mình, đối mặt với cuộc sống nửa đời sau của mình.

Thiên Lại cũng hoàn toàn không oán trách mẹ mình, bởi vì không phải có chú Khúc mà mẹ mới rời xa ba. Bà rất say mê âm nhạc, khi đi học đã có chút ít tiếng tăm nhưng vì quan tâm đến cảm nhận của ba mà bỏ qua ước mơ bước vào giới showbiz. Sau đó, khi tình yêu dần mất đi lửa nóng thì lòng nhiệt tình đối với sự nghiệp lại càng tăng. Sự bận rộn và sao nhãng của ba cô làm những tưởng tượng về cuộc sống hôn nhân lãng mạn của bà bị phá nát hoàn toàn, khiến cuối cùng bà cũng bước vào giới ca nhạc. Bà yêu gia đình, nhưng càng yêu âm nhạc. Cũng như ba cô yêu gia đình, nhưng lại càng yêu những thí nghiệm của ông.

Họ ly hôn, em gái cô theo mẹ, cô ở lại với ba. Cuộc hôn nhân này tan vỡ, vốn không có ai phản bội ai. Chú Khúc là người bạn ăn ý mà mẹ cô gặp được sau khi bước vào giới ca nhạc. Việc có cùng lý tưởng và quan điểm sống đã dẫn họ đến với nhau. Vì thế, lễ cưới này nên có được sự chúc phúc của con gái chứ không phải sự oán trách.

Trên mặt mẹ cô là nụ cười tràn ngập hạnh phúc. Câu “tôi đồng ý” của chú Khúc đã hứa hẹn hạnh phúc nửa đời sau của bà. Thiên Lại mỉm cười, cùng vỗ tay trong tiếng chúc phúc của mọi người dành ẹ.

“Hừ!” Một tiếng hầm hừ nhỏ nhưng đầy cảm phẫn từ bên cạnh vang lên.

Thiên Lại quay đầu qua, nhìn thấy một thiếu niên cao hơn mình chừng một cái đầu. Cậu ta mặc bộ lễ phục màu xám sẫm được cắt may khéo léo, tôn lên vẻ cao lớn kiên cường của mình nhưng chân mày lại nhíu chặt

lại. Đường như cảm nhận được ánh mắt của cô, cậu ta dữ dần trở lại một cái, sau đó nhìn cô như phát hiện ra châu lục mới.

Thiên Lại xấu hổ mà đưa mắt sang chỗ khác.

Bàn tay của cậu ta vươn ra, nắm lấy cằm cô không chút khách khí, xoay mặt cô qua, quan sát thật kỹ rồi lại nhìn cô dâu, trong mắt có vẻ sáng tỏ.

Chị em nhà họ Đồng cùng di truyền vẻ đẹp và tài năng của mẹ, có điều Thiên Lại có tính cách hướng nội, giống ba hơn, còn Thiên Kiều thì hướng ngoại, rất thích thể hiện, giống mẹ hơn.

Thiên Lại còn chưa kịp lên tiếng trách cứ thì Thiên Kiều bé nhỏ đã chạy về phía cô, nhanh chóng chui vào lòng cô, ôm chầm lấy cô và gọi: “Chị, chị ơi, em rất nhớ chị. Em chờ mãi mà không thấy chị, rất sợ chị không đến.”

“Sao có thể thế được? Chị cũng rất nhớ em.” Thiên Lại hôn đôi má phúng phính của cô bé, sửa lại cái nơ bướm màu hồng trên đầu giúp em và khen: “Hôm nay Thiên Kiều thật là đẹp.”

“Chị cũng đẹp, mẹ cũng đẹp.”

Thiên Lại nhìn cô dâu chú rể đang đi tới gần, nở một nụ cười chân thành: “Mẹ, chú Khúc, con chúc mừng hai người.”

“Thiên Lại.” Hàn Mai ôm hai đứa con gái vào lòng, mắt rướm rướm lệ, nghẹn ngào nói: “Cảm ơn các con, mẹ cảm ơn các con.”

Khúc Ly nói với cậu thiếu niên: “Lăng Phong, gọi mẹ đi nào.”

Cậu ta vênh mặt nói: “Mẹ con đã sớm chết rồi.”

“Lăng Phong.” Khúc Ly quát khế.

“Ly.” Hàn Mai nắm tay ông, lắc đầu. “Con nó còn nhỏ.”

“Nhỏ nhoi gì nữa? Đã 15 tuổi rồi mà còn không hiểu chuyện bằng Thiên Lại.”

“Hừ!” Khúc Lăng Phong tức tối mà chỉ vào Thiên Lại: “Vậy sao nó không gọi ba là ba?”

“Ba của Thiên Lại vẫn còn, hơn nữa lại là người giám hộ trên pháp luật.” Khúc Ly giải thích.

“Nói cho cùng thì ba thấy con chướng mắt mà thôi, trong mắt ba chỉ có người đàn bà này và con của bà ta.” Cậu ta dữ dần giậm chân, đẩy mạnh Thiên Lại ra rồi chạy mất.

“Lăng Phong!”

“Thiên Lại!”

“Chị!”

Thiên Lại bị đẩy ngã, bàn tay bị thương lại đập mạnh vào lưng ghế dựa, máu lập tức thấm đỏ tay áo.

“Trời à, con chảy máu rồi!” Hàn Mai kêu lên, vội vã kéo tay áo của cô lên xem, mặt đầy vẻ lo lắng.

“Không sao đâu, con không sao cả, mẹ đừng lo, con thật sự không sao.” Thiên Lại luôn miệng an ủi mẹ mình.

Đây là lần gặp gỡ đầu tiên của cô và Khúc Lăng Phong. Lễ cưới ấy kết thúc trong hành lang của bệnh viện, tay của cô vì thế mà phải băng bột cả tháng. Mười hai năm sau đó, cô chưa từng gặp lại người anh trên danh nghĩa này. Nghe nói, vì bất mãn mà anh ta đã dọn ra ngoài từ năm 18 tuổi, sau đó rất ít về nhà. May mà Lăng Vân được sinh ra đã xoa dịu quan hệ giữa mẹ cô và Khúc Lăng Phong, tuy không chịu thừa nhận bà nhưng dù sao thì cũng không căm ghét như hồi ấy nữa.

~~

Cô đã tưởng rằng cả đời này cũng sẽ không phải qua lại gì với Khúc Lăng Phong nữa. Thế nhưng, cô không thể không qua lại với nhà họ Khúc, cô còn có mẹ và hai đứa em. Cho nên vào sinh nhật lần thứ 6 của Lăng

Vân, cô lại bước vào nhà họ, tham gia bữa tiệc ấy. Để rồi điều làm cô hối hận nhất trong 24 năm qua chính là tham gia bữa tiệc ấy, hát bài hát ấy.

Bữa tiệc này, trên danh nghĩa là chúc mừng sinh nhật Lăng Vân nhưng thực tế lại là để chúc mừng MV do Khúc Ly và Hàn Mai hợp tác đã đứng đầu bảng xếp hạng của năm. Đây vốn cũng không phải chuyện gì quá đặc biệt đáng để ăn mừng nhưng giới showbiz và báo chí lại tung hô khắp nơi, mượn cơ hội này nịnh nọt Khúc Ly. Ai bảo ông là nhà sản xuất âm nhạc có tiền và có tiếng nhất trong giới ca nhạc suốt mười mấy năm này chứ.

Sau khi Thiên Lại tốt nghiệp đại học đã tìm được một công việc thích hợp. Cô phát hiện mình cũng rất yêu âm nhạc giống như mẹ, nhưng trong tiềm thức, cô lại bài xích việc bước vào showbiz. Cuộc hôn nhân của ba mẹ thất bại đã để lại cho cô một bóng ma khó mà phai nhạt. Cho nên, cô thử sáng tác nhạc và cho nó là một phương thức trung hòa, vừa có thể làm việc với âm nhạc, vừa có thể cách ra sân khấu. Trên thực tế, bài hát đoạt giải ấy là do cô sáng tác, có điều mẹ cô đã đồng ý là sẽ không tiết lộ ra ngoài.

Ba cô mất ngay trước hôm cô tốt nghiệp. Một trận nổ bất ngờ đã cướp đi phòng thí nghiệm và tính mạng của ông, hoàn thành lý tưởng lớn nhất cuộc đời ông - cống hiến cuộc đời mình cho khoa học. Cô không biết chuyện này có ảnh hưởng thế nào với mẹ và em gái cô, nhưng đối với cô mà nói thì cô đã mất đi thứ quan trọng nhất cuộc đời. Trong nháy mắt, cô cảm thấy đời người chỉ còn hai màu đen và trắng. Không còn khu vườn trường đông vui quen thuộc, không còn áp lực từ việc học tập, không còn người cha cần cô chăm sóc... Cô trở nên càng ngày càng trầm tĩnh ít nói, thường ngồi ngẩn ngơ một mình trong phòng. Đã ngồi là ngồi suốt mấy tiếng đồng hồ, khi chợt bừng tỉnh thì đầu óc lại trống rỗng, không biết từ nay giờ đã nghĩ gì. Nhiều khi cô tưởng rằng mình sẽ tiếp tục mơ màng như thế cho đến chết. Thế nên cô viết bài hát “Điểm cuối cuộc đời”.

Vợ chồng Khúc Ly tiếp nhận phỏng vấn của phóng viên như thường lệ, Thiên Kiều ôm tay Thiên Lại, vội vã tránh né những người hâm mộ đang bu như ruồi. Thiên Kiều vừa tròn 19 tuổi, hoàn toàn kế thừa vẻ đẹp lóa mắt của mẹ nên rất có tiếng tăm trong trường, còn thành lập một ban nhạc Rock & Roll. Hôm nay cô mặc một bộ váy màu rực lửa, đúng kiểu một mỹ nhân đẹp lộng lẫy bắt mắt. Thiên Lại mặc một bộ váy màu lam, mái tóc cắt ngắn vén vào tai, mặt chỉ trang điểm nhẹ, nhìn có vẻ vừa nhẹ nhàng thanh tao vừa phiêu dạt như tiên nữ. Thiên Lại biết mình đẹp, cũng biết trước vẻ đẹp chói ngời của mẹ và em gái thì mình sẽ lép vế, nhưng cô lại không biết rằng ánh mắt hồ hững mà mơ màng của mình tạo nên khí chất đượm vẻ u sầu. Chỉ cần nhìn nháy mắt là cô toát ra một vẻ đẹp phiêu du kỳ ảo nào đó khiến cho đàn ông không tự chủ được mà muốn bước vào tìm hiểu tâm hồn cô.

Chỉ vừa liếc mắt, Khúc Lăng Phong đã bị thu hút bởi bóng áo lam ấy. Cô đứng đó, trên môi luôn mỉm cười nhưng nụ cười chưa bao giờ có trong ánh mắt. Thân thể bị vây không dám người kia nhưng tâm hồn lại tự do phiêu đảng, giống như một tiểu yêu tinh bị lạc lối, không tìm được đường về nhà.

Khúc Lăng Phong chưa bao giờ tin vào tình yêu, càng không tin chuyện tiếng sét ái tình vớ vẩn kia. Anh chỉ biết khi anh nhắm trúng một cô gái rồi thì sẽ nói cho cô ta biết, sau đó mang cô ta lên giường, chơi chán rồi thì vứt như vứt một con chó hoang. Trên thực tế, rất hiếm khi anh chủ động tìm phụ nữ, thường thì đều là phụ nữ tìm đến anh. Mà phụ nữ được anh nhắm trúng, cự tuyệt anh thì càng ít và càng hiếm. Anh tự biết nếu chỉ bằng diện mạo thì mình còn chưa xuất sắc đến nỗi có thể hấp dẫn toàn bộ phụ nữ, nhưng nếu có thêm tiền tài cùng gia thế của anh thì đủ để phụ nữ hòa theo nịnh hót. Anh là một kẻ chiếm hữu trời sinh, dục vọng chiếm đoạt đã man trong anh thúc anh cuốn quét, chiếm đoạt khắp nơi hết như một cơn lốc xoáy. Trong sự nghiệp, khí khách mạnh mẽ đã giúp anh nhanh chóng thu được thành công, cũng làm anh đắc tội với không ít người. Nhưng anh có tiền, ba anh có tiếng, không có ai dám nói chữ “không” với anh. Trong thế giới cá lớn nuốt cá bé này, là kẻ mạnh thì có thể có được mọi thứ.

Cũng như những bữa tiệc khác trong kia, anh đã nhắm được con mồi thì sẽ bắt đầu ra tay. Nhưng lần này, anh dừng lại giữa chừng. Bởi vì anh nhìn thấy đứa em trai Lăng Vân chạy tới bên cạnh bóng áo xanh kia, nũng nịu lay lay tay cô. Lăng Vân không thích đến gần người lạ, cô là ai mà có thể thu phục được thằng nhóc khó dỗ này. Vấn đề của anh cũng là nghi vấn của rất nhiều người trong này, và có một phóng viên đã khiến cho ánh mắt của vợ chồng Khúc Ly hướng về phía Thiên Lại.

Hàn Mai đi đến bên cạnh Thiên Lại, khoác lấy cánh tay cô. “Các vị, tôi xin được giới thiệu, đây là Đồng Thiên Lại, con gái lớn của tôi, vừa tốt nghiệp đại học năm ngoái.” Bà lại nắm lấy tay Thiên Kiều. “Đây

là con gái nhỏ của tôi - Đồng Thiên Kiều, còn đang học đại học.” Cuối cùng là bé Lăng Vân lên: “Đây là Lăng Vân, con trai út của tôi. Hôm nay là sinh nhật của nó. Điều làm tôi hạnh phúc nhất trong đời này là có được mấy đứa nó.”

Bà nói rất xúc động, thậm chí trong mắt còn mờ hơi sương nhưng lại làm cho Khúc Lăng Phong cười nhạt. Rất lâu về trước, anh đã biết Hàn Mai là một người phụ nữ thích làm ra vẻ, xem ra đến nay vẫn chứng nào tật ấy. Mười mấy năm sống trong hào quang nở mặt nở mày vẫn không thể thỏa mãn được cái thói hư vinh của bà ta mà còn muốn đem ánh sáng ấy chiếu sang cho con gái mình.

Đồng Thiên Lại không kịp chuẩn bị, vẻ mặt bỗng chốc trở nên hoảng hốt, sau đó liền khôi phục lại vẻ trấn tĩnh, nở một nụ cười mang tính lịch sự. Một hình ảnh đã lâu bỗng ùa về trong mắt Khúc Lăng Phong, một bóng dáng mảnh mai thanh tú dường như hòa làm một với cô gái trước mắt. Thì ra cô ta không phải là tiểu yêu tinh đi lạc gì, mà là một người em gái trên danh nghĩa của anh. Anh không có hứng thú với con gái của Hàn Mai. Anh lùi ra khỏi đám người, chuẩn bị tìm một vị trí thoải mái và thuận lợi nào đó, tiếp tục tìm mục tiêu mới để tiến hành cuộc săn bắt, hoặc là đợi được sẵn. Bất luận thế nào thì tối nay anh cần một người đàn bà.

Một người bạn thân của Khúc Ly nói: “Thiên Kiều là một ca sĩ Rock & Roll có tiếng ở trường, hay là nhân dịp này hát ọi người nghe đi.”

Thiên Kiều đẩy chị gái đến trước mặt mọi người, nói lớn: “Các chú các bác đã nghe cháu hát rất nhiều lần rồi, hay là lần này nghe chị cháu hát đi, chị ấy mới đúng là người thừa hưởng tài năng của mẹ đó.”

“Thiên Kiều!” Thiên Lại muốn cản cũng không còn kịp, mọi người ồ lên như ong vỡ tổ, làm cô đâm lao thì phải theo lao.

Thấy ánh mắt khẩn cầu của mẹ, Thiên Lại bắt đầu gật đầu với mọi người rồi đi đến bên cạnh đàn dương cầm và ngồi xuống. Tiếng nhạc êm ái du dương vang lên theo ngón tay cô. Cô đàn bản nhạc dẫn đầu bằng xếp hạng, bản nhạc mà cô dùng nổi cô đơn và u sầu để viết thành...

”Nhiều lần tưởng rằng đã đến điểm cuối cuộc đời, nhưng phía trước vẫn đường xa tít tắp. Biển rộng trời cao, muôn màu muôn vẻ, sao ta chỉ thấy có trắng trắng đen đen.

Nhiều lần tưởng rằng đã đến điểm cuối cuộc đời, cập bến nhưng không biết đâu là bờ. Chuyện thế gian yêu - hận - si - mê, sao ta vẫn thấy chẳng có gì quyến luyến.

Nhiều lần tưởng rằng đã đến phút cuối cuộc đời, quay đầu bỗng thấy hoảng loạn rồi ren. Sợ cô sơn, sợ hiu quạnh, sao ta còn muốn thoi thóp hơi tàn.

Nhiều lần tưởng rằng đã đến phút cuối cuộc đời, trái tim sao không thể thôi ngừng đập. Muốn mở lòng đi hết đoạn đường, sao ta không thấy ai làm bạn.

Nếu cuộc đời chỉ có mù mịt hoang mang; nếu sống còn chỉ lãng phí thời gian, sao không để ta vẫy tay và đi đến điểm cuối của cuộc đời.

Nếu tình yêu không có định nghĩa nào chính xác; nếu hạnh phúc khó mà hiện hữu trên đời, sao không để ta mỉm cười và đi đến điểm cuối của cuộc đời.

Thôi yêu, thôi hận, thôi thương, thôi oán, chỉ vì không ai có thể nắm nó cho ta. Không đến, không đi, không sinh, không tử, chỉ vì không ai quý trọng nó cho ta.”

Tiếng hát của cô uyển chuyển du dương, như khóc như than. Hát đến đây, đôi môi hồng đã hơi tái kia dường như nghẹn lại rồi đột nhiên tiếng đàn cao vút lên, giọng hát của cô cũng lên cao theo...

”Nếu cuộc đời chỉ có mù mịt hoang mang; nếu sống còn chỉ là lãng phí thời gian, sao không để ta vẫy tay và đi đến điểm cuối của cuộc đời.

Nếu tình yêu không có định nghĩa nào chính xác; nếu hạnh phúc khó mà hiện hữu trên đời, sao không để ta mỉm cười và đi đến điểm cuối của cuộc đời.”

Giờ phút ấy, môi cô thật sự nở một nụ cười bình yên và thỏa mãn, ngón tay nhẹ lướt trên phím đàn, có vẻ vô cùng tự nhiên phóng khoáng, có cảm tưởng như nếu tiếng nhạc dừng thì u sầu và phiền muộn, cô đơn và

hiu quạnh, hơi thở và sinh mệnh của cô cũng sẽ dừng theo ngay lập tức.

Tiếng hát ngừng lại, cả căn phòng lặng ngắt như tờ, chỉ còn lại dư âm của tiếng đàn nhẹ nhàng vang vọng, mọi người đều đắm chìm trong cảm xúc cực kỳ bi ai do ca khúc mang lại mà không thể thoát ra. Đến giờ, họ mới lĩnh hội được hàm ý thực sự của ca khúc này. Ca sĩ trong MV hoàn toàn không thể hiện được 1/10 cái hay ẩn chứa trong ấy.

Khúc Lăng Phong cũng không biết mình đứng lên tự lúc nào. Đến khi anh phát hiện ra thì đã đi đến chỗ cách cây đàn chỉ khoảng chừng mười bước, đứng hòa vào đám người đang kích động kia, ra sức mà vỗ tay. Theo như anh nhớ thì mình chưa bao giờ vì ai mà vỗ tay một cách chân thành và nhiệt tình như thế. Nếu 1 phút trước, vì cô là con gái của Hàn Mai mà anh quyết định bỏ qua cho cô thì giờ khắc này, anh lại vì bài hát ấy mà quyết định chiếm lấy cô.

“Trời ạ, cô ấy đúng là thiên tài!”

“Cô ấy đúng là ca sĩ trời sinh!”

“Bà Hàn, bà có một cô con gái thế này mà sao không mau đưa cô ấy lên màn bạc chứ?”

“Cô Đồng, xin hỏi cô có hứng thú đến với công ty chúng tôi hay không? Đây là danh thiếp của tôi.”

“Cô Đồng, cho hỏi cô tốt nghiệp đại học nào vậy? Và cô học chuyên ngành gì?”

“Cô Đồng, nếu cô chịu tiếp nhận phỏng vấn độc quyền của chúng tôi thì chúng tôi sẽ...”

Vô số lời tán dương cùng dò hỏi bao phủ lấy Thiên Lại. Tiếng ồn ào cùng người đông nghịt làm cô thấy nghẹt thở. Lăng Vân bị mọi người lấn ra ngoài, ức mà khóc lên.

Khúc Lăng Phong bế cậu bé lên. Lăng Vân nhìn thấy anh trai thì như nhìn thấy thiên thần, vui mừng mà ôm lấy cổ anh, nói: “Anh hai, anh mau cứu chị hai đi, chị ấy sắp bị ngộp chết rồi.”

“Anh biết.” Anh bế Lăng Vân, như một dũng sĩ đánh đấu thắng đó, tách đám người ra, ôm lấy vai Thiên Lại, nghiêm giọng nói với đám người đang vây lấy cô: “Các vị còn có câu hỏi gì thì tốt nhất nên tìm ông Khúc và bà Hàn. Nếu cô Đồng đây chịu ra mặt thì nhất định sẽ ở dưới trướng nhà sản xuất Khúc, hơn nữa bà Hàn sẽ là người quản lý của cô ấy. Bây giờ xin hãy nhường đường, em gái tôi cần được nghỉ ngơi.”

Đám người tự động né ra thành một lối đi vì không ai trong ngành truyền thông mà không biết Khúc Lăng Phong. Không ai trong giới showbiz lại không biết Khúc Lăng Phong không hợp với ba mình, càng không ai không biết ngàn lần không thể dây vào Khúc Lăng Phong.

Lên tới lầu 2, Lăng Vân nắm lấy tay Thiên Lại, tự hào nói: “Chị à, đây là anh của em, là em nhờ anh ấy cứu chị đó, có phải anh ấy rất cừ hay không? Em nói cho chị biết nhé, anh ấy mở rất nhiều công ty, có rất nhiều nhà và xe, còn có cả máy bay riêng nữa.”

“Chào anh, vừa rồi thật cảm ơn anh.” Thiên Lại vuốt mái tóc hơi rối, lịch sự cười gật đầu. Cô vẫn còn nhớ rõ cậu thiếu niên kiêu căng ương bướng năm nào, bây giờ người ấy đã trở thành một người đàn ông cao lớn oai vệ rồi. Anh ta có một đôi mắt rất sắc và dữ, không giống như thương nhân, cũng không giống văn nghệ sĩ mà lại giống những tên cướp trong phim kiếm hiệp, có điều anh ta đẹp trai hơn cướp. Hơn nữa, anh ta cứu cô, lẽ ra nên nói là giống những hiệp khách thích phiêu bạt chân trời. Cô từng nghe loáng thoáng rằng anh ta rất lợi hại, nhưng không ngờ lại lợi hại đến mức báo chí cũng sợ anh ta. Như thế, tự nhiên làm cô cũng e dè.

Anh rất ghét nụ cười lịch sự ấy của cô. Nhiều năm về trước, bởi vì sự lễ phép của cô mà khiến anh bị ba trách mắng, thậm chí mấy năm nay cũng không được yên. Hôm nay, nụ cười này làm anh thấy khách sáo và xa cách, giống như cô đang đối phó với một vị khách rất đáng ghét nhưng không thể đắc tội vậy. Cô là con gái của Hàn Mai, không thể không biết tiếng tăm của anh. Hơn nữa vừa rồi anh đã giúp cô thoát khỏi vòng vây, vậy mà cô chỉ đáp lại anh bằng một nụ cười lịch sự và một câu cảm ơn rất khách sáo. Rõ ràng là cô không cảm thấy có hứng thú gì với anh, cũng không cảm kích gì bao nhiêu, càng khác hẳn với những cô gái đang cố làm ra vẻ kia, bề ngoài thì vờ như chẳng quan tâm nhưng trong mắt lại lóe lên vẻ tham lam. Trong mắt cô chỉ có vẻ bình thản. Rất thú vị! Hàn Mai như thế mà lại sinh được một cô con gái có tính tình lãnh đạm như vậy.

“Chị!” Thiên Kiều khó khăn lắm mới lách khỏi đám người kia, chạy được lên lầu. Thấy Khúc Lăng Phong, đầu tiên là ngẩn ra rồi lập tức ửng hồng đôi má, bẽn lẽn nói: “Anh, anh còn ở đây sao?”

Thiên Lại nhìn em gái mình, vẻ e lệ cùng ánh mắt thiết tha ấy đã bày tỏ sự mê luyến cô dành cho Khúc Lăng Phong. Thiên Kiều đang ở cái tuổi thiếu nữ mộng mơ, bên cạnh lại có một người khác giới chừng chạc, ưu tú, tính tình kiêu ngạo như thế thì bị hấp dẫn cũng là chuyện thường tình.

Nhưng Khúc Lăng Phong thì... Ánh mắt khinh thường không đếm xỉa cùng khóe môi châm chọc ấy... Haiz, chắc chắn Thiên Kiều phải nếm trải sự đau thương vì tình rồi. Một cô bé đang chìm đắm trong viễn cảnh của tình yêu thì làm sao nhận rõ được mình chỉ đang yêu đơn phương chứ?

Thật là thú vị! Khúc Lăng Phong nhướng một bên mày. Con nhóc hay làm bộ làm tịch như Hàn Mai kia cư nhiên thích anh. Anh nhếch miệng cười ác ý. Anh không có hứng thú với người có hứng thú với mình, anh chỉ hứng thú với người không hứng thú với anh. Loại quan hệ tay ba này anh chưa bao giờ thử qua, cũng không ngại thử chơi với 2 chị em nhà này xem sao, có lẽ sẽ là một trò chơi cực kỳ thú vị đây. Tóm lại, anh muốn có được Đồng Thiên Lại. Về phần Đồng Thiên Kiều, anh không ngại dùng con bé này làm chất xúc tác.

Thiên Lại bất giác rung mình. Trực giác nói cho cô biết hãy cách xa người đàn ông này ra, mà trực giác của cô trước nay thường rất chính xác.

Cô nắm lấy cánh tay của em gái. “Thiên Kiều, chị hơi lạnh, dẫn chị về phòng được không?”

Thiên Kiều không yên lòng mà gật đầu: “Dạ được.”

Thiên Lại cười lịch sự: “Em xin phép.”

Một chiếc áo vest rộng thùng thình bỗng rơi xuống vai cô, bao bọc người cô lại. Hơi thở của Khúc Lăng Phong phun vào tai cô: “Như thế sẽ không lạnh nữa.”

Thiên Kiều há hốc mồm, ánh mắt chăm chăm nhìn chiếc áo vest rồi chuyển sang tay phải của Khúc Lăng Phong, nó đang thân mật đậu trên vai Thiên Lại.

“Anh...” Thiên Lại không ngờ anh ta lại động tay động chân với mình nên giấy khỏi tay anh ta và cởi áo ra. “Cảm ơn anh nhưng em sẽ lên lầu với Thiên Kiều.”

“Cũng được, anh cũng chưa đi thăm phòng của Thiên Kiều.” Anh lại làm ra vẻ rất tự nhiên và khoác vai Thiên Kiều, rồi lại ôm vai Thiên Lại, hai cánh tay chắc khỏe kẹp lấy hai chị em như hai gọng kìm sắt và lôi họ đi về phía nam, thuận miệng dặn: “Lăng Vân, về phòng của em đi.”

Lăng Vân nhăn cái mặt đang ngờ ngác lại nói. “Anh hai trở nên thân thiết với hai chị từ hồi nào vậy?”

Ra khỏi tầm nhìn của Lăng Vân, Thiên Lại bắt đầu cố sức giãy ra. Cô không muốn xung đột với anh ta ở trước mặt Lăng Vân, nhưng cũng không thể ngầm ưng thuận với hành vi như ăn cướp này của anh ta. Cô rút lại kết luận khi nãy. Anh ta không phải là một hiệp khách thích phiêu bạt chân trời mà là một tên cướp chân chính.

“Xuyết!” Khúc Lăng Phong tăng thêm sức, gần như là sắp bóp nát đầu vai của cô ra. “Em mà nhúc nhích nữa là dây áo trong sẽ rớt xuống luôn đó.”

“Thả tôi ra.” Cô thấp giọng nói. “Cả Thiên Kiều nữa.”

“No no!” Khúc Lăng Phong lắc đầu. “Chỉ sợ Thiên Kiều không những không muốn anh buông ra mà còn thích anh ôm càng chặt hơn, phải không, Kiều Nhi?”

Anh thả Thiên Lại ra rồi ôm cả người Thiên Kiều vào lòng, đùa bỡn mà hôn lên trán cô bé một cái.

Thiên Kiều lập tức xấu hổ đến đỏ cả mặt, nói nhỏ như muỗi kêu: “Anh...”

“Thiên Kiều!” Thiên Lại gọi cô.

“Chị?” Dường như lúc này Thiên Kiều mới ý thức được tư thế mờ ám của 2 người nên đẩy nhẹ anh ta ra. “Anh, anh đừng vậy mà.”

“Anh sao nào?” Anh nắm lấy tay cô bé, giọng mê hoặc. “Em không thích anh ôm em thế này sao?”

“Em... em...” Cô gái đôi mươi còn ngây ngô, đối mặt với người tình trong mộng thì luôn ôm những ước mơ thầm kín. Nghe giọng nói dịu dàng của anh, còn có thể mong đợi cô bé có được bao nhiêu lý trí chứ?

Thiên Lại ngược mắt nhìn trời, hít sâu một hơi rồi đưa mắt sang nhìn thẳng vào mắt Khúc Lăng Phong. “Anh muốn làm gì đây?”

“Anh muốn làm gì ư?” Khúc Lăng Phong cười. “Anh bỗng phát hiện ra em gái của anh rất đáng yêu nên muốn thân thiết với nó một chút.”

“Không được.”

“Có gì mà không được?” Anh ta nâng cằm Thiên Kiều lên, ngón cái khẽ cọ xát đôi môi mềm của cô bé.

“Chú Khúc và mẹ tôi còn đang ở dưới nhà, có cả một đám phóng viên nữa, tôi có thể kêu họ lên bất cứ lúc nào.”

“Em uy hiếp anh? Anh sợ quá à!” Mặt anh mang theo một vẻ khinh khỉnh.

Đúng là một tên ngạo mạn mà! Thiên Lại hít một hơi, thiếu chút nữa cô đã quên vừa rồi anh ta đã cứu cô ra từ trong tay đám phóng viên, sao lại sợ nhà báo được chứ? Chỉ thêm phiền toái cho Thiên Kiều mà thôi.

“Thiên Kiều!” Cô quát một tiếng, cảnh tỉnh lý trí của em gái mình. “Qua đây!”

“Dạ!” Thiên Kiều rụt rè mà liếc qua Khúc Lăng Phong. “Anh, anh thả em ra đi.”

“Em thật sự muốn anh thả em ra sao?” Anh ta lại đến gần thêm một chút.

“Ừm... Dạ!”

“Thật sao?” Anh lại đến gần thêm chút nữa.

Thiên Kiều thở hổn hển, đôi môi mềm bị anh chặn lại, người mềm nhũn cả ra.

“Khúc Lăng Phong!” Thiên Lại trợn tròn mắt, anh ta dám trêu đùa Thiên Kiều ngay trước mặt cô. À không, ngay cả chú Khúc mà anh ta còn chẳng nể nang thì sao lại để ý xem cô có mặt ở đây hay không chứ?

“Xuyết!” Anh quay đầu qua. “Đừng vội, lát nữa sẽ tới lượt em.”

Anh ta... cái đồ... Thiên Lại lục lợi vốn từ vựng trong đầu mình nhưng vẫn không nghĩ ra được từ nào để mắng người. Cô giậm chân thật mạnh rồi quay người định bỏ đi. Cho dù anh ta không nể mặt chú Khúc nhưng ít nhất cũng sẽ không làm quá với Thiên Kiều ngay trước mặt chú ấy.

Cánh tay cô bỗng nhiên bị kéo lại, Khúc Lăng Phong nhướng mày nói: “Mới thế mà đã đi rồi, định bỏ mặc em gái em ở một mình với anh sao?”

Thiên Kiều ngồi bệt dưới đất, còn chưa hồi tỉnh lại vì nụ hôn ấy. Thiên Lại muốn đẩy anh ta ra để đỡ Thiên Kiều nhưng lại bị anh ta nắm chặt.

“Rốt cuộc thì anh muốn gì chứ?”

Khúc Lăng Phong ngấm ngấm khuôn mặt đang rục lên vì giận của cô, chậm rãi nói: “Tối nay anh cần một cô gái.”

“Chỉ cần anh vẫy tay thì sẽ có một đám con gái bu lại ngay.”

“Kể cả em sao?” Khúc Lăng Phong lại nhướng mày. “Anh chỉ có hứng thú với em thôi.”

“Nằm mơ!” Cô đạp thật mạnh lên chân anh, gót giày nhọn để lại một vết sẫm trên đôi giày da bóng lộn. Đây là động tác thô lỗ nhất mà cô đã làm cho tới nay.

Khúc Lăng Phong nhíu chặt mày, mắt lạnh hơn, nhưng môi vẫn cứ cười. “Em không chịu cũng không sao, anh nghĩ Thiên Kiều rất sẵn lòng cùng anh trải qua một đêm thật lãng mạn và nồng nhiệt.”

“Tôi sẽ không để cho anh chạm vào một ngón tay của nó.”

“Ha ha, khẩu khí ghê gớm thật. Vừa rồi anh đã chạm vào môi em ấy, em làm gì được nào? Em muốn theo em ấy suốt cả đêm sao? Anh không ngại 3 người làm chung.”

“Đê tiện.” Cuối cùng thì cô cũng tìm được một từ để mắng.

“Đúng, anh còn bỉ ổi vô liêm sỉ nữa. Cho nên anh rất muốn biết trong 2 người các em thì ai ngọt ngào tươi mát hơn.”

“Anh, anh đúng là không phải người mà.”

“Oh?” Khúc Lăng Phong nhìn cô đầy hứng thú: “Chưa có người phụ nữ nào mắng anh như vậy.” Anh bỗng nghiêm mặt nói: “Em hay em ấy, em chọn đi?”

“Anh đừng hòng có được ai cả.” Thiên Lại nghiêng răng nói.

“Được lắm.” Trong mắt anh lóe lên chút tàn nhẫn, bất ngờ buông cô ra và đỡ Thiên Kiều dậy, hôn thật mạnh lên môi cô bé. “Em gái ngoan, tối nay anh đến tìm em.” Anh nhặt áo vest, khoác lên vai rồi nghênh ngang bỏ đi.

“Thiên Kiều!” Thiên Lại đỡ lấy cơ thể lão đảo sắp ngã của em mình.

Mắt Thiên Kiều mơ mơ màng màng, ngơ ngẩn nói: “Anh ấy hôn em? Chị, anh ấy hôn em!”

“Cái tên khốn bỉ ổi, vô liêm sỉ đó... Thiên Kiều, em đừng có bị anh ta mê hoặc, anh ta chỉ tính chơi đùa với em thôi.”

“Trêu đùa em?” Thiên Kiều vô thức xoa xoa đôi môi đang nóng bừng của mình. “Chị!” Cô đột nhiên nhào tới bên cạnh Thiên Lại. “Làm sao đây, em rất thích anh ấy?”

“Con bé ngốc này.” Thiên Lại dắt tay cô bé về phòng. “Em không nghe thấy anh ta vừa nói gì sao?”

“Em nghe, em nghe thấy rồi...” Thiên Kiều bắt lực khóc lên: “Nhưng em vẫn rất thích anh ấy, em không thể kháng cự được, em không thể từ chối anh ấy được. Chị, em nên làm sao đây? Chị dạy em đi, em phải làm sao?”

Phải làm sao đây? Bắt đầu từ năm 12 tuổi, cô đã không hỏi bất cứ ai câu này nữa. Từ giây phút mẹ ra đi, cô đã mất quyền lợi được hỏi làm sao đây? Nước mắt của Thiên Kiều làm ướt cả vai áo cô, ướt ướt và lạnh lạnh, như là bị mưa làm ướt vậy. Nước mắt, nó từng có mùi vị thế nào chứ? Mặn? Đắng? Chát? Hay là không mùi không vị? Đã lâu cô không được nếm trải, quên mất rồi!

3. Chương 3

Khúc Lăng Phong gõ cửa phòng. Thứ mà anh muốn có được thì nhất định sẽ không bỏ qua. Ngay giây phút anh quyết định buông tay thì Đồng Thiên Lại lại làm dậy lên bản năng chiếm đoạt trong anh, và cô phải trả giá vì điều đó. Ánh mắt hờ hững mà kiên cường kia, nụ cười diễm tĩnh thần nhiên kia luôn toát ra vẻ cô độc và yếu đuối. Tất cả, tất cả, anh muốn chiếm lấy, nắm chặt, bóp nát. Anh muốn nắm bắt được linh hồn trôi nổi của cô, chiếm giữ nó, sau đó hủy hoại nó. Anh không biết mình trở nên ác độc như thế từ lúc nào, cũng không biết tại sao lại có khát vọng chiếm giữ Đồng Thiên Lại một cách mãnh liệt như thế. Có lẽ là vì mười mấy năm trước, mẹ cô cướp mất ba anh; có lẽ là vì lời chúc phúc được khen là hiểu chuyện của cô ở giáo đường; hoặc là vì bài hát “Điểm cuối cuộc đời” ấy.

Người ra mở cửa là Thiên Kiều. Cô đã thay một bộ đồ ngủ màu trắng sữa, nhìn có vẻ ngây thơ non nớt. Khi nhìn thấy anh, hai gò má tươi trẻ lập tức ửng hồng, liếc trộm anh một cái rồi vội vàng chạy vào trong phòng.

Các cô không chạy trốn, chứng tỏ các cô cũng không quá ngốc. Vậy còn có kẻ sách gì nữa đây? Gọi Khúc Ly hay Hàn Mai đến trấn thủ sao chứ? Nếu anh trình trọng tuyên bố muốn theo đuổi Thiên Kiều thì không biết 2 người kia sẽ có phản ứng thế nào? Nhưng điều có thể chắc chắn là họ không thể ngăn cản được anh.

Trong phòng không hề có bóng dáng của Khúc Ly hay Hàn Mai, lẽ nào Đồng Thiên Lại tính hy sinh em gái mình? Hay là Đồng Thiên Kiều mong nắm được cơ hội thân cận với anh? Anh không được vui với ý nghĩ này. Anh dám khẳng định Đồng Thiên Lại còn chưa đi, sao cô có thể để mặc anh hủy hoại sự trong sạch của Thiên Kiều chứ?

Anh thậm chí không thèm liếc Thiên Kiều lấy một cái, chỉ sốt sắng tìm kiếm bóng dáng của cô trong phòng.

Trong phòng tắm vọng ra tiếng một cô gái và một đứa trẻ. Trẻ con? Khúc Lăng Phong nhếch môi, nhanh tay kéo cánh cửa kính phòng tắm ra.

“Anh hai.” Lăng Vân ngẩng gương mặt ướt sũng lên. “Anh đến rồi à. Ha ha ha, chị làm em nhột quá!” Lăng Vân trần truồng, ngọc ngậy lung tung trong bồn tắm.

Trên mặt, trên tay, trên tóc, trên người Thiên Lại đều dính bọt xà phòng, quần áo bị ướt nên dán vào da thịt, tôn lên những đường cong hoàn mỹ. Cô cầm bông tắm, kéo Lăng Vân lại. “Đứng im đi, đừng chạy lung tung, sắp xong rồi đây.”

Cao minh! Cứ nhiên dùng Lăng Vân để kiểm chế anh. Anh ban cho Thiên Lại một ánh mắt khen ngợi. Anh có thể không nể mặt Khúc Ly nhưng không thể không quan tâm đến Lăng Vân. Có điều anh có thể bảo Lăng Vân về phòng của mình bất cứ lúc nào, giống như vừa rồi, anh có thể buộc hai người họ đi ngay trước mặt Lăng Vân. Cô hy vọng có thể dùng Lăng Vân làm bùa hộ mệnh được bao lâu?

Khúc Lăng Phong nhìn Lăng Vân với vẻ mặt hòa nhã. “Tiểu Vân, sao em lại tắm trong phòng của hai chị?”

“Chị hai nói ngày mai anh phải đi rồi nên tối nay sẽ cùng các chị chơi với em. Anh hai, có phải anh đến chơi với em không?” Trên mặt Lăng Vân là vẻ mong đợi và khẩn cầu hết sức rõ ràng.

Anh chịu thua. Anh phát hiện mình không thể từ chối bất cứ yêu cầu nào của thằng nhóc này. Khi Lăng Vân ra đời, anh đã có sự nghiệp. Lần đầu tiên nhìn thấy Lăng Vân, cậu bé vừa tròn một tuổi, vươn đôi cánh tay bụ bẫm ra và gọi: “Bế, bế.” Hàn Mai nhẹ giọng dỗ nó: “Gọi anh hai.” Lăng Vân mở to mắt, phát âm từng chữ: “Anh, hai.” Hai tiếng anh hai này đã làm thức tỉnh tình thân ngủ say trong người anh, cũng làm anh kinh ngạc phát hiện thì ra máu của mình không phải hoàn toàn lạnh mà cũng có một thứ cảm xúc gọi là “cảm động”.

Anh yêu thương đứa em này một cách không lý do, vô điều kiện, như là yêu thương con trai của mình vậy. Đồng Thiên Lại, chết tiệt, lần này cô bắt đúng bài rồi. Thế nhưng anh sẽ không để cô thắng một cách dễ dàng như thế, anh không thể làm gì các cô trước mặt Lăng Vân nhưng anh vẫn có thể làm ra một vài chuyện khác.

“Ừ!” Khúc Lăng Phong ngồi xuống bên cạnh Thiên Lại, cầm lấy bông tắm trong tay cô. “Anh không chỉ muốn chơi với em mà còn muốn tắm chung với em.” Anh bắt đầu cởi nút áo.

Thiên Kiều ở ngoài cửa kính hô lên.

“A! Không được đâu.” Lăng Vân la oai oái: “Con trai không được cởi quần áo trước mặt con gái.”

“Vậy em có phải là con trai không?”

“Em đương nhiên là con trai rồi.” Lăng Vân quơ tay. “Em là con trai còn nhỏ, anh là con trai đã lớn, con trai còn nhỏ thì được, nhưng con trai đã lớn thì không.”

Thiên Lại đứng lên, môi mỉm cười có vẻ rất chói mắt. Sao anh nhìn thế nào thì cũng thấy cô đang trào phúng và đắc ý vậy nhỉ? Cô vỗ nhẹ tấm lưng trần của Lăng Vân. “Tiểu Vân, để anh hai tắm cho em, lát nữa anh ấy còn chơi điện tử với em nữa.”

“Hay quá, anh hai vạn tuế!” Lăng Vân reo lên rồi nhào vào lòng Khúc Lăng Phong.

Con nít đúng là dai sức, cả đêm cậu nhóc quần lấy anh đòi chơi cái này, chơi cái kia, còn đòi kể chuyện, kể lại những chiến tích huy hoàng trong mấy năm nay của anh. Khi anh dỗ được nó đi ngủ thì đã gần 7 giờ sáng, trong phòng đã không còn bóng dáng của Thiên Kiều và Thiên Lại đâu nữa rồi. Quần gia nói lúc 6 giờ mấy, cô Đồng đã lái xe đưa em gái về trường rồi.

Đúng là cô gái ngây thơ! Cô cho rằng qua được tối qua thì cô sẽ an toàn sao? Chỉ cần anh muốn là có thể bắt cô tới trước mặt mình bất cứ lúc nào. Cô có thể lợi dụng Lăng Vân để làm bia đỡ đạn thì anh cũng có thể lợi dụng Lăng Vân làm đạn bắn. Nhưng lần này thôi thì cho qua đi, bởi vì thứ cảm xúc gọi là “cảm động” ấy còn đang chảy trong máu anh, tình thân vốn cạn kiệt trong anh sáng nay bỗng nhiên trở dậy mạnh mẽ làm anh trở nên lương thiện. Anh lấy di động ra, gọi cho bạn tình hiện tại của mình.

~~

Khúc Lăng Phong rất bận rộn. Là người lãnh đạo một tập đoàn lớn, công việc và xã giao gần như chiếm trọn thời gian của anh. May mà trời sinh anh có một cơ thể khỏe mạnh và tinh thần dẻo dai, mỗi ngày chỉ cần ngủ vài ba tiếng là đủ, thường bay tới bay lui nhưng cũng không gặp vấn đề chệch múi giờ. Công việc bận rộn làm anh gần như đã quên mất bữa tiệc 2 tháng trước, cũng gần như quên mất cái tên Đồng Thiên Lại. Nhưng cũng chỉ là “gần như” mà thôi.

Giang Đào chán nản lật quyển “Sổ mỹ nhân” của Khúc Lăng Phong trong tay, nhìn những đường gạch đỏ trên ấy, tắc lưỡi: “Boss, anh có biết tháng này mình đã đá mấy cô rồi không?”

“Không biết!” Giang Đào luôn rất lợi hại, bất luận Khúc Lăng Phong giao cho anh ta bao nhiêu việc thì anh ta vẫn có thời gian đến phòng làm việc của Khúc Lăng Phong tám chuyện, hơn nữa còn không quên mang theo cuốn “Sổ mỹ nhân” mà mình thiết kế cho Khúc Lăng Phong.

“5 người!” Giang Đào giơ ngón cái lên. “Phá kỉ lục rồi. Boss, có phải anh bị đá kích gì không? Mấy người này đâu có đặc tội với anh, làm gì mà tuyệt tình dữ vậy?”

Khúc Lăng Phong nhú mày đáp. “Kế hoạch mở mang nhà đất làm xong chưa?”

“Xong rồi!”

“Tư liệu về những nhân viên tham gia bữa tiệc tối nay đã chuẩn bị hết chưa?”

“Chuẩn bị rồi!”

“Xem ra tôi giao cho anh quá ít việc nhỉ.”

“Không phải chứ. Boss à, tôi đang làm việc mà. Tôi đang chọn bạn gái cùng đi dự tiệc tối nay với anh, cũng được xem như là hết mình vì công việc chứ? Có điều 2 tháng nay anh chỉ đá người cũ mà không tìm người mới nha. Sao vậy, đổi tính rồi à?” Giang Đào đưa gương mặt có vẻ nhã nhặn của mình tới gần mặt Khúc Lăng Phong.

Khúc Lăng Phong đập qua một phát, Giang Đào nhanh nhẹn né được. Nói chơi chứ nếu bị đánh trúng thật thì quả là có lỗi với người mẹ đã sinh anh ra đẹp trai thế này. “Sao rồi, rốt cuộc là hôm nay anh định dẫn ai theo?”

“Anh cứ liệu mà làm. không có người thích hợp thì dẫn Tần Chiêu theo.”

Tần Chiêu đang đẩy cửa bước vào, đặt một chồng tài liệu trước mặt anh, nhìn đồng hồ một cái rồi nói: “Tôi tan ca rồi. Còn 4 tiếng nữa mới tới giờ dự tiệc, đủ cho anh tìm một đồng bạn gái, tôi không tháp tùng.” Sau đó đứng đĩnh đạc ra khỏi phòng làm việc, đóng cửa lại.

“Ồ, cái cô này...” Giang Đào tức giận vung tay. “Đừng kiêu ngạo thế chứ? Tốt xấu gì anh cũng là ông chủ của cô ta, cấp trên của cô ta.”

“Nếu anh còn biết tôi là ông chủ thì trước bữa tiệc phải tìm cho tôi một cô gái thích hợp.”

“Được được được.” Giang Đào nhìn vẻ mặt thiếu kiên nhẫn của anh, gật đầu lia lịa, trong lòng lại oán thán đối xử không công bằng. Tại sao trợ lý thì được tan ca mà một giám đốc tiêu thụ như anh thì phải ở lại giải quyết vấn đề khó khăn này cho boss chứ!

~~

“A, có rồi!” Giọng nói vui mừng của Giang Đào vang lên từ đầu bên kia điện thoại. “Là một ngôi sao ca nhạc mới nổi, dưới trướng của ba anh, nói tên thì chắc anh cũng không biết. Anh có biết bài hát “Điểm cuối cuộc đời” mà gần đây đi chỗ nào cũng thấy mở không? Bài hát đứng đầu bảng xếp hạng của năm nay

là do cô ấy hát đó. Có nói thì anh cũng không biết, dù sao thì tôi sẽ dẫn cô ấy đợi anh ở ngoài cổng, bảo đảm làm anh hài lòng.”

Khúc Lăng Phong không nhớ Giang Đào còn lải nhải thêm gì nữa, trong đầu của anh chỉ còn đọng lại bốn chữ “Điểm cuối cuộc đời”. Ánh mắt ngơ ngàng hồ hững của Đồng Thiên Lại bỗng hiện lên trong anh, còn cả tiếng ca sầu thương da diết ấy nữa. Anh ngỡ mình đã quên rồi, anh tưởng cảm giác muốn chiếm hữu ấy chỉ là xúc động nhất thời, nhưng bây giờ mới biết không phải. Anh chưa từng quên, thậm chí qua 2 tháng lảng động, nó càng ngày càng rõ ràng hơn. Trong anh có một cảm giác kích động mãnh liệt, anh muốn được gặp cô, muốn có được cô.

Lúc này anh mới biết mình không hề biết gì về cô: số điện thoại, nơi làm việc, địa chỉ nhà, thói quen sinh hoạt... không có gì cả. Trừ việc biết cô là con gái của Hàn Mai ra thì tư liệu về cô đều trống không. Tối khi bữa tiệc bắt đầu, anh không còn thời gian để đi điều tra nữa.

~~

Cô gái này tên là Sở Sở sao? Cô ta cũng hát được bài hát mà Đồng Thiên Lại hát tối hôm ấy sao? Gầy gò ốm yếu, bộ dáng như gió thổi một cái là bay mất. Người thì nông cạn gần chết mà còn ra vẻ thanh cao, cặp mắt mở to như là mắt bò, lúc nào cũng như đang rưng rưng nước, tưởng đâu sắp khóc tới nơi. Ai nợ cô ta mấy chục triệu, hay là ai đào mả tổ tiên nhà cô ta lên chứ? Hoặc là cô ta vừa bị thằng nào lừa trịnh rồi đá? Giang Đào nên đi cắt một cặp kính khác thì hơn. Người thế này mà dám nói là “bảo đảm anh sẽ hài lòng”.

Bữa tiệc chưa kết thúc thì Giang Đào đã chuồn mất. Sát khí trong mắt boss lớn là dành cho anh, chắc chắn anh không có nhìn lầm, mặc dù anh không biết mình đã làm gì sai. Đương nhiên là cũng rất có lương tâm mà dẫn cô gái vô tội cùng chung số phận với mình kia đi theo. Hôm nay boss sao vậy nhỉ? Ma nhập chắc? Sở Sở xinh đẹp động lòng người thế này, vừa thấy đã thương thế này mà anh còn chưa hài lòng sao? Chuồn trước là thượng sách. Anh còn có cả đồng thời gian để tìm hiểu sự kỳ lạ của boss hôm nay mà, bây giờ giữ mạng là quan trọng nhất, huống chi trong tay anh còn dắt một giai nhân yếu đuối cần được an ủi.

~~

Chuông điện thoại không ngừng reo lên, ồn đến nỗi Thiên Lại không cách nào chuyển tâm sáng tác. Vì chỉ có mình cô ở nên phòng làm việc không thiết kế cách âm. Gọi điện thoại lúc 2 giờ sáng, người này nếu không có chuyện gấp thì là kẻ biến thái. Khi nó reo tiếp lần thứ mười thì Thiên Lại tin đây không phải là điện thoại quấy rối. Nếu kẻ biến thái mà kiên nhẫn được như thế thì đã không gọi là biến thái nữa.

“Alo, xin chào, đây là nhà họ Đồng.” Trong giờ phút người bình thường đều sẽ mở miệng mắng này thì Đồng Thiên Lại vẫn nhã nhặn lịch sự.

Một giọng nam rất trầm vang lên: “Nghe giọng thì có vẻ như em còn chưa ngủ.”

Theo giọng nói ấy, một cảm giác lạnh lẽo nhanh chóng chạy dọc khắp cả người cô. Cô lập tức nhận ra giọng nói này, là của Khúc Lăng Phong. Cô biết anh ta sẽ không dễ dàng gì buông tha cho cô nên sau khi đưa Thiên Kiều về trường, mấy ngày sau đó cô đều thấp thỏm lo sợ, ngày nào cũng gọi cho Thiên Kiều mười mấy lần, xác định cả hai đều an toàn. Sau 2 tháng bình an vô sự, cô đã thuyết phục được mình rằng Khúc Lăng Phong chỉ nổi hứng nhất thời mà thôi chứ chẳng nghiêm túc gì, là cô tự mình dọa mình. Nói không chừng sau sáng hôm ấy, anh ta đã không còn nhận ra Đồng Thiên Lại là ai nữa. Cũng biết đâu Lăng Vân có thể gọi lên chút tình thân của anh ta, làm anh ta tha cho hai chị em cô. Thế nhưng cuối cùng anh ta vẫn tìm tới, ngay khi cô vừa thôi không đề phòng nữa. Đây là chiến thuật của anh ta sao? Anh ta cần gì phải vận dụng chiến thuật với một Đồng Thiên Lại nhỏ bé chứ?

“Em không nói chuyện, là vì quá bất ngờ hay quá vui mừng? Hoặc là em không nhận ra được giọng của anh?”

Thiên Lại giữ giọng thật bình tĩnh và lịch sự: “Xin lỗi, quả thật tôi không nghe ra được giọng của anh, cho hỏi anh là...”

“Đồng - Thiên - Lại.” Tên cô được thốt ra từ miệng anh, chữ nào chữ nấy như là đinh sắt, đóng vào tim cô. “Bất luận em thật sự không nghe ra hay giả vờ không nghe ra thì em đều phải trả giá cho câu này. Từ nay về sau, anh sẽ làm em phải nhớ mãi giọng nói này.”

Không bao lâu sau, cô liền biết cách làm của cô lúc ấy đúng là phản tác dụng. Loại người như Khúc Lăng Phong, điều anh ta không thể tha thứ được chính là người khác coi nhẹ mình. Dù anh ta có để ý tới bạn hay không thì bạn nhất định phải để ý tới anh ta.

“Anh là Khúc Lăng Phong?” Đến nước này thì Thiên Lại không còn cách nào để giả ngây giả ngô nữa.

“May mà ‘chứng mất trí nhớ’ của em không quá nghiêm trọng.”

“Xin hỏi anh có chuyện gì sao?”

“Chứng mất trí nhớ của em lại tái phát nữa rồi.”

“Tôi không hiểu lắm.”

“Em không hiểu lắm?” Rõ ràng trong giọng điệu nghi vấn còn mang theo vẻ khinh khi. “Vậy anh sẽ nói cho em rõ hơn một chút: anh có hứng thú với em.”

Thiên Lại hít một hơi. “Tôi nhớ lúc ấy anh chỉ nói ‘tối nay tôi cần một cô gái.’”

“Đúng vậy.” Đầu bên kia lại truyền đến một tiếng cười, sau đó trịnh trọng nhắc lại: “Tối nay anh cần một cô gái.”

Thiên Lại thật muốn cắn lưỡi mình. Cô cứ nhiên nhảy vào cái hố do mình đào ra. Cô lại hít một hơi. “Tôi tưởng rằng câu đó đã ở thì quá khứ.”

“Vốn là vậy.” Anh dừng một chút. Cô hoài nghi âm thanh mà mình nghe thấy là tiếng thở dài: “Nhưng hôm nay anh gặp được một người, cô ta làm anh nhớ đến em. Cho nên anh phát hiện câu nói ấy không phải là ở thì quá khứ mà còn có thể là thì tương lai.”

“Khúc Lăng Phong, anh không thể như thế.”

“Em lại nói ‘không thể’ với anh nữa rồi. Đồng Thiên Lại, anh sẽ ghi nhớ. Trên đời này không có chuyện gì mà Khúc Lăng Phong anh ‘không thể’ làm, kể cả có được em.”

“Anh không quan tâm đến cảm nhận của Lăng Vân sao?”

Lần này cô xác định mình nghe thấy tiếng cười khê, trong tiếng cười ấy tràn ngập sự chế giễu. “Anh nên nói em thông minh hay ngu ngốc đây? Em có biết anh làm sao có được số điện thoại của em không? Là Lăng Vân nói cho anh biết đấy. Em có thể lợi dụng nó để né tránh anh thì anh cũng có thể lợi dụng nó để tìm ra em. Chỉ cần anh muốn thì anh có cả ngàn cách để nó vô tay mà giúp anh.”

“Khúc Lăng Phong, xin anh đừng như vậy.”

“Dù lần này em thêm chữ ‘xin’ vào nhưng vẫn chưa đủ để thay đổi quyết định của anh.”

“Tại sao nhất định phải là tôi?” Thiên Lại đã cảm thấy đau đầu.

“Anh cũng không biết. Có lẽ là vì bài hát ấy, có lẽ là vì ánh mắt mơ hồ của em, cũng có lẽ chỉ vì em là con gái của Hàn Mai.”

“Trời ạ!” Thiên Lại chống tay lên trán. “Khúc Lăng Phong, chuyện của người lớn chẳng phải lỗi của ai, cũng không liên quan gì đến chúng ta, anh không thể vì thế mà oán hận mẹ tôi, hoặc là trả thù tôi và em gái tôi.”

“Nếu em muốn gọi nó là trả thù thì tùy em vậy, tóm lại là anh muốn có em. Anh đang ở dưới nhà em, em xuống, hoặc anh sẽ lên, em chọn đi.”

“Không, tôi không chọn cái nào cả.”

“Em cho rằng lần này sẽ do em quyết được sao? Bây giờ anh sẽ đi lên, em muốn chính tay mở cửa hay để anh phá cửa?”

“Khúc Lăng Phong, tôi sẽ báo cảnh sát, tôi nói thật đấy.”

“Anh không quan tâm. Hay là em muốn bây giờ tôi gọi cho Thiên Kiều? Mặc dù có lẽ giờ này cửa phòng ngủ của em ấy đã đóng nhưng anh nghĩ cô bé sẽ không để bụng chuyện anh leo cửa sổ đâu.”

“Anh thật đê tiện.”

“Từ này em đã dùng rồi. Năm phút nữa, em không xuống là anh sẽ lên.”

“Khúc...” Tiếng tút tút cắt ngang giọng của Thiên Lại. Cô đập mạnh máy, hai tay đan vào như muốn bứt tóc.

Làm sao đây? Làm sao đây? Khúc Lăng Phong là người nói được làm được, cô không thể để anh ta phá cửa nhà cô lúc nửa đêm nửa hôm thế này, lại không thể để anh ta đi quấy rầy Thiên Kiều. Vậy chỉ còn cách duy nhất, chính là phục tùng. Nhưng cô không cam lòng. Bất luận vì lý do gì thì cô cũng không có nghĩa vụ trở thành đồ chơi của anh ta. Cô chỉ có 5 phút, quá trình đầu óc làm việc đã mất 2 phút. Cô cầm chìa khóa chạy vội ra cửa.

Khúc Lăng Phong đã ra khỏi xe, đi về phía phòng bảo vệ đằng trước, sau đó anh nhìn thấy một bóng người mảnh mai đang vội vã chạy tới. Cô đi đến trước cánh cổng chạm trở hoa văn, nói với anh qua lớp cửa: “Tôi xuống rồi đây, anh muốn sao chứ?”

“Ra đây!” Anh ngoắc tay với cô.

“Tôi không có chìa khóa, bảo vệ thì chắc là ngủ hết rồi.”

Khúc Lăng Phong lắc đầu. “Anh không thích một cô gái nói dối. Em tự ra hoặc là gọi bảo vệ mở cửa. Hay là để anh vào? Anh rất tin vào khả năng của mình, cánh cửa này không làm khó được anh.”

“Có chuyện gì để mai nói không được sao? Khuya thế này, mọi người đều ngủ cả rồi.”

“Em còn chưa ngủ, anh cũng chưa. Hơn nữa đêm nay anh muốn ở cùng em.” Trong giọng của anh không có chút ám muội hay dâm dăng, nhưng lại tràn ngập vẻ khiêu khích trêu ghẹo.

“Anh...” Thiên Lại cảm thấy mình bị vũ nhục.

“Cô Đồng, có chuyện gì sao?” Bảo vệ đang tuần tra đi về phía họ, nhìn thấy bên ngoài cánh cửa có một người đàn ông cao lớn đang hoảng thì cười hiểu chuyện. “À, bạn trai không nở đi sao? Vậy thì mời anh ấy lên ngồi chơi đi!”

“Không phải!” Hai người đồng thanh đáp. Thiên Lại nghi hoặc mà nhìn Khúc Lăng Phong, lại nghe anh nói tiếp: “Là do tôi quá nhớ cô ấy nên chịu không nổi mà chạy tới. Cô ấy lại quên mang theo chìa khóa, khiến tôi muốn ôm cô ấy một cái cũng không được.”

“Khúc Lăng Phong.” Thiên Lại hét lên.

“Nhìn xem.” Anh cười tỏ vẻ không biết làm sao với bảo vệ. “Cô ấy luôn thẹn thùng thế đó. Ban ngày thì không cho hôn, không cho ôm. Khó khăn lắm mới tới lúc không có người, cô ấy lại không chịu mở cửa.”

“Đừng có nghe anh ta nói bậy.” Thiên Lại quýnh lên. “Bác Lí à, anh ta không phải là bạn của cháu, là một tên vô lại đó. Ban ngày không ngừng đeo bám, tối đến lại tới quấy rối, cháu không muốn làm phiền những nhà khác nên mới phải xuống gặp anh ta.” Cô quay sang Khúc Lăng Phong: “Anh nghe cho rõ đây, bất luận anh uy hiếp thế nào thì tôi cũng không để cho anh đạt được đâu, anh bỏ ý nghĩ ấy đi.”

Cô quay đầu đi, ôm quyết tâm kiên định, ném Khúc Lăng Phong lại cho bác bảo vệ đang làm mặt lạnh.

“Xin lỗi, anh à, tôi nghĩ anh nên về nhà, nếu không tôi phải thực thi nghĩa vụ của mình.”

Được lắm! Lúc Khúc Lăng Phong quay trở lại xe, trong lòng thầm vỗ tay khen ngợi Đồng Thiên Lại. Đây là lần thứ hai anh tán thưởng một cô gái. Không phải chưa từng có cô gái nào từ chối anh, có điều chưa có ai tuyệt tình, tàn nhẫn như cô. Nếu anh không đi, anh tin chắc ông bảo vệ kia sẽ vung dùi cui điện lên.

Được lắm! Sao anh có thể bỏ qua ột người phụ nữ thú vị thế này chứ? Cảm giác chiếm hữu đơn thuần đã biến thành thách thức, cảm giác chiếm đoạt đơn thuần đã biến thành chinh phục. Một con mồi không biết phản kháng thì sẽ không gây được hứng thú cho thợ săn. Còn con mồi này, chắc chắn là con mồi mà tất cả mọi thợ săn đều thiết tha mơ ước. Nếu anh không có được cô thì anh sẽ không gọi là Khúc Lăng Phong nữa.

Nếu Đồng Thiên Lại biết cuối cùng sẽ có ngày mình khuất phục thì tối hôm ấy cô sẽ không phản kháng. Nếu cô biết sự phản kháng của mình sẽ làm anh nổi máu không chịu thua thì cô thà rằng mình sẽ khuất phục ngay từ lần đầu tiên.

~~

Lại một tháng trôi qua, Khúc Lăng Phong không đến tìm cô nữa, cứ như trải qua cái đêm bị bảo vệ đuổi đi, anh ta đã bỏ qua cho cô vậy. Nhưng cô biết chuyện không đơn giản như thế. Nếu anh ta là người dễ dàng buông xuôi như vậy thì sẽ không thể chen chân vào top 10 trong số 21 doanh nghiệp có tiềm lực nhất thế kỷ rồi.

Tuần này, cô vẫn luôn không tìm được Thiên Kiều. Bạn học nói cô bé ra ngoài nhưng lại không biết đi đâu. Cô có một dự cảm không lành, Khúc Lăng Phong có ra tay với Thiên Kiều không đây?

Trời mưa lất phất, Thiên Lại che cây dù hình hoa li ti màu xanh da trời đợi trước ký túc xá của Thiên Kiều. Cô đã gọi điện thoại nhưng các bạn nói cô bé chưa về. Hơn 10 giờ rồi, nửa tiếng nữa là ký túc xá sẽ đóng cửa, Thiên Kiều đi đâu chứ? Trời tối om như mực, không khí thì ẩm thấp, mưa bay lất phất, cả thế giới có vẻ như tối tăm u ám. Thiên Lại ôm chặt thân mình, xếp dù lại, nép mình vào sau cây cột đá màu đen, thế có vẻ ấm hơn một chút.

Một chiếc xe thể thao hiệu Ferrari màu đỏ chói mắt dừng trước cổng ký túc xá. Vì thắng gấp nên làm bắn nước bắn lên người đi đường, vài học sinh bất mãn kêu lên. “Làm gì vậy chứ? Chạy xe thể thao thì ngon lắm sao?” Nhưng khi nhìn thấy một người đàn ông cao lớn khôi ngô, lạnh lùng từ trong xe bước ra thì đều thức thời mà im miệng.

Anh che một cây dù màu đen, chìa tay đỡ một cô gái trong xe ra. Chỉ nhìn dáng người thôi là Thiên Lại đã nhận ra người đàn ông đó là Khúc Lăng Phong. Không cần nói cũng biết cô gái kia nhất định là Thiên Kiều. Chuyện mà cô lo lắng nhất cuối cùng cũng xảy ra. Sự bĩ ỉ của Khúc Lăng Phong và sự mù quáng của Thiên Kiều làm cô cảm thấy thật bất lực.

Thiên Kiều mỉm cười xin lỗi với mấy học sinh kia, sau đó quyến luyến nắm lấy tay Khúc Lăng Phong. “Vây, vây em lên đây.”

“Ừ.” Anh thờ ơ gật đầu. Bất ngờ liếc thấy một cái bóng màu xanh phía sau cây cột đá thì lập tức ôm lấy Thiên Kiều, hơi thở phun vào mặt cô bé, ám muội nói: “Anh cũng không nỡ để em đi, hay là tối nay đến chỗ anh?”

“Không, không được.” Thiên Kiều bị sự thân mật bất ngờ của anh làm hoảng hốt. “Ngày mai em còn phải đi học, hơn nữa, hơn nữa... quá nhanh, em, em còn chưa kịp chuẩn bị...”

“Bé ngốc ạ.” Anh thân mật búng nhẹ chóp mũi cô. “Anh đùa em thôi. Được rồi, về ngủ một giấc đi. Phải nhớ anh, biết chưa?”

“Dạ.” Thiên Kiều cảm thấy lòng lâng lâng. Một tháng nay, anh chưa từng dịu dàng như tối nay vậy.

“Được rồi, vào đi thôi.” Khúc Lăng Phong đẩy cô về phía cửa, trở lại xe.

Thiên Kiều ra sức vẫy tay theo bóng xe, mãi đến khi không nhìn thấy nữa mới dùng hai tay che mặt, cười ngây ngô.

“Thiên Kiều.” Thiên Lại từ sau cột đá bước ra.

“Chị?” Thiên Kiều chột dạ nên nhìn về phía Khúc Lăng Phong đã biến mất.

“Chị thấy hết rồi. Chị muốn nói với em vài câu.”

“Dạ.” Thiên Kiều chui vào trong dù của Thiên Lại, hai chị em nương vào nhau bước đi trong mưa.

“Em qua lại với anh ta bao lâu rồi?” Thiên Lại nhẹ giọng hỏi.

“Chưa, chưa lâu.”

“Một tháng?”

“Dạ, cũng chừng đó. Thật ra tuần này mới bắt đầu hẹn hò.”

“Em quan hệ với anh ta rồi sao?”

“Chị!” Thiên Kiều hoảng quá la lên: “Chị coi em là loại người gì chứ? Em đâu phải đùa dễ dãi, sẽ cùng đàn ông...”

“Em không dễ dãi?” Thiên Lại đứng lại, nhìn thẳng vào mắt Thiên Kiều. “Em không dễ dãi thì sao lại qua lại với anh ta? Em quên hôm đó anh ta nói gì rồi sao? Trong lòng em không biết anh ta đang tính toán điều gì sao? Thiên Kiều, sao em lại ngốc như vậy chứ?”

Thiên Kiều cúi đầu. “Em biết, em biết anh ấy chỉ chơi đùa với em.” Rồi cô lại kích động ngẩng đầu lên: “Nhưng chị, em không kháng cự được anh ấy. Cứ coi như em ngốc đi, nhưng đây lại là cơ hội duy nhất mà em nắm được. Em biết tỷ lệ em có thể làm anh ấy yêu em là số không nhưng em vẫn muốn thử một lần, em không muốn chưa đánh đã bỏ chạy.”

“Em có biết cái giá của một lần thử là gì không? Đây không phải là tiểu thuyết tình yêu mà em thường đọc, cũng không phải mộng đẹp mà em nằm trên giường mơ được. Khúc Lăng Phong là kẻ máu lạnh, anh ta không cần lý do, không cần thủ đoạn là đã có thể ăn em sạch sẽ, không chừa một khúc xương.”

“Chị!” Thiên Kiều dịu dàng nở nụ cười. Trong nụ cười ấy có vẻ đẹp hết sức liêu linh, trong mắt của cô lóe lên ánh lửa bập bùng. “Chị từng thấy thiêu thân lao đầu vào lửa chưa? Cho dù anh ấy đốt em thành tro bụi thì em vẫn nhào về phía anh ấy, đây chính là tình yêu.”

Thiên Lại giẫm chân. “Đây là ngu ngốc chứ không phải tình yêu.”

“Không phải.” Thiên Kiều lắc đầu. “Chị, mặc dù chị lớn hơn em nhưng chị không hiểu tình yêu là gì. Chị quá biết cách bảo vệ mình. Không bỏ ra thì không thu được, tình yêu cũng như thế.”

Thiên Lại im lặng nhìn mưa giăng giăng sau lưng Thiên Kiều, phẳng phất như nhìn thấy vết máu của cô sau khi nát lòng vậy. Cô thở dài nói: “Thế có nghĩa là dù chị có nói gì thì cũng không thể ngăn cản được quyết tâm lao về phía anh ta của em phải không?”

“Phải!”

“Nếu đã thế thì chị không còn gì để nói nữa. Có điều em phải đáp ứng chị một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Trừ phi hai người kết hôn, nếu không thì không được quan hệ với anh ta.”

“Chị!” Thiên Kiều đỏ mặt.

“Em không nhận lời thì chị sẽ đi nói với mẹ và chú Khúc. Không thì chị đi tìm Khúc Lăng Phong. Tóm lại chị sẽ dùng mọi cách để ngăn cản hai người.”

“Được, em nhận lời với chị.” Thiên Kiều hoảng hốt đáp. “Không được đi tìm anh ấy, chị mà đi thì em sẽ không còn cơ hội gì nữa.”

“Em không nói cho có với chị đấy chứ?”

“Không đâu, em thật sự nhận lời chị, nghiêm túc nhận lời.” Thiên Kiều nắm chặt tay cô. “Nhưng chị phải hứa với em là không được đi tìm Lăng Phong, không được cho anh ấy cơ hội.”

“Được.” Cô vuốt tóc em gái, đau lòng nói: “Em tự lo lấy đi.” Trái tim non trẻ ấy, nhất định là phải tan nát rồi. Tan nát một lần, sẽ biết đau, sẽ học được cách trưởng thành. Có nhiều chuyện người thân cũng không giúp gì được.

Thiên Lại chậm rãi ra khỏi trường, nghĩ về những câu nói của Thiên Kiều. “Thiêu thân lao đầu vào lửa”, “Đây chính là tình yêu”. Nếu tình yêu trên thế giới này đều như thiêu thân lao vào lửa thì dân số sẽ không còn là vấn đề nan giải nhất nữa. Con bé ngốc này, phải làm sao thì nó mới có thể học được cách bảo vệ mình chứ? Lẽ nào cô thật sự chỉ có thể trở mặt nhìn em gái mình bị Khúc Lăng Phong làm tổn thương sao?

Một chiếc xe thể thao chạy sát vào cô, liên tục nhấn còi xe. Khúc Lăng Phong hạ cửa kính xuống, nhớn nhớn nói: “Có cần anh đưa em một đoạn không?”

Thiên Lại thờ ơ nhìn anh một cái, bước lên vỉa hè, cách anh xa một chút.

Anh nói lớn: “Đàm phán với em gái xong rồi thì không có gì để nói với anh sao?”

Thiên Lại dừng bước, đi về phía anh: “Anh nhìn thấy tôi?”

Khúc Lăng Phong nhún vai.

“Anh cố ý làm ra động tác thân mật với con bé chỉ vì tôi ở bên cạnh?”

Anh lại nhún vai.

“Khúc Lăng Phong, trên đời này không còn ai dễ tiện như anh.”

“Anh biết.” Khóe môi anh cong lên thành nụ cười mỉm, có vẻ tối tăm và quỷ dị.

“Anh nghĩ làm thế là có thể uy hiếp được tôi sao? Tôi cảm thấy thật xấu hổ cho những thủ đoạn hạ lưu bỉ ổi của anh.”

“Chắc chắn.” Anh lắc đầu. “Anh thích phụ nữ máu lạnh. Nếu ngay cả em gái mà em cũng không thèm quan tâm thì càng hợp khẩu vị của anh.”

“Vô lại!” Thiên Lại đã không thể nghĩ thêm được từ nào ác hơn nữa nên quay người đi.

Một lực thật mạnh nắm cánh tay cô lại, cô lập tức bị kéo vào một lồng ngực rộng vững chãi. Đôi môi mỏng lạnh lẽo đầy nam tính che môi cô lại, giống như một cơn bão quét qua mọi giác quan của cô. Anh giữ chặt eo cô, làm cô không thể nhúc nhích. Sức mạnh như bạo lực kia gần như muốn bẻ gãy tay cô. Những hạt mưa phùn đậu xuống người họ, chiếc dù màu xanh da trời rơi xuống đường.

Thiên Lại ra sức giãy giụa nhưng không thể lung lay được anh. Sự chênh lệch về mặt thể chất giữa nam và nữ là do trời định. Thậm chí cô còn không có cơ hội để đề phòng thì lưỡi anh đã chui vào miệng cô, quần lấy đôi môi cô một cách mạnh mẽ, ép cô phải đáp trả. Cô dồn hết sức, cắn mạnh xuống. Khi răng cô cắn vào anh thì cô cũng cảm thấy vai mình đau dữ dội, buộc cô phải nhả ra.

Đôi môi rướm máu của anh buông môi cô ra, nhưng hai tay còn vòng chặt người cô. Vai đau nhức làm cô không còn tỉnh táo, cũng không nếm thấy mùi máu tươi trong miệng. Vai của cô bị trật khớp rồi.

Anh buông cô ra, bế cô lên ghế sau của xe, lạnh lùng nói: “Tốt nhất là em đừng có nhúc nhích, anh không có kinh nghiệm chữa trật khớp. Nếu không muốn bị đau chết trước khi tới bệnh viện thì ngoan ngoãn mà nằm đó.”

Đồ khốn nạn! Thiên hạ đệ nhất khốn nạn! Thiên Lại thậm chí nguyện rửa anh ta, như thế có thể giảm chút đau đớn. Từ nhỏ tới lớn, ba mẹ không nỡ động tới một sợi tóc của cô, thế mà anh ta lại bóp vai cô tới trật khớp. Đàn ông ra tay với phụ nữ là kẻ tồi tệ nhất trên đời.

Nắn các khớp lại, bác sĩ căn dặn. “Trong vòng một tuần không thể vận động mạnh, nếu không trật lại thì rất khó trị.”

“Cảm ơn bác sĩ.” Khúc Lăng Phong đỡ cô ra khỏi bệnh viện. Vết máu trên môi anh đã khô, màu đỏ sậm đọng trên da thịt màu đồng giống như một con giun xấu xí.

Anh mở cửa xe. “Anh đưa em về.”

“Không cần đâu, tôi tự bắt xe.”

“Đừng làm anh nổi cáu.” Hai tay anh nắm chặt, như là muốn đánh cô vậy.

Cô nhìn đường phố tối om không một bóng người, cúi đầu chui vào xe. Cô cũng không muốn cái xác không đầu trên báo ngày mai chính là mình.

Khúc Lăng Phong nhìn chằm chằm phía trước, trên hai mu bàn tay đang nắm vô lăng nổi gân xanh, như là muốn nhổ cái vô lăng ra vậy.

Nước mưa theo tóc trên trán anh chảy vào mắt, anh không thèm chớp, bỗng mở miệng nói: “Đời này anh chưa từng tức giận đến nỗi làm phụ nữ bị thương, em là người đầu tiên.”

Cô im lặng, không biết anh nói câu này là có ý gì, giải thích cho hành vi bạo lực vừa rồi của mình sao? Hay là chỉ trích cô chọc giận anh? Nếu là thế thì cô không cần phải hồi đáp.

“Tính anh rất nóng nảy.” Anh lại nói. “Làm việc thì tàn nhẫn.”

Anh ta nói điều này để làm gì? Phân tích tính cách của mình sao?

“Nhưng anh chưa từng cưỡng ép phụ nữ. Đồng Thiên Lại, em làm tất cả đều đảo lộn.”

Cái gì? Cô làm đảo lộn tất cả? Nói tới nói lui thì đều là lỗi của cô sao? Nói chuyện với loại người này thật không nói lý được mà. Cô quay đầu đi, nhìn cảnh bên ngoài xe, mặc cho anh từ làm nhầm.

Anh đập mạnh phanh, xe bất ngờ dừng trước cổng tòa nhà cô ở, làm cô bị dây an toàn riết chặt. Anh không nhìn cô, lạnh giọng nói: “Xuống xe.”

Cô cởi dây an toàn, nhất thời sốt ruột nên càng không cởi được. Nút của dây an toàn xe xịn đều chặt thế sao chứ?

“Nhanh đi.” Anh bực mình nói. “Còn rề rà cái gì? Không sợ anh đổi ý, đưa em đến nhà anh luôn sao?”

Cô ước gì có thể xuống xe ngay lập tức, nhưng vẫn không mở được.

Cuối cùng thì anh cũng nhìn thấy vẻ khó xử của cô nên vươn tay qua định giúp. Cô định tránh ra theo phản xạ nhưng trong cái không gian nhỏ hẹp này thì cũng không còn đường mà tránh. “Bỏ tay của em ra.” Anh nói với giọng dữ dằn.

Cô ngoan ngoãn bỏ tay ra, giao cái nút cài cho anh. Rắc! Cái nút bật ra, nhưng tay anh vẫn chưa rời khỏi người cô. Trong không gian yên ắng này, có thể nghe được tiếng hít thở của nhau. Thiên Lại đã nắm cây dù màu đen bên cạnh, định là anh ta mà có hành động gì là sẽ đập ột phát. Tay anh từ từ bỏ ra, cô bắt giác thở phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên, hai tay anh nắm lấy hai cổ tay cô, nhanh chóng trao cho cô một nụ hôn rồi lập tức lui lại, nhìn cô và nói từng tiếng. “Đồng Thiên Lại, anh phát hiện anh không thể buông em ra, cho nên em hãy chuẩn bị tâm lý đi, những ngày tháng sau này còn dài lắm.”

4. Chương 4

Bầu trời xanh biếc, ánh nắng chan hòa, thảo nguyên bát ngát, từng đàn bò dê đang chạy trong tiếng quất lửa của người chăn. Hình ảnh này làm Thiên Lại nhớ đến câu dân ca mà ai cũng biết: Trời xanh xanh, đồng mênh mông Gió thổi cỏ rạp luống trông dê bò

Cô hít lấy luồng không khí trong lành khô thoáng do gió đưa lại, cảm thấy khí hậu vùng tây bắc thật thích hợp với mình. Bài hát bị làm gián đoạn mấy hôm trước đã được hoàn thành. Cô còn dựa theo làn điệu dân ca nơi này để sáng tác thêm được một bài hát về thảo nguyên. Hôm qua, mẹ cô gọi điện thoại tới, hỏi cô sao tự nhiên lại đi du lịch mà không nói với bà một tiếng.

Tại sao ư? Bởi vì trốn tránh, cũng để lảng lạng suy tư. Cô phải thừa nhận rằng Khúc Lăng Phong đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến mình. Hành vi ngang ngược và bỉ ổi của anh ta, sự quấy rầy dữ dội và dai dẳng của anh ta làm cô cảm thấy sợ hãi. Từ sau 12 tuổi, cô đã học được cách suy nghĩ độc lập, tự mình giải quyết vấn đề. Cô biết trốn tránh không phải là cách giải quyết vấn đề, nhưng đối mặt với anh ta, ngoại trừ trốn tránh ra thì cô không còn nghĩ được cách nào khác.

Điện thoại vang lên không đúng lúc, cô nhìn thì thấy số của Phạm Chí Vũ. Phạm Chí Vũ là học trò mà ba cô tâm đắc nhất khi còn sống, bây giờ đang tiếp tục nghiên cứu những thí nghiệm của ba cô. Cô quen anh được 6, 7 năm rồi, coi như là bạn thân hơn những người bạn bình thường một chút.

“Alo, Chí Vũ, sao lại có thời gian gọi cho em vậy?”

“Thiên Lại, em đang ở đâu?”

“Thảo nguyên, tìm cảm hứng.”

“Anh có chuyện muốn nhờ em giúp.”

Phạm Chí Vũ kể đại khái một chút. Là lo nhạc nền ột hoạt động công ích. Ba cô và Phạm Chí Vũ nghiên cứu về sự phân giải của các hợp chất cao phân tử, nói trắng ra là làm thế nào để xử lý các rác thải khó phân hủy, thuộc phân ngành bảo vệ môi trường của khoa công nghệ cao. Lần này có một công trình nghiên cứu mới cần tiền tài trợ nên tính tổ chức một buổi quảng cáo công ích. Một mặt kêu gọi ý thức bảo vệ môi trường của người dân, một mặt tranh thủ tiền vốn và trang thiết bị để duy trì. Tìm cô, đương nhiên là để tiết kiệm chi phí, bởi vì Thiên Lại vẫn luôn ủng hộ sự nghiệp của ba mình nên giúp chút đỉnh sẽ không lấy tiền.

“Được, vừa khéo em đang có một bài hát rất thích hợp.”

“Tốt quá rồi, em mau về đi, chúng ta sẽ bàn kĩ hơn.”

“Được.”

Về ư? Về lại cái thành phố mưa bay lất phất mù mịt đó sao?

Thôi về đi! Mày không thể trốn tránh cả đời được.

Cô theo đàn dê trở về. Tối nay sẽ nghe dân du mục hát thêm một lần nữa, uống trà sữa lần nữa, cưỡi ngựa thêm lần nữa, nhảy điệu Mông Cổ thêm lần nữa, sau đó sẽ rời xa khoảng thời gian ngắn ngủi nhưng vui vẻ này.

Di động lại đổ chuông. Sao bây giờ cô mới biết cô nhiều người nhớ cô thế này chứ?

“Alo. Chị, chị đang ở đâu vậy?” Giọng Thiên Kiều vang lên đầy sục sục.

“Ở nơi khác. Sao vậy, Thiên Kiều?” Tim Thiên Lại rung lên thật mạnh. Thiên Kiều vốn rất lạc quan vui vẻ bây giờ đang khóc, ngàn lần đừng dính tới Khúc Lăng Phong nha.

“Chị, em buồn quá, em buồn đến chết đi được.”

“Đừng có nói vậy, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Anh không không thềm để ý đến em nữa. Bốn ngày rồi, anh ấy không nghe điện thoại của em, không gặp em. Chị, anh ấy giận thật rồi.”

“Ai? Khúc Lăng Phong?” Nhanh thế mà anh ta đã buông tha cho Thiên Kiều rồi sao? Có vẻ thiếu kiên nhẫn quá?

“Dạ, anh ấy giận em rồi, không thềm cho em cơ hội để giải thích. Chị, em phải làm sao đây?”

“Thế chẳng phải tốt rồi sao? Có thể thấy anh ta hoàn toàn không để ý gì tới em, thôi thì buông tay đi.”

“Không, em không làm được. Không phải lỗi của anh ấy, là em, do em từ chối anh ấy.”

“Anh ta muốn gì ở em?” Thiên Lại có một dự cảm không lành.

“Anh ấy, anh ấy muốn em...” Thiên Kiều ấp a ấp úng. “Muốn em đến nhà anh ấy. Nhưng em đã hứa với chị, cho nên, cho nên anh ấy tức giận.”

Quả nhiên!

“Thiên Kiều!” Thiên Lại tức đến nỗi muốn mắng cô bé. “Sự thật bày ra trước mắt mà em còn chưa thấy rõ sao? Anh ta không cần tình yêu ngu ngốc của em, thứ anh ta cần là khoái lạc thể xác, không chiếm được thì thẹn quá hóa giận, mà chiếm được rồi thì sẽ đá em ngay.”

“Nhưng anh ấy nói bây giờ tình yêu đều là thế. Bạn học của em cũng cùng bạn trai làm chuyện ấy không ít lần. Chị, bây giờ là thế kỷ 21.”

“Thế kỷ 21 thì không có tình yêu trong sáng sao? Thế kỷ 21 thì con gái đều mù quáng như em sao? Thiên Kiều, chị không còn gì để nói nữa, nếu em cứ nhất quyết nhảy xuống vực sâu thì chị cũng không ngăn được. Chị coi như chưa từng có đứa em này.”

“Chị, chị ơi...” Thiên Kiều khóc lên. “Đừng ngắt điện thoại, em xin chị, em không dám nói với mẹ, em chỉ dám nói với chị thôi.”

“Vậy thì hãy nghe chị, quên Khúc Lăng Phong đi.”

“Em... Chị, chị về đi. Lòng em rối bời, rất muốn gặp chị.”

“Được.” Xem ra tất cả những chuyện “thêm một lần” vào tối nay đã không còn cơ hội nữa rồi, cô phải đáp chuyến máy bay gần nhất để về.

~~

Gió vào buổi sáng sớm hơi lạnh lạnh, xem ra đêm qua trời vừa đổ mưa. Tại sao cái thành phố này cứ mưa suốt vậy, làm trời đang vào hạ mà cô cũng không thấy được chút ấm áp. Hành trình trốn chạy của cô còn chưa tới một tuần thì đã phải trở về một cách vội vã hơn cả lúc đi.

Ra khỏi sân bay, phía đằng đông, một ông mặt trời đỏ đỏ đang từ từ nhô lên, tỏa ánh sáng rực rỡ ấm áp nhưng không quá chói lóa, có lẽ hôm nay sẽ là một ngày nắng đẹp.

Chiếc vali trong tay cô bị người ta giữ lại, Thiên Lại ngạc nhiên quay đầu ra sau thì thấy một dáng người cao lớn. Ánh mặt trời chiếu khắp người anh, tạo thành một quang sáng màu đỏ nhạt. Anh đưa mặt về phía mặt trời, trông có vẻ rất nổi bật. Những đường cong sắc sảo, góc cạnh rõ ràng, đôi mắt đầy tơ máu đang nhìn chăm chăm vào cô, giọng hơi khàn khàn: “Nhanh vậy mà đã trở về sao?” Bộ dáng của anh như mấy ngày không ngủ.

Đúng là âm hồn không tan mà!

Thiên Lại ra sức giật lấy vali nhưng cũng uổng công. Thế là cô ngoan ngoãn nghe theo. Độ sức với người đàn ông này thì cô mãi mãi không thắng được. Cô thả tay ra, nhìn anh. “Sao anh lại ở đây?”

“Đến đón em.”

Thiên Lại nhú mày. “Sao anh lại biết...” Nhìn dáng vẻ như định được mọi việc của anh, xem ra có hỏi cũng như không. Khúc Lăng Phong muốn biết chuyện gì thì luôn có cách.

“Đưa vali cho tôi, tôi phải về nhà.”

“Lái xe đang chờ ở bên kia.” Anh chỉ tay. Thiên Lại bất ngờ phát hiện một người lờ lờ không thể xuất hiện ở đâu. Là Lăng Vân.

Thằng bé chạy về phía cô, kêu lớn. “Chị, chị ơi.”

“Tiểu Vân, sao em lại ở đây?” Thiên Lại bế nó lên.

“Anh hai nói chị đi nước ngoài mấy ngày nhất định là rất nhớ em nên muốn dành cho chị một sự bất ngờ.”

“Đúng là rất bất ngờ.” Cô liếc Khúc Lăng Phong một cái. Cái tên này đem nguyên xi cái chiêu lúc trước cô dùng để đối phó anh ta chơi lại cô.

“Chị à, chắc là chị rất mệt, chúng ta về nhà thôi.”

“Về nhà, nhà nào?”

“Đương nhiên là về nhà của chúng ta. Mẹ đang chờ chị ở nhà, chị không muốn gặp mẹ sao? Chị không nhớ em sao?”

“Đương nhiên là nhớ.” Có điều không muốn cùng trở về với cái tên kia thôi. Thiên Lại nói thầm trong bụng.

“Vậy thì đi thôi.” Lăng Vân vùi mình vào lòng Thiên Lại, vẫy tay với Khúc Lăng Phong. “Anh hai nhanh lên.”

~~

“Mẹ, đây là những ca khúc mới kì này.” Thiên Lại đem băng đã thu âm sẵn giao ẹ mình.

Hàn Mai cười: “Đi thảo nguyên một chuyến, chắc là có không ít cảm hứng.”

“Dạ.” Thiên Lại gật đầu, hồi tưởng lại thiên nhiên tươi đẹp và người dân du mục chất phác. “Con cảm thấy môi trường như thế mới hợp với con, thành phố này quá ồn ào và hoa lệ.”

“Con đừng nói với mẹ là con muốn đi làm dân du mục.”

“Biết đâu sẽ có ngày nào đó!” Thiên Lại nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Cho dù mẹ ở trước mặt nhưng cô vẫn không cảm thấy ấm áp, không cảm thấy an toàn.

“Thiên Lại.” Hàn Mai vuốt mái tóc ngắn của cô. “Con nên tìm bạn trai đi, con quá cô đơn đó.”

Cô mỉm cười. Tìm bạn trai ư? Cô chưa từng nghĩ tới. Con người cô, có lẽ không có duyên với tình yêu.

“Thiên Lại.” Mặt Hàn Mai đầy vẻ áy náy. “Đừng để cuộc hôn nhân thất bại của mẹ và ba con làm ảnh hưởng tới con. Con xem, chẳng phải mười mấy năm nay mẹ và chú Khúc vẫn rất tốt đó sao? Tình yêu không hề đáng sợ. Chỉ có mở lòng ra tiếp nhận thì con mới có thể cảm nhận được hạnh phúc của tình yêu.”

Cô vẫn chỉ cười. Mở lòng ư? Để đau khổ có cơ hội xâm nhập sao?

“Nếu vì ba mẹ mà ảnh hưởng tới quan điểm về tình yêu của con thì mẹ sẽ áy náy cả đời này. Mẹ tin rằng ba con ở dưới tuổi vàng cũng không được yên lòng.”

“Mẹ, ba con đã đi rồi, mẹ hãy để ông an nghỉ đi, cần gì phải lôi ông vào.” Giọng của Thiên Lại hơi kích động.

“Thiên Lại.” Mặt Hàn Mai trắng bệch. “Con trách mẹ, phải không?”

“Không phải. Mẹ, mẹ đừng nghĩ lung tung.” Thiên Lại cúi đầu.

“Ngoài miệng con nói không phải nhưng trong lòng lại nghĩ thế. Nhiều năm nay, con vẫn cho rằng mẹ vứt bỏ ba và con phải không?”

“Không phải đâu mẹ.” Cô ôm mẹ mình. “Con biết không phải là lỗi của mẹ, không phải lỗi của ai cả. Mẹ đừng tự trách mình được không?”

“Mẹ không tự trách mình.” Hàn Mai khóc. “Con gái, mẹ biết rất rõ, là con không hiểu mình thôi. Con vẫn luôn cho rằng mình hiểu nhưng thật ra con không hề hiểu, cho nên con mới phủ định tình yêu, phủ định hôn nhân. Thiên Lại, con có biết mẹ nhìn con như vậy thì đau lòng thế nào không?”

“Mẹ, tại sao mẹ lại cho rằng con không hiểu? Con rõ hết mọi chuyện.”

“Vậy hãy chứng minh ẹ xem.”

“Mẹ bảo con làm sao chứng minh đây?”

“Tìm bạn trai, hẹn hò yêu đương một lần, có một cuộc hôn nhân hạnh phúc. Chỉ có thế thì mẹ mới an tâm được.”

“Mẹ đang làm khó con.”

“Đây là quá trình tất yếu mà đời người phải trải qua, nếu không thì cuộc đời con sẽ không hoàn chỉnh.”

“Con không muốn nói đến chuyện này nữa. Mẹ, con mệt rồi, mẹ để con nghỉ ngơi đã được không?”

“Haiz!” Hàn Mai thở dài. Rốt cuộc thì hôn nhân thất bại của đời trước đã để lại bóng ma gì trong lòng những đứa trẻ? Ngoại trừ chúng nó ra thì không ai biết cả. Lúc ấy bà không nên để cô lại cho chồng, ông ấy hoàn toàn không thể cho cô một thời thơ ấu vui vẻ, an toàn.

“Mẹ.” Thiên Lại gọi bà. “Mẹ quên lấy băng này.”

“Con vẫn không tính công khai thân phận thật sao? Muốn dành vinh quang này ẹ cả đời sao?”

“Mẹ, nếu mẹ cảm thấy áy náy với con thì hãy nhận lấy vinh quang giúp con đi, con sẽ rất cảm kích mẹ.”

”Haiz! Hàn Mai lại thở dài.

Cốc cốc cốc! Tiếng gõ cửa liên tục vang lên, Thiên Lại mở cửa ra, bất đắc dĩ nói: “Mẹ, chẳng phải con đã nói muốn nghỉ ngơi... Là anh?”

Khúc Lăng Phong tựa người vào khung cửa, tay còn giữ tư thế gõ cửa, lười nhác đáp: “Không hoan nghênh anh sao?”

“Tôi nghĩ vĩnh viễn tôi cũng sẽ không hoan nghênh anh.”

“Đừng có nói sớm như thế.”

“Có chuyện gì không?” Thiên Lại vịn tay vào cánh cửa, chuẩn bị dập cửa lại bất cứ lúc nào.

“Cuối tuần này là sinh nhật anh, hãy về tham gia tiệc sinh nhật.” Giọng của anh không phải đang mời mọc mà là ra lệnh.

“Tôi không rảnh.”

“À! Không biết Đồng đại tiểu thư trở nên bận rộn như thế từ lúc nào vậy?”

“Chỉ cần là chuyện của anh thì tôi sẽ không rảnh.”

“Được thôi.” Anh cười một cách đầy tự tin. “Em không rảnh nhưng Thiên Kiều nhất định rảnh. Anh nghĩ em ấy sẽ không ngại gói mình làm quà sinh nhật cho anh đâu.”

“Khúc Lăng Phong, chiều này của anh cũ quá rồi, có thể đổi cái mới hơn không?”

“Ừ... để anh nghĩ xem.” Anh lấy tay vuốt mũi, bỗng nhiên búng tay. “A, nghĩ ra rồi, em nói xem anh cần hôn Thiên Kiều ngay trong bữa tiệc thì thế nào?”

“Khúc Lăng Phong!” Thiên Lại hét lên. Cô chưa từng phẫn nộ như giờ phút này.

“Anh không bị lãng tai, phòng này cách âm cũng không tốt bằng biệt thự của anh, em muốn hai ông bà già kia chạy lên coi chúng ta cãi nhau sao?”

“Tôi không có hứng cãi nhau với anh.”

“Vậy em đã nghĩ kĩ chưa? Thứ 7 này có rảnh không?”

Thiên Lại nghiêng rằng: “Tôi đến thì anh sẽ không trêu ghẹo Thiên Kiều?”

“Vậy thì phải xem biểu hiện của em. Nếu em không thể làm anh hài lòng thì anh chỉ có thể tìm em ấy bổ sung.”

“Hạ lưu. Anh đừng có mơ.”

“Chắc chắc. Xem ra không khí trong lành của thảo nguyên vẫn không thể làm cho đầu óc em tỉnh táo ra được, sau này đừng có đi nữa.”

“Anh cho người theo dõi tôi?”

“Anh chưa rảnh đến mức đó, chẳng qua hôm trước gặp được một người, mà vừa khéo người này lại có chuyện cần anh giúp, rồi lại trùng hợp biết được em ở đâu thôi.”

Thiên Lại nhú mày. Là ai biết cô đang ở thảo nguyên? Còn quen biết Khúc Lăng Phong? Hình như họ không có chung bạn bè mà! Mẹ? Thiên Kiều? Họ có chuyện gì cần nhờ Khúc Lăng Phong?

“Đừng đoán mò nữa, là Phạm Chí Vũ. Anh ta mời anh tham cuộc họp báo cho buổi quảng cáo công ích kia. Đương nhiên, mục đích của anh ta là muốn moi tiền của anh.”

Ra thế! Trước đây chắc là Phạm Chí Vũ không biết Khúc Lăng Phong, nhưng vì tiền tài trợ nên sẽ nghĩ cách để làm quen. Cần tiền, không tìm Khúc Lăng Phong thì tìm ai nữa?

Anh tiếp tục búng tay. “Dường như kế hoạch của Phạm Chí Vũ không được thuận lợi lắm, theo như anh biết, trước mắt, trừ anh ra thì không có ai tỏ vẻ sẽ tài trợ. Hai triệu đó vốn chẳng phải con số to tát gì, nhưng anh là thương nhân, đương nhiên sẽ không làm chuyện lỗ vốn. Em nói xem anh đầu tư tiền cho anh ta thì được lợi gì chứ?” “Tích chút công đức cho anh.”

“Xi...” Khúc Lăng Phong bật cười. “Chuyện xấu mà anh đã làm, dù có xuống 18 tầng địa ngục thì vẫn chưa chuộc hết tội, còn quan tâm đến chút công đức ấy sao?” Anh dí sát vào mặt cô. “Chỉ cần em muốn, đừng nói 2 triệu, 20 triệu anh cũng bỏ ra được.”

“Tôi không bán thân.”

“Vậy em cứ mở mắt mà nhìn tâm nguyện của ba mình hóa thành bọt biển đi.”

“Tôi không tin trừ anh ra thì không còn ai chịu tài trợ cho công trình này. Mọi người vẫn còn chút đạo đức đối với xã hội.”

“Tốt nhất là em cứ tin vậy đi!” Hơi thở của anh phả vào mặt cô. “Thứ 7, anh đợi em.”

Anh quay người đi, rồi bỗng quay đầu lại nói: “À, nếu anh nói với báo chí những ca khúc mà bà Hàn Mai viết thật ra đều là công của gái bà ta thì em nghĩ xem bà ta còn có mặt mũi để ra đường không?”

“Trời ạ!” Thiên Lại bấu vào cửa, cố gắng đứng vững. “Sao anh lại biết được?”

“Oh!” Anh cười nham hiểm. “Chuyện mà anh muốn biết thì sẽ có cách để biết. Cho nên, em phải nhớ, em chạy không được, cũng trốn không thoát.” Tay của anh vẽ vòng lên chiếc cổ trắng ngần của cô, trầm giọng nói: “Sau này đừng có ráng chạy trốn nữa.”

~~

Phạm Chí Vũ chau mày, nhăn nhó uống cafe. Thiên Lại ân cần hỏi: “Thật sự không có ai chịu tài trợ sao?”

Anh cười khổ đáp: “Cũng không phải không chịu tài trợ. Cơ hội lấy tiếng tăm tốt thế này, sao những người đó bỏ qua được? Có điều là bỏ chút chút thôi. Ít thì vài ngàn, nhiều thì hai ba chục ngàn. Anh gần như chạy đi tìm khắp các thương gia của thành phố này nhưng cũng chỉ mới khoảng hơn một trăm ngàn. Khúc Lăng Phong ấy thái độ có vẻ tốt, nhưng không biết đang tính toán gì mà nói còn phải suy nghĩ, đợi tuần sau mới trả lời anh. Lẽ nào chuyện nhỏ thế này mà còn phải mở hội nghị cổ đông sao? Rõ ràng là làm màu mà. Thứ 2 phải họp báo rồi, đến lúc đó phải làm sao đây? E là ngay cả chi phí làm quảng cáo cũng không trả nổi.”

Khúc Lăng Phong đang tính toán điều gì thì cô là người rõ nhất. Nhưng đã kiên trì lâu như vậy, chẳng lẽ phải khuất phục chỉ vì chuyện này sao?

“Không thì em sẽ tìm mẹ hỏi thăm xem. Có lẽ chú Khúc có thể giúp gì được.”

“Vậy thì tốt quá! Thiên Lại, anh biết em sẽ ủng hộ anh mà. Tâm nguyện cả đời của giáo sư Đồng là có thể xử lý các chất ô nhiễm khó phân hủy, đáng tiếc những người thật lòng cống hiến cho sự nghiệp này quá ít. Anh rất sợ, sợ ngày anh nằm một chỗ mà vẫn không tìm được người kế thừa.”

“Không đâu, anh còn trẻ thế mà.”

“Ai biết trước được, không phải giáo sư Đồng cũng...” Anh vội dừng lại, sau đó dè dặt nói: “Thiên Lại, xin lỗi em, anh nhất thời cảm khái, chạm phải vết thương lòng của em rồi.”

“Không sao!” Thiên Lại cúi đầu, không để anh nhìn thấy giọt lệ của trong khóe mắt.

“Thiên Lại.” Anh đưa tay ôm lấy vai cô. “Muốn khóc thì khóc đi, đừng đè nén lòng mình. Em kiên cường đến nỗi làm người ta đau lòng.”

Thiên Lại buông thả cảm xúc, tựa người vào anh. Những ngày tháng ba vừa mất, chỉ có anh đau lòng giống cô, chỉ có anh hiểu được sự kính yêu và ỷ lại của cô đối với ba mình.

Các tế bào trong người Khúc Lăng Phong đều đang kêu gào. Ánh mắt sắc lẹm bắn về phía đôi nam nữ đang ôm nhau trong nhà hàng, hận không thể bẻ gãy cánh tay của Phạm Chí Vũ.

Thiên Kiều kéo lấy tay anh nói: “Lăng Phong, anh sao vậy?” Rồi cô nhìn theo ánh mắt anh. “Là chị và anh Phạm.”

Thiên Kiều chạy tới, vỗ bàn một cái và nói to: “Được lắm, hai người bị em bắt được rồi nhé.”

“Thiên Kiều?” Thiên Lại vội vã rời khỏi lòng của Phạm Chí Vũ. “Em chạy đi đâu vậy? Chị gọi mấy lần mà không được?”

“Trước tiên không cần trách mắng em mà hãy thành thật khai mau, hai người ở bên nhau bao lâu rồi, tại sao lại giấu em?”

“Em đang nói gì vậy? Chị và Chí Vũ không phải thế đâu.” Thiên Lại vội vàng giải thích, sau đó bỗng cảm nhận được một ánh mắt đủ để làm cô đóng băng.

Phạm Chí Vũ đứng lên nói: “Anh Khúc, thật là khéo, anh cũng đến đây dùng cơm sao?”

Khúc Lăng Phong không thèm nhìn anh, nhìn thẳng vào Thiên Lại, lạnh giọng nói: “Tốt nhất là em hãy cho anh một lời giải thích hợp lý.”

Chân Thiên Lại mềm nhũn ra. Cô và Chí Vũ vốn không có gì. Cho dù là có gì thì cũng không tới phiên anh ta dùng cái giọng bắt gian tại trận ấy để chất vấn cô, sao cô lại cảm thấy hơi chột dạ? Cô ưỡn thẳng người, buộc mình phải bình tĩnh nói: “Tôi không cần phải giải thích gì với anh cả.”

“Lăng Phong?” Thiên Kiều lén giật áo anh. “Anh sao thế? Chị và anh Phạm biết nhau lâu rồi mà!”

“Im miệng!” Khúc Lăng Phong gạt tay Thiên Kiều ra, dữ dằn trừng Thiên Lại. “Anh cho em một cơ hội nữa, giải thích với anh.”

“Anh Khúc.” Phạm Chí Vũ chặn trước mặt Thiên Lại. “Xin anh tôn trọng bạn của tôi một chút.”

Khúc Lăng Phong nhìn gương mặt trắng bệch nhưng quật cường của Thiên Lại, nghiêng rằng nói: “Được, em không giải thích phải không?” Anh lại quay sang Phạm Chí Vũ. “Bây giờ tôi có thể trả lời anh luôn. Cái thí nghiệm chó má gì đó của anh sẽ không có được một đồng tài trợ nào, bao gồm cả buổi họp báo ngày thứ 2 này nữa, không có luôn. Thúc thời thì lập tức ra thông báo hủy cuộc họp ấy đi, nếu không hậu quả tự anh gánh lấy.”

“Anh Khúc, rốt cuộc chuyện này là sao?”

Khúc Lăng Phong bắt lấy cổ tay Thiên Kiều, nói: “Đi!”

“Lăng Phong.” Thiên Kiều đau đến mức kêu lên. “Đừng như thế, anh làm em đau.”

“Em không đi?” Anh nhìn cô với vẻ cay độc, vung tay cô ra. “Vậy thì thôi, sau này không cần tìm tôi nữa.”

“Không!” Thiên Kiều vội ôm lấy tay anh. “Em đi với anh, em đi với anh, anh đi đâu em cũng đi theo.”

“Bé ngoan.” Anh vuốt má cô, nụ cười tàn ác như ma quỷ. “Chúng ta đi, anh dẫn em tới một nơi cực kỳ vui vẻ, để cả đời này em cũng không thể rời xa anh.”

“Thiên Kiều!” Thiên Lại vội chạy tới kéo Thiên Kiều lại, nhìn Khúc Lăng Phong: “Anh định dẫn con bé đi đâu?”

“Tôi không cần phải nói với em, không phải sao?”

“Thiên Kiều!” Thiên Lại nhìn cô bé, lắc đầu cầu xin. “Đừng đi, đừng đi với anh ta.”

“Chị.” Thiên Kiều bắt lực nói: “Anh ấy giận rồi, em mà không đi thì anh ấy sẽ không để ý đến em nữa.”

“Anh ta sẽ làm em tổn thương, anh ta đã tuyên bố sẽ làm em tổn thương.”

Thiên Kiều ngẩn lệ, lắc đầu. “Em xin lỗi, chị, em xin lỗi, em làm chị thất vọng rồi.” Cô gạt tay Thiên Lại ra, toàn tâm toàn ý ôm lấy cánh tay Khúc Lăng Phong.

Khúc Lăng Phong bỗng quay đầu lại, móc từ trong túi ra một cuộn băng, quơ qua quơ lại trước mặt Thiên Lại, trầm giọng nói: “Tôi cho em một cơ hội nữa, cô ấy hay em, em chọn đi.”

Đó là cuộn băng cô giao ẹ 2 ngày trước, sao lại ở trong tay anh ta? Thiên Lại ngạc nhiên đến mức không nghĩ gì được.

Khóe môi Khúc Lăng Phong nở một nụ cười lạnh đầy tàn nhẫn. “Là em tự chọn đó, đừng trách tôi quá tuyệt tình.” Anh kéo Thiên Kiều ra khỏi nhà hàng.

Phạm Chí Vũ ngơ ngác, sững sờ hỏi: “Chuyện này là thế nào? Em và anh Khúc quen biết nhau sao? Tại sao anh ta lại tức giận? Anh ta định dẫn Thiên Kiều đi đâu? Sao em lại nói anh ta sẽ làm tổn thương Thiên Kiều? Anh ta cầm cuốn băng gì vậy?”

Thiên Lại ngẩn ngơ đứng đó, rồi đột nhiên hét lớn: “Không!” và lao ra ngoài.

“Thiên Lại.” Phạm Chí Vũ định đuổi theo cô nhưng bị phục vụ ngăn lại: “Anh à, anh còn chưa tính tiền.”

“Khúc Lăng Phong!” Thiên Lại chặn trước đầu xe BMW của anh. “Tôi không cho anh dẫn nó đi.” Cô ưỡn ngực, như một dũng sĩ đang giữ gìn lãnh thổ của mình. Tiếng động cơ xe âm âm vang lên, chân Khúc Lăng Phong giẫm trên chân ga, mắt đỏ sòng sọc nhìn Thiên Lại.

“Đừng!” Thiên Kiều nắm chặt ống quần anh, hét ra ngoài cửa xe: “Chị, chị mau tránh ra đi, sẽ đụng trúng chị đó.”

“Thiên Kiều, xuống xe, nếu không em sẽ phải nhìn thấy anh ta nghiền qua xác chị.”

“Đừng mà.” Thiên Kiều tuôn nước mắt. “Xin hai người đừng thế, xin hai người đấy...”

Khúc Lăng Phong từ từ giẫm ga, chiếc xe hơi giống như một con ngựa hoang ngang tàng, không ngừng nhả khói. Chiếc xe từ từ đến gần Thiên Lại, khi sắp đụng vào cô thì...

“Không!” Theo tiếng hét thảm thiết của Thiên Kiều, hai chị em cùng nhắm mắt lại. Bánh xe ma sát mạnh với mặt đường, lốp xe toát ra khói trắng, không khí lan tràn mùi cao su khét lẹt. Thiên Kiều sợ sệt mở mắt ra, phát hiện xe dừng sát ngay trước người Thiên Lại, tám chân xe để ngay trước ngực cô. Bỗng nhiên xe chấn động, bắt đầu lùi ra xa, lùi đến khoảng 50 mét thì thắng gấp rồi lao về hướng bên phải.

Trong tiếng gió gào vang lên tiếng kêu đầy tuyệt vọng của Thiên Lại: “Khúc Lăng Phong, tôi nhận lời anh.”

Lại là tiếng thắng xe thật gấp, khuỷu tay Khúc Lăng Phong chạm vào vô lăng, gây nên một hồi còi chói tai. Chiếc xe từ từ lui về phía Thiên Lại, cửa xe hạ xuống, anh gần từng tiếng: “Em lặp lại lần nữa.”

Thiên Lại nhìn Thiên Kiều với đôi mắt trống rỗng, bất lực nói: “Tôi và con bé, mặc cho anh chọn.”

“Chị!” Giọng Thiên Kiều run run: “Em sẽ hận chị, em sẽ hận chị thật đấy.”

Thiên Lại ngã phịch xuống đất, lẩm bẩm: “Chị tha để em hận chị còn hơn là để em hối hận.”

Khúc Lăng Phong mở cửa xe, kéo Thiên Kiều ra, bế Thiên Lại lên xe. Thiên Kiều hét trong tiếng động cơ xe âm âm: “Chị, em thật sự sẽ hận chị.”

~~

Cứ như thế, cô trở thành tình nhân của Khúc Lăng Phong. Hôm sinh nhật anh, vốn chẳng có tiệc tùng gì, anh dẫn cô đi Hawaii nghỉ mát. Anh nói với cô, anh vẫn luôn muốn dẫn phụ nữ của anh đến Hawaii nghỉ mát, lướt sóng, uống nước dừa tươi, xem điệu hula, sau đó điên cuồng làm tình trên bờ biển. Cuối cùng thì anh đã làm được. Thứ mà Khúc Lăng Phong muốn có được thì nhất định sẽ không buông tay.

Tối hôm ấy, sau khi bị anh tra tấn đến nỗi kiệt sức, cô hỏi: “Khi nào thì để tôi được tự do?”

Anh nói: “Đến khi em hoàn toàn khuất phục.”

~~

Thí nghiệm ấy của Phạm Chí Vũ tiến hành rất thuận lợi. Chỉ trong lần đầu tiên, Khúc Lăng Phong đã đầu tư vào 5 triệu, trở thành đại diện độc quyền của công trình kỹ thuật này. Anh nhanh chóng thành lập một nhà máy tái chế chất thải, trong một năm đã thu lại được toàn bộ vốn đầu tư. Đúng là một tên gian thương, chẳng những anh không làm ăn thua lỗ mà còn có được con đường kiếm tiền khiến các thương nhân khác thêm nhỏ dãi. Ngoài ra, còn chiếm được một vật phẩm đi kèm... là cô.

Sau đó, Thiên Kiều không để ý tới cô nữa. Chưa đầy 2 tháng sau khi chuyện xảy ra, cô bé đã nhanh chóng ra nước ngoài, rời xa nơi đau lòng này, đến nay, chỉ liên lạc với mẹ cô. Lúc trước, Thiên Kiều bất chấp tất cả vì muốn có được tình cảm của Khúc Lăng Phong, vậy mà lại bị hủy hoại trong tay của chị gái mình, bảo nó không hận cô thì cô cũng không dám tin. Lúc ấy cô còn lo con bé sẽ nghĩ quẩn, nhưng cũng may

không có. Cứ để cho nó ra ngoài va chạm thực tế đi, mẹ và cô đã bảo bọc nó quá nhiều rồi. Cô không làm sai. Mỗi một ngày ở chung với Khúc Lăng Phong là mỗi ngày cô cảm thấy may mắn. May mà là cô. Nếu là Thiên Kiều, không những thương tích đầy mình mà còn thật sự hóa thành thiêu thân, sẽ hóa thành tro bụi.

5. Chương 5

Cô không phải thiêu thân, cô là một con chim mãi mãi cũng không bay qua được cơn bão tố.

Âm thanh khó chịu đó vẫn đang làm ồn, cô muốn được yên tĩnh ngủ một giấc thôi, lẽ nào thế cũng là ước mơ xa xỉ sao? Đường như cô nghe thấy tiếng gào lên đầy chυyền chế của anh: “Tĩnh lại đi, em tĩnh lại cho anh, anh không cho phép em ngủ nữa.”

Quảng cái ‘không cho’ của anh đi, cô đã phục tùng quá lâu rồi, lần này bất luận thế nào thì cũng không được khuất phục. Cô ra sức đóng tai lại, cuối cùng cũng không nghe thấy âm thanh đáng ghét đó nữa.

Đầu óc cô mê man, cảm giác có một bàn tay vẫn luôn nắm tay cô. Nó ấm áp, thô ráp, to lớn. Cảm xúc không quá tốt nhưng lại làm cô thấy quen thuộc, thấy an toàn, giống như bàn tay ba dất tay cô lúc nhỏ vậy. Cô yên tâm đặt tay mình vào bàn tay ấy, như muốn giao tương lai và cuộc đời mình vào đây. Cô nghe thấy một giọng nói trẻ trung và êm tai, hơi quen, nhưng không quá quen. “Anh định ngồi đây đến khi cô ấy tỉnh lại mới thôi ư?”

“Phải!” Giọng nói đáng ghét ấy lại vang lên bên tai. “Tôi muốn cô ấy vừa tỉnh lại là nhìn thấy tôi, tôi không cho phép cô ấy dùng cách này để trốn tránh tôi.”

“Boss à, thế không được đâu. Anh không nghe bác sĩ nói sao, cô ấy bị suy nhược thần kinh nặng và thêm cả chứng trầm cảm. Anh buộc cô ấy quá chặt rồi, cứ tiếp tục thế này thì sớm muộn gì cũng ép chết cô ấy.”

“Im miệng.” Anh nổi giận. Khi anh nổi giận thì giọng rất lớn, như là sét đánh vậy, theo sau đó chính là mưa bão.

“Giang Đào nói không sai.” Một giọng nói ôn hòa và trầm tĩnh vang lên sau đó: “Anh đừng có dùng những thủ đoạn trên thương trường để đối đãi với phụ nữ. Phụ nữ là phải được yêu chứ không phải bị chiếm đoạt.”

“Woah!” Giang Đào huýt sao. “Trợ lý Tần cũng có thể nói ra những lời đầy nhân tính này sao? Tôi còn tưởng rằng cô cũng máu lạnh như boss lớn chứ?”

“Tôi máu lạnh.” Tần Chiêu khoanh tay nhìn anh. “Nhưng phải xem là với loại người nào. Đối loại người như anh thì nhiệt tình là lãng phí.”

“Gi?” Giang Đào bất mãn. “Cô nói thật không công bằng. Tôi tự xét thấy mình chưa từng đắc tội với cô, sao cô cứ sầm mặt với tôi vậy? Nói sao thì tính tình của tôi vẫn tốt hơn boss nhiều mà.”

Tần Chiêu quay mặt đi, không thềm để ý tới Giang Đào.

“Này!” Giang Đào thiếu điều muốn nhảy dựng lên. Bà cô kiêu ngạo này, luôn không coi ai ra gì y hệt như là boss vậy. Không hổ là trợ lý của boss, ngưu tầm ngưu - mã tầm mã.

“Còn ồn nữa là tôi quảng anh ra cửa sổ đó.” Khúc Lăng Phong dừ dừ trườn Giang Đào, hiệu quả đến nỗi làm anh ta im bặt. Không công bằng, không công bằng, tại sao hai người cãi nhau mà người bị mắng luôn là anh chứ?

Tất cả đều trở nên yên tĩnh lại.

~~

Khúc Lăng Phong vén sợi tóc vương trên má Thiên Lại ra, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tái nhợt đến nỗi gần như trong suốt của cô, thở dài: “Sao em còn chưa tỉnh lại? Lẽ nào em thật sự ghét phải đối diện với anh thế sao?”

Tần Chiêu thấy thế thì lắc đầu. Người đàn ông cao ngạo này chưa từng có vẻ mặt thương tiếc và mệt mỏi đến thế. Bất luận là đối mặt với nguy nan thế nào thì anh luôn tràn đầy dã tâm, ý chí hừng hực. Duy chỉ có đối diện với cô gái này thì sự chuyên chế cùng ngang ngược của anh đều biến thành ngu xuẩn. Một người đàn ông không biết cách yêu, gặp phải một cô gái không biết tiếp nhận tình yêu. Haiz! Không biết ai nợ ai nữa.

Giang Đào thật muốn lấy một chiếc gương để trước mặt Khúc Lăng Phong, khiến anh nhìn rõ vẻ mặt của mình. Đấy rõ ràng là một người đàn ông khổ sở vì tình, đáng tiếc đến giờ anh còn chưa tự ý thức được. Còn cô gái ngốc nằm ngay đơ ở đó, cứ nhiên đi cự tuyệt, không chịu nhìn vào tình cảm sâu nặng ẩn chứa sau vẻ ngang tàng của anh. Haiz, nếu không sợ boss ném anh ta ra cửa sổ thì anh sẽ đi lấy gương, thật đấy!

~~

Cô không muốn tỉnh lại, nhưng cuối cùng thì cũng phải tỉnh. Một cơn cảm sốt nho nhỏ không thể giúp cô chạy trốn khỏi thế giới này. Cô nghĩ, sao cô không xảy ra tai nạn xe cộ, hay là tai nạn máy bay, hoặc là mắc bệnh nan y, như thế thì đã có thể danh chính ngôn thuận mà ra đi, xong hết mọi chuyện.

Cuối cùng cô vẫn phải tỉnh lại.

Trong phòng có rèm nên mắt cô nhanh chóng thích ứng với ánh sáng dịu nhẹ. Cô nhìn rõ được vách tường trắng và trần của phòng bệnh. Chăn mền và ga giường màu trắng, còn có cả giấy tờ tài liệu rơi lả tả trên đất. Laptop còn mở, màn hình chờ khiến đầu cô choáng váng. Anh đang nằm trên sofa, ngủ rất say, cơ thể cao lớn cong thành tư thế rất tức cười. Hai chân thì gác lên trên tay vịn, chiếc áo vest hiệu Zegna thì đắp hờ trên người, thoát nhìn như sắp rơi xuống. Đầu tóc anh rối bù, đôi mày rậm nhứt chặt, râu mọc lún phún khắp cằm, nhìn vừa lười thôi vừa mệt mỏi, y hệt một tên cướp đích thực.

Cô nhớ anh chưa từng có lúc lười thôi lếch thếch thế này. Cho dù là chỉ mặc loại áo sơ mi và quần jean bình thường nhất thì cũng có vẻ ngạo nghễ của cao bồi miền Tây.

Cô ngồi dậy, thấy cả người không có chút sức nào, miệng thì khô khốc, cũng không biết mình đã nằm bao lâu. Có lẽ là động tác của cô đã làm phiền tới anh nên anh nhúc nhích, thì thầm gì đó, bỗng la lớn một tiếng: “Thiên Lại!” rồi ngồi bật dậy, làm cô giật cả mình. Anh giương đôi mắt đỏ au lên nhìn cô, rồi chợt ngã xuống sofa, hai tay ôm đầu mắng một câu: “Chết tiệt!” Sau đó thì lại nhìn cô, cả buổi trời thì mắt mới có tiêu cự, dường như lúc này mới biết là cô đã tỉnh lại.

Cô nghĩ vừa rồi chỉ là nằm ác mộng, bởi vì lúc này trên mặt anh lại hiện lên lửa giận cùng khí thế bùng bùng mà cô quá quen thuộc. Anh đứng dậy, loạng choạng một chút, lại lồm bồm rửa vài tiếng, cúi đầu xoa hai chân tê mỏi. Đến khi có thể đứng vững rồi thì liền dữ dằn đi về phía cô.

Dù cô biết anh chưa đến nỗi sẽ làm gì một người bệnh nhưng bộ dáng này của anh làm cô sợ hãi. Cô nhích dần về phía sau, ôm chặt chăn, hy vọng rằng làm thế thì có thể được an toàn.

Anh cúi thấp xuống, ánh mắt dữ dằn chiếu thẳng vào mắt cô, hai tay từ đầu vai dần trượt xuống eo cô, sau đó lập tức ôm chặt, làm cô ngã mạnh vào lồng ngực anh. Hơi thở lạnh lùng của anh thổi vào tai cô, hung hăng nói: “Em thật là to gan, một cơn cảm sốt nhỏ nhoi mà cũng dám hôn mê hết 2 ngày.”

Đôi môi ấm nóng của anh dán vào tai cô, hôn thật mạnh.

Trời à! Đừng thế chứ! Cô ra sức giãy giụa. Cô không muốn vừa từ trên giường bệnh tỉnh lại liền phải chịu đựng cơn tình dục của anh. Như thế sẽ khiến cô cảm thấy mình là một công cụ phát tiết thấp hèn.

“Đừng nhúc nhích!” Anh sắp siết gậy eo cô rồi, môi thì lướt qua khắp gáy cô, giọng ồm ồm: “Cô gái không nghe lời này, anh đã không cho em ngắt xiu mà em còn dám ngắt xiu, anh ra lệnh cho em tỉnh lại mà em dám không tỉnh lại, em dám nằm trên chiếc giường chết tiệt đó ngủ cả 2 ngày, anh lớn tiếng gọi em thế mà em dám không trả lời anh.” Anh nói một câu thì hôn thật mạnh lên da cô một cái. Đến khi nói xong thì sau tai cô đã không còn chỗ nào nguyên vẹn nữa.

Ngay cả chuyện này mà anh cũng trách cô, rốt cuộc anh ta còn ngang ngược vô lí đến mức nào nữa.

Cuối cùng thì anh cũng tha cho vùng da thịt đã vô cùng thê thảm của cô, sau đó thì hôn thật mạnh lên môi cô, ôm cô cùng nằm xuống, xâm chiếm nửa chiếc giường bệnh, vây cả người cô vào trong lồng anh. Hôn đã

rồi thì vùi đầu vào ngực cô, tìm một tư thế thoải mái nhất để nằm, ra lệnh: “Đừng có nhích lung tung, anh cần phải ngủ, Tần Chiêu đến thì bảo cô ấy sắp xếp lại tài liệu dưới đất, Giang Đào đến thì bảo anh ta rút ngay.”

Ngay cả một tiếng “ừ” của cô anh cũng không kịp nghe, cứ thế mà ngủ.

Cô - một bệnh nhân nằm trên giường suốt 2 ngày, yếu ớt đáng thương đến nỗi một miếng nước cũng chưa được uống - lúc này phải ngoan ngoãn làm gối ôm cho anh ta, nhân đó là máy ghi âm cho anh ta luôn.

Quả nhiên Tần Chiêu và Giang Đào đã đến. Tần Chiêu chỉ lẳng lặng nhìn họ một cái rồi tự động đi nhặt tài liệu. Giang Đào nhìn gương mặt ngủ say sưa của Khúc Lăng Phong, há hốc mồm, vừa định nói gì thì đã nghe thấy giọng nói khàn khàn của cô: “Anh ấy nói nếu anh đến thì bảo anh rút ngay.”

“Hơ...” Giọng của Giang Đào bị nghẹn trong họng, ho mấy tiếng thật dữ dội. Tần Chiêu bất ngờ bật cười, hơn nữa còn không giữ khí chất như trước nay, cuối cùng nhét toàn bộ tài liệu vào trong tay anh ta, vừa cười vừa nói: “Còn chưa rút đi, đợi gì nữa? Đợi boss dậy quăng anh ra cửa sổ sao?”

Giang Đào lăm bầm lâu bầu đi theo sau Tần Chiêu, giống hệt một chú chó con làm sai bị chủ mắng. Không biết tại sao, cô cảm thấy hình ảnh này rất hài hòa, dường như khi Tần Chiêu ở cạnh Giang Đào thì giống người hơn là ở cạnh Khúc Lăng Phong.

Anh ngủ một giấc suốt 4 tiếng đồng hồ, khi anh thức dậy thì chân tay của cô đã tê dại hết cả, thậm chí đi cũng không nổi. Thế là anh lại vừa chữ ‘chết tiệt’ vừa bế cô xuất viện.

~~

Bị cảm mà hôn mê nằm viện, có thể nói cô chính là người đầu tiên. Bác sĩ nói, hôn mê là vì suy nhược thần kinh và trầm cảm.

Suy nhược thần kinh? Trước đây cô cũng mắc bệnh này. Nhưng còn trầm cảm? Tuy lúc nào cô cũng cảm thấy mình không chịu nổi Khúc Lăng Phong nhưng cũng đâu đến nỗi bị trầm cảm. Chẳng phải chỉ là mất ngủ, trầm tĩnh, buồn bã, uể oải, không muốn ăn, thích dờ người ra thôi sao? Có nghiêm trọng tới nỗi bị trầm cảm sao chứ? Nhưng hiển nhiên, Khúc Lăng Phong coi lời của bác sĩ thành chuyện lớn, còn dẫn cô đến chỗ bác sĩ có tiếng nhất trong nước để điều trị. Anh bác sĩ kia hỏi cô một vài câu nhạt nhẽo rồi sau đó liệt kê một mớ chuyện cần chú ý.

Hôm ấy, ăn cơm tối xong, Khúc Lăng Phong bỗng kéo cô cùng xem bộ phim truyền hình lúc 8 giờ cực kỳ vớ vẩn. Cô nhìn những cảnh hết khóc lóc rồi lại cãi nhau trên TV rồi thả hồn phiêu du, nghĩ tới cơn ác mộng thường quấy nhiễu cô. Anh ở bên cạnh nói gì đó, cô đáp lại một cách vô thức.

Anh bỗng xoay mặt cô qua, nhìn vào đôi mắt đang phun lửa của anh. “Em cứ nhiên dăm lơ đãng. Nói, vừa rồi đang nghĩ gì?”

“Không có gì, chuyện trong công việc thôi.”

“Khi ở cạnh anh thì không được nghĩ đến công việc.” Anh xoay mặt cô trở lại, đối diện màn hình. “Xem TV.”

Cô thăm thở dài, ráng tập trung tinh thần để nhớ được mặt 2 nhân vật trên màn ảnh. Một lát sau, anh bỗng hết kiên nhẫn và hỏi: “Có thú vị không?”

“Cũng tạm tạm.” Cô không biết dụng ý của câu này là gì nên chỉ đành nói lấy lệ.

“Vậy em cứ từ từ mà xem.” Anh đứng dậy đi mất.

Cô cuộn người trên sofa, tay vô thức nhấn điều khiển, màn hình liên tục chuyển kênh nhưng không có kênh nào làm cô thấy hứng thú. Cô ném điều khiển TV xuống thảm, khi va chạm không biết trúng nút nào mà màn hình lóe lên rồi chuyển đến kênh giải trí, nó đang phát những thông tin ngoài lề của đại hội âm nhạc mừng năm mới ở Viên kỷ trước. Cô ngồi thẳng dậy, nghe những đoạn ngắn được cắt ghép, trong lòng thầm nghĩ nếu có ngày mình được ngồi trong thính phòng màu vàng kim kia để nghe bữa tiệc âm nhạc đẳng cấp thế giới này thì tốt biết bao? Nghe thấy nhạc trưởng đứng trên sân khấu, dùng tiếng Trung nói câu “Chúc mừng năm mới!” với nhân dân thế giới thì có lẽ cô sẽ rơi lệ mất! Đáng tiếc, đây là chuyện của

nửa năm sau, hơn nữa không phải ai cũng có cơ hội có được vé. Lúc ấy, đang dịp năm mới, một mình xa nhà đến Viên e là cũng không tốt, ít nhất là mẹ cô sẽ không đồng ý.

Chương trình đã kết thúc mà cô còn ngẩn ngơ ngồi nhìn những dòng chữ sau cùng. Một ly sữa chắn ngang tầm mắt của cô, anh đứng trước mặt cô, nhìn ly sữa, nói: “Uống đi, nó sẽ giúp em ngủ ngon hơn.”

Cô nhăn mày nhận lấy, uống một ngụm, mùi vị tanh nồng ấy làm cô muốn ói ra. Cô đặt cái ly qua một bên, anh nói với giọng không vui: “Uống hết đi.”

Cô lắc đầu lia lịa, bịt mũi lại, cuối cùng không nhịn được nữa nên chạy vào nhà vệ sinh ói hết ngụm sữa vừa uống vào ra.

Anh đỡ cô, đưa cho cô một ly nước, nhúu mày nói: “Sao em lại mẫn cảm với sữa thế?”

Cô nghĩ thầm: đâu chỉ có sữa? Thịt bò, thịt cừu, sữa dê... hễ là thứ có vị tanh là cô đều không thích, chẳng qua anh chưa từng để ý mà thôi.

“Thôi được rồi, không uống nữa.” Anh đem sữa đổ đi, hiếm khi không ép cô làm chuyện mà không không muốn thế này.

Anh ôm cô trở lại phòng khách, hỏi: “Xem TV nữa không?”

Cô lắc đầu. Lạ thật, tối nay anh rất khác thường. Khi nào thì Khúc Lăng Phong biết dùng câu hỏi ý kiến với cô chứ?

“Buồn ngủ không?”

Cô lại lắc đầu.

“Vậy em muốn làm gì?” Giọng của anh lại có vẻ mất kiên nhẫn.

Cô ôm chút hy vọng mong manh mà nói: “Em muốn đến phòng nghe nhạc.” Bây giờ cô cảm thấy có cảm xúc, có lẽ sẽ viết được gì đó.

“Không được.” Nhìn xem, chưa đầy 1 phút đã lộ mặt ra rồi. “Em nên đi ngủ.”

Có lẽ giọng của anh không đủ uy hiếp, có lẽ tối nay anh dễ tính nên đã khích lệ cô, cô bỗng nghe mình phản đối. “Nhưng bây giờ em không ngủ được.”

“Ngủ không được?” Anh nhướn mày lên. “Vậy chúng ta sẽ làm chuyện khác.”

Khi cô kịp hiểu ra thì đã bị anh ném lên giường. Anh đè lên người cô, hôn cô liên tục, khi hôn lên môi cô thì nói: “Anh sẽ làm em mệt đến nỗi ngủ suốt 2 ngày 3 đêm.”

Cô không ngủ 2 ngày 3 đêm nhưng đúng là khi anh buông cô ra thì cô lập tức tiến vào mộng đẹp.

Cô lại mơ thấy mình biến thành một con chim, bắt buộc dĩ phải đi theo bên cạnh tên bạo chúa kia, hắn ra lệnh cho cô: “Hót đi.” Thế là cô phải vờn giọng hót. Tiếng hót tuy rất hay nhưng lại không che nổi sự bi thương của cô.

Bạo chúa phần nộ, đập tan tất cả mọi thứ trong tầm tay, giận dữ quá lớn: “Phải làm sao thì mày mới vui vẻ? Phải làm sao thì mày mới cam tâm tình nguyện hót cho tao nghe?”

Cô rưng rưng nước mắt nhìn hắn, xót xa van nài: “Thả tôi tự do.”

“Không đời nào! Cả đời này mày cũng đừng mơ đến việc tao thả mày tự do.”

“Không đời nào! Cả đời này mày cũng đừng mơ đến việc tao thả mày tự do. Cả đời này mày cũng đừng mơ đến việc tao thả mày tự do...” Tiếng quát của tên bạo chúa cứ vang vọng bên tai cô, cô bỗng giật mình tỉnh giấc, ngồi bật dậy. Mặt trời đã mọc xiên trên đỉnh đầu, đồng hồ trên đầu giường đã chỉ 10h, chiếc gối bên cạnh đã không còn độ ấm, chắc là anh đã đi làm rồi.

Cô mặc áo ngủ rồi xuống lầu, Tiểu Phương từ trong nhà bếp chạy ra nói: “Cô chủ, cô dậy rồi à, phải ăn cơm thôi, tôi dọn lên cho cô.”

“Không cần, tôi còn chưa đói.”

“Không được.” Tiểu Phương lắc đầu lia lịa. “Trước khi đi, cậu chủ đã dặn phải trông chừng cô ăn cơm, tối cậu ấy về sẽ hỏi tôi.”

Cô nhắm mắt lại, cam chịu sự bất lực trong lòng. Bây giờ ngay cả không ăn cơm cô cũng không có quyền sao?

Khoảng 12h cô mới ra khỏi nhà. Vừa chui vào phòng làm việc là quên đi tất cả mọi thứ quanh mình.

“Chị Thiên Lại, chị Thiên Lại à!” Tiểu Khang hét lên thật to, làm cô giật mình, thiếu chút nữa là bật dậy.

“Gì vậy chứ?” Cô tức giận. “Không thấy chị đang sáng tác sao?” Bình thường, khi cô đang chuyên tâm làm việc thì Tiểu Khang không dám chọc cô.

“Thấy chứ.” Tiểu Khang uất ức bĩu môi. “Nhưng mà bạo chúa nhà chị đang gọi. So với anh ta thì em thà chọc chị còn hơn.”

Tiểu Khang hay gọi Khúc Lăng Phong là ‘bạo chúa nhà chị’. Phòng làm việc chỉ có hai người các cô, Tiểu Khang phụ trách quản lý tác phẩm của cô, thu băng ghi âm, giao thiệp với người quản lý của mẹ cô. Cô ấy do mẹ cô giới thiệu, rất đáng tin.

Khúc Lăng Phong? Sao anh ta không gọi vào di động? Cô vừa lục tìm di động vừa nói: “Chuyển qua đây.”

Thảm rồi, máy hết pin! Thảo nào anh ta gọi đến phòng làm việc. Không thể tránh bị ăn mắng rồi.

Quả nhiên! Cô vừa alo một tiếng thì bên kia đã hét ầm lên: “Làm quái gì vậy chứ? Sao em không mở máy!”

“Máy hết pin.” Cô chột dạ đáp.

“Tối qua làm cái gì mà không sạc pin?”

Tối qua? Làm gì thì anh ta phải rõ hơn cô chứ. Đầu tiên là xem TV, sau đó thì... Anh ta có cho cô thời gian để kiểm tra xem di động còn pin hay không sao?

Dường như anh cũng nhớ ra, dịu giọng lại. “Sao em còn chưa về nhà?”

“Về nhà? Bây giờ là mấy giờ?”

“6h rồi, lại quên thời gian nữa.” Mới 6h! Đầu anh ta bị sao ư? 6h không về mà là trễ sao? Khi anh ta không đi xã giao, thường thì trước 9h sẽ chưa tan ca.

“Đợi đó đi, anh qua đón em.” Anh ngắt máy, không cho cô cơ hội phản đối. Cô chỉ đành thu dọn đồ đạc, ngoan ngoãn đợi anh, tránh khi anh đến thì lại hùng hổ cắt ngang, làm cả hai đều không vui.

Lúc lên xe, anh nói: “Bác sĩ kê cho em một thực đơn, anh đã giao cho Tiểu Phương rồi, sau này đúng 7h tối phải về nhà ăn cơm.”

“Không cần phải...” Nửa câu sau cô còn chưa kịp nói ra thì đã bị cắt ngang trong cái nhần mảy của anh. Cô thở dài, khẽ ừ một tiếng. Chân mảy anh còn chưa chịu giãn ra, không biết là còn bất mãn chuyện gì nữa đây.

~~

Không biết sao mà tháng này anh đòi hỏi vô độ, mỗi lần gần như tra tấn cô đến không còn chút sức nào, nằm xuống là ngủ ngay. Hơn nữa khoảng 6 giờ là gọi ra lệnh cho cô phải về nhà. Nếu anh không bận tiệc tùng thì sẽ về ăn cơm với cô. Một ngày nay, cô đang ở trong một thời kỳ hết sức đặc biệt, anh chịu cùng cô nghe nhạc, sau đó thì ôm cô ngủ.

Ác mộng lại hiện trong giấc ngủ. Cô đậu trước cung điện nguy nga lộng lẫy, không ngừng nóng, nóng mãi, nóng mãi, đến khi khản cả giọng.

“Đủ rồi!” Bạo chúa gầm lên một tiếng, xông tới nắm cô trong lòng bàn tay, kích động hét: “Mày nóng thứ quỷ quái gì vậy? Tại sao mày không ngừng rơi lệ, tại sao lông của mày không rụng nữa, tại sao tiếng hét của mày không vui sướng nữa, tại sao nhìn mày như sắp chết tới nơi vậy?”

“Đại vương.” Giọng của cô khàn khàn và yếu ớt. “Thả tôi tự do, thả tôi tự do.”

“Không, đừng hòng!” Tiếng hét của bạo chúa làm chấn động cả mái ngói bằng ngọc. “Muốn tao thả mày? Trừ khi tao chết.”

“Á!” Cô bừng tỉnh giấc, ngồi bắn dậy, cả người toàn là mồ hôi lạnh.

“Trừ khi tao chết.” Giọng của hắn hết sức kiên quyết, vẻ mặt hết sức dứt khoát làm cô nhớ tới mà thấy run cả người.

Chỗ nằm bên cạnh cô trống không. Cô giơ tay bật đèn bàn, đồng hồ chỉ 2h sáng, anh đi đâu vào giờ này chứ?

Cô xuống lầu rót ừng miếng nước, phát hiện đèn trong phòng làm việc còn sáng, cửa không đóng. Cô rón rén đi qua đó thì thấy anh đang ngồi trước máy tính, chuyên tâm làm việc. Cô lấy làm lạ là sao ngày nào anh cũng có thể tan ca vào lúc 6h, lẽ nào công ty sắp phá sản? Thì ra anh đều bật dậy làm việc vào lúc nửa đêm. Nhưng sao anh phải làm thế? Chỉ vì để ăn cơm với cô mỗi ngày sao? Chỉ vì đưa đón cô mỗi ngày sao?

Anh rất chuyên tâm nên không phát hiện sự tồn tại của cô.

Cô đứng đó rất lâu, cuối cùng lặng lẽ quay về phòng ngủ, tắt đèn, nằm trên giường, nhưng lẩn qua lẩn lại mà vẫn không ngủ được. Anh ta thích làm thế nào thì đó là chuyện của anh ta, sao cô phải trần trọc vì sự quái gở của anh ta chứ? Chứng mất ngủ lâu không gặp kia bỗng trở lại, cô bỗng phát hiện 1 tháng nay mình không bị mất ngủ nữa, 1 tháng nay mình không nằm ác mộng nữa, 1 tháng nay không chán ăn nữa, 1 tháng nay không vô duyên vô cớ nguyền người nữa. Cô mở mắt nhìn màn đêm đen kịt ngoài cửa sổ, bụng co thắt lại rất chua xót, dường như có cái gì đó châm vào một cái, khi cô chưa kịp lấy ra thì đã biến mất tầm hơi.

Cô thức mãi đến khi trời sáng, nghe tiếng cửa phòng ngủ bị đẩy ra liền đưa lưng về phía cửa, nhắm mắt giả vờ ngủ. Cô nghe tiếng anh nhẹ nhàng bước vào, thay bộ đồ khác rồi ra ngoài. Cô ngồi dậy, qua khe cửa thấy anh từ phòng làm việc xách cặp và laptop đi ra, khi xuống lầu nói với Tiểu Phương: “9h gọi cô ấy dậy ăn sáng.”

“Dạ. Cậu chủ không ăn sáng sao ạ?”

“Không kịp nữa, tôi có cuộc họp vào buổi sáng.”

Tiếng động cơ xe dần dần khuất xa trong sáng sớm, cô chạy tới trước cửa sổ, nhìn theo bóng chiếc xe BMW màu bạc. Bất giác, cô nhớ đến cái ngày của 1 năm trước, cô chặn chiếc xe này lại, lòng đầy tuyệt vọng mặc cho anh kéo mình vào trong xe. Thời gian thấm thoát, mới đó mà 1 năm rồi. Nhớ lại hơn 300 ngày qua, cô càng không dám tin mình đã an toàn ở bên cạnh anh suốt 1 năm. Anh không có phần nộ bóp chết cô, cô cũng không có buồn bực mà chết đi.

Con người, đôi khi đúng là một sinh vật kỳ lạ.

Cô mở cửa sổ ra, để mặc cho làn gió đầu thu tươi mát nhẹ nhàng hong khô nước mắt tự nhiên chảy trên mặt mình.

6h tối, khi anh gọi cho cô thì cô nói với anh là mình đang trên đường về.

Cô ngoan ngoãn ăn hết cơm trong chén, tắm xong thì tự động leo lên sofa xem TV. Cô nắm điều khiển TV trong tay, không ngừng chuyển đài. Mặc dù rất chán nhưng vẫn vờ như xem rất thú vị. Anh đứng phía sau cô nhìn một lát rồi vào phòng làm việc. Cô thở phào nhẹ nhõm. Đột nhiên được anh quan tâm chặt chẽ thế này thật là không quen. Gần 11h, cô nghe phòng làm việc có tiếng động, vội vàng tắt TV, đứng dậy. Khi liếc thấy bóng anh thì giành nói trước: “Anh làm chuyện của anh đi, em ngủ trước đây.”

Anh ngạc nhiên nhìn cô một lúc rồi nói: “Anh cũng đang định ngủ.”

“À.” Cô leo lên giường trước, dùng chăn bao mình lại kín mít. Anh ôm cô từ đằng sau, hà hơi vào sau gáy cô. Cô không nhúc nhích, chỉ cố tình ngáp một cái.

Anh dán vào tai cô nói: “Mệt à.”

“Hơi hơi, muốn ngủ.”

Anh xoay người cô qua, cho cô một nụ hôn nồng nàn, sau đó dùng tay che lên mắt cô, khẽ thở ra và nói: “Ngủ đi.”

Cô cố gắng ổn định hơi thở, buộc đầu óc không nghĩ ngợi nữa, không lâu sau liền mơ mơ màng màng chìm vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Đêm giường hơi rung rinh, anh ngồi dậy, cúi người nhìn cô một lát, xác định cô không bị làm thức mới vào phòng làm việc. Cô mở mắt ra, lẳng lặng nhìn ánh trăng lờ mờ ngoài cửa sổ. Cả đêm cô không ngủ, anh cũng không rời khỏi phòng làm việc.

Dần dần, ăn cơm, tắm rửa, xem TV, đi ngủ đã trở thành công thức hoạt động của cô mỗi tối. Anh cũng khôi phục thời gian làm việc như trước kia, không cần ngày nào cũng nhắc cô về nhà, không cần ngày nào cũng về ăn cơm với cô. Nhiều khi anh đi tiệc tùng về, cô nằm trên giường giả vờ ngủ, anh cũng không làm cô thức mà nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh, không giống với trước kia, khi anh hứng lên thì nhất định sẽ hôn cô đến khi cô thức và quần lầy không tha.

Gần đây, hình như anh đang bận một công trình lớn nào đó, đi sớm về trễ. Khi anh về thì cô đã ngủ, khi đi làm thì cô chưa dậy. Đến tối nay nữa là đã 4 ngày cô và anh chưa nói được với nhau câu này. Khoảng 1h khuya, cô nghe thấy tiếng xe tắt máy nên vội quay mặt vào trong giả vờ ngủ. Phía bên kia giường lún xuống, lưng cô chạm vào anh, tay anh khẽ mân man bờ vai cô, hơi thở nóng rực phun vào bên tai cô. Cô ngửi thấy hương rượu thoang thoảng, xem ra tối nay anh uống không ít. Tay anh mò vào trong chăn, trượt dần xuống theo đường cong của cô, đến bụng của cô. Đồng thời đôi môi nóng cháy cũng ngậm lấy vành tai cô. Cô run lên, không thể vờ như không hay biết nữa, đành phải vờ như trở mình, né tránh nụ hôn của anh. Cô vùi đầu vào ngực anh, lẩm bẩm nói: “Ngứa quá.” Giọng nói mơ hồ như nói mớ.

Người anh cứng đờ, không nhúc nhích, dường như sợ làm cô thức. Một lát sau mới thả lỏng người, hôn lên tóc cô, thở dài một hơi rồi ôm cô ngủ. Tiếng thở dài ấy vẫn cứ vang vọng bên tai cô, tràn đầy sự thất vọng mất mát. Anh buồn phiền cái gì chứ? Vì không có lý do để hết cô, quản lý cô sao? Vì không thể thỏa mãn nhu cầu sinh lý của anh sao? Mà động cơ cô làm thế này là gì? Cô cũng không biết nữa. Là vì không muốn làm phiền anh, hay là vì muốn giảm phiền toái ỉn? Cũng có lẽ là cả hai.

Có nhiều chuyện cô không muốn nghĩ tiếp, có nhiều cảm giác cô không muốn làm rõ. Là chim, nhất định sẽ có ngày phải bay đi, trời sinh là thế, không thể làm trái được.

Sáng sớm, trước khi đi làm anh căn dặn: “Hôm nay đừng đi làm, 10h anh chờ em ở chỗ bác sĩ Hồ, anh ta sẽ tái khám cho em.”

“Thật ra thì em có thể tự đi được, em còn nhớ bác sĩ Hồ ấy mà.”

“Anh nói chờ là chờ, em dám trễ 1 phút thử coi.”

Cô khẽ liếc anh một cái, im lặng gật đầu.

Anh nâng cằm cô lên, trầm giọng nói: “Nói với anh em sẽ đến đúng giờ.”

Cô nói theo như một con vẹt: “Em sẽ đến đúng giờ.”

Anh nhìn cô một lúc, nghi hoặc nhướng mày. “Gần đây em rất ngoan, nói cho anh biết tại sao?”

“Không sao cả.” Cô nhìn thẳng vào mắt anh. “Có lẽ là đã quen với việc phục tùng, cũng có lẽ là do gần đây anh không cố tình làm khó em.” Cô biết nếu quay mặt đi thì chuyện sẽ phức tạp hơn.

Anh buông cô ra, khoanh tay nói: “Đó là một thói quen tốt. Có điều...” Anh cúi người xuống. “Ngày anh để em tự do còn xa lắm, tốt nhất là em đừng có ý đồ gì khác.”

Cô đứng dậy đi vào phòng rửa mặt, bình tĩnh nói: “Trước mặt anh thì em còn có thể có ý đồ gì?”

“Vậy thì tốt.”

Cô nghe tiếng anh bước ra ngoài, rồi nhìn cô gái hoang mang phờ phạc trong gương, tự hỏi: “Mình đang có ý đồ gì ư? Lẽ nào trong tiềm thức, mình đang đợi anh ta thực hiện lời hứa lúc đầu, đến khi mình hoàn toàn phục tùng thì sẽ để mình được tự do? Là thế sao? Mình đang nghĩ thế thật sao?”

Cô vùi mặt vào trong làn nước lạnh buốt, như muốn đóng băng những suy nghĩ đang hỗn loạn. Khi ngẩng đầu lên, cô gái trong gương tóc tai bù xù, mặt đầy nước, trong mắt toàn là vẻ hoang mang mờ mịt.

6. Chương 6

Bác sĩ Hồ cảm báo cáo kiểm tra, nghi ngờ nói: “Có thật là mỗi ngày cô đều ăn uống theo thực đơn của tôi cho và đi ngủ đúng giờ không?”

“Phải.” Cô chột dạ đáp. Thế nhưng phần lớn thời gian là không ngủ được và vẫn nằm mơ thấy cơn ác mộng kia.

“Không thể như thế!” Anh ta nhăn mặt.

“Thế nào?” Khúc Lăng Phong hỏi. “Không có hiệu quả sao?”

“Đâu chỉ không tốt. Năng lực chịu đựng tâm lí của cô ấy còn giảm xuống, nghiêm trọng hơn là các chỉ số sức khỏe cũng liên tục giảm. Cứ như thế thì khó nói trước là sẽ có hậu quả gì.”

“Thế là có ý gì?” Khúc Lăng Phong đập bàn đứng dậy. “Người ta nói anh là bác sĩ giỏi nhất nước ta nên tôi mới tìm anh. Nếu không trị hết cho cô ấy thì tôi bảo đảm sau này anh không thể lẫn lộn trong giới y học nữa.”

“Anh Khúc!” Bác sĩ Hồ không hề hoảng hốt mà ngồi xuống. “Không tin tôi thì đừng tìm đến tôi, tìm đến tôi thì phải tin tôi. Không trị hết cho cô ấy, không chờ anh nói thì tôi cũng sẽ tự động xếp đồ về quê chăn vịt. Nhưng mấu chốt của vấn đề là cô ấy không chịu hợp tác với tôi. Đừng nói bác sĩ, cho dù là thần tiên cũng không cứu nổi người không có ý chí sinh tồn.”

“Anh đang nói cái quái gì vậy?” Khúc Lăng Phong giờ nắm đấm ra như muốn đánh người.

“Đừng.” Cô vội kéo anh lại, lắc đầu nguầy nguậy. “Đừng đánh nhau.”

“Đi!” Anh giận dỗi kéo cô đi. “Chúng ta đi chỗ khác khám.”

Bác sĩ Hồ ở sau nói với theo. “Tôi thấy anh vẫn nên nói chuyện với cô ấy, nếu không tìm bao nhiêu bác sĩ cũng vô dụng.”

Mặt anh tái mét, nắm tay cô thật chặt. Khi ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ Hồ thì đá bay thùng rác đặt ở cửa, đập vỡ cửa kính cuối hành lang. Trời ạ, khoảng cách ít nhất cũng phải 20 mét, may mà không đá vào người cô.

Anh thô lỗ nhét cô vào trong xe, đạp chân ga, xe lao đi vun vút. Kim đồng hồ báo tốc độ liên tục xoay, chưa tới 20 giây mà đã lên tới hơn 120km/giờ. Cảnh vật ngoài xe lùi nhanh vùn vụt, cô không thấy rõ được gì, cơ thể đang trong trạng thái siêu tốc, phản ứng duy nhất là run rẩy thất dây an toàn.

Anh bỗng quay đầu sang nhìn cô, cười lạnh: “Thất dây an toàn làm cái gì? Chẳng phải em rất muốn chết sao? Anh giúp em. Có người ưu tú như anh ở bên cạnh làm uyên ương cùng chết với em thì cho dù xuống suối vàng cũng không cô đơn. Em nói xem phải chăng em nên cảm kích anh?”

Cô run giọng nói: “Xin anh đấy, nhìn đường đi.”

“Nhìn đường làm cái gì? Nhìn em đẹp hơn chứ. Nhìn suốt 1 năm vẫn chưa chán mà. Chúng ta chết chung, chắc là sẽ cùng đầu thai, kiếp sau anh vẫn có thể nhìn em nữa.”

“Xe, á...” Cô thét lên. Xe của anh xẹt qua một chiếc xe tải hạng nặng, cô gần như nhìn thấy khuôn mặt vạm vỡ của tài xế xe tải.

Anh còn cười ha hả, chân đạp ga hết cỡ, vượt qua 2 cái đèn đỏ, xe cảnh sát giao thông bị anh vút đằng xa.

“Khúc Lăng Phong.” Cô hét lên. “Anh điên rồi.”

“Anh rất tỉnh táo.” Anh bẻ vô lăng. “Anh biết phía trước là lối vào đường cao tốc, vào đó thì tốc độ của xe có thể lên đến hơn 200, càng kích thích hơn.” Nói xong, xe đã lao lên đường cao tốc.

Hai mắt cô nhìn chăm chăm vào đồng hồ đo tốc độ, nhìn kim lướt qua 180 và đang chạy tiếp. Thần kinh cô căng như dây đàn, dường như sắp đứt phụt.

“Khúc Lăng Phong.” Cô phát ra giọng nói còn khó nghe hơn vịt bầu. “Xin anh đấy, dừng lại đi.”

“Em sợ rồi sao?” Anh hừ lạnh. “Em không muốn chết à?”

“Em chưa từng nói mình muốn chết.” Cô hét khản cả giọng. “Ông bác sĩ Hồ chết tiết đó nói bậy đấy.”

“Thật sao?” Anh nhìn cô nghiêm túc, nhưng chân vẫn còn đạp ga.

“Thật mà, thật mà, thật đấy!” Đầu cô gật lia lịa đến nỗi sắp rớt ra.

“Vậy được, để tăng thêm độ đáng tin cậy thì hôn anh một cái.”

“Anh dừng lại đi, hôn mấy cái cũng được.”

“Lại không ngoan rồi, bảo anh làm sao tin em đây.” Chân anh lại đạp ga, tốc độ của xe càng nhanh hơn.

Người cô run lấy bầy, nhích lại gần anh, hôn lên mặt anh 1 cái, dùng giọng điệu hèn mọn nhất đời này của cô hỏi: “Thế được chưa?”

Tiếng thắng xe ken két vang tới tận chân trời, chiếc xe trượt một đoạn dài trên đường cao tốc mới chịu dừng lại ven đường, dây an toàn gần như thít chặt ngực cô. Cô còn chưa kịp thở thì môi anh đã ập tới. Cô tham lam hút lấy luồng khí cứu mạng mà anh truyền cho, nhũn người ra mặc cho anh điên cuồng giày vò. Nụ hôn này như muốn hút cả linh hồn của cô, mãi đến khi cô hít thở không thông vì thiếu không khí thì anh mới lui ra, môi chạm môi cô và nói từng tiếng. “Nhớ kĩ, cho dù có chết em cũng không thoát khỏi anh.”

Cô hoảng hốt gật đầu.

“Còn nữa, đừng có để anh nghe thấy em nói tục lần nữa.”

Cô lại gật đầu. Bây giờ bất luận anh nói gì thì cô cũng gật đầu. Đầu óc của cô vẫn chưa thể hoạt động lại, trước mắt lúc sáng lúc tối...

Gió lạnh phả vào mặt, vòng tay ấm áp của anh ôm lấy cô, vô số nụ hôn rơi vào tóc, trán, mặt, tai của cô. Hơi thở quen thuộc, bờ môi quen thuộc, vòng tay quen thuộc, nụ hôn quen thuộc... Ôm lấy cô chính là người đàn ông mà cả đời này cô cũng không thoát được.

Cô chớp mắt nhưng không muốn mở mắt ra. Người cô vẫn đang run rẩy vì chuyện nguy hiểm vừa rồi, trái tim cô vẫn còn đang đập dữ dội vì những lời dứt khoát, tàn nhẫn của anh.

Anh ôm cô thật chặt, khế lắc lư, như đang dỗ một đứa trẻ không chịu ngủ, giọng cũng trở nên rất nhẹ, rất nhẹ: “Thiên Lại, trừ việc thả em tự do ra thì em muốn gì anh cũng cho em.”

Cô thoáng quay đầu đi, tránh hơi thở của anh. Anh phải hiểu trừ tự do ra thì cô không muốn gì cả.

Anh giữ đầu cô lại, cầm gác lên đầu cô, thì thầm nói: “Đừng làm anh tức giận. Anh không tức giận thì sẽ không làm tổn thương em.”

Có lẽ đây chính là những lời nhỏ nhẹ nhất của anh từ trước tới nay.

Cô từ từ mở mắt ra, anh ôm cô ngồi ở ven đường, đối mặt với vực sâu. Chỉ cần khê nhích tới một chút là họ sẽ rơi xuống vực, từ nay về sau sẽ không còn phiền não và dây dưa nhau. Anh không nhìn cô, ánh mắt hướng về phía xa xa, không biết có đang nghĩ giống cô hay không? Lại thật, dường như lúc nào trong đầu cô cũng nghĩ đến cái chết, nhưng khi cái chết thật sự đến uy hiếp thì cô lại hoảng sợ, yếu đuối, đầu hàng không chút khí thế. Còn anh, tràn đầy ý chí đối với cuộc sống và tương lai, khi đối mặt với cái chết thì lại hết sức thản nhiên, bình tĩnh đến kỳ lạ.

Cô và anh, rốt cuộc thì ai muốn chết, ai sợ chết?

Anh cứ ôm cô, ru cô, mặc cho gió thu mát mẻ thổi qua họ, như là muốn ngời thê cả đời, đến khi sông cạn, đá mòn. Cô tức cười nghĩ thầm: người ta có tưởng họ là một đôi tình nhân sắp tự tử vì tình không đây?

Xe cảnh sát đến. Anh cảnh sát lớn tuổi hơn nhìn lớp xe hư tanh bành, không ngừng lắc đầu tiếc rẻ: “Có tiền cũng đâu cần phải phá đến vậy, BMW đó!”

Mặt anh không có cảm xúc gì, bế cô vào trong xe cảnh sát, móc giấy tờ và danh thiếp ra, lạnh lùng nói: “Hóa đơn phạt thì gửi tới công ty tôi, tìm người tới kéo xe đi, còn bây giờ thì đưa chúng tôi về nhà trước.”

Anh cảnh sát trẻ hơn tức giận nói: “Anh coi chúng tôi là lái xe taxi sao? Có tiền thì ngon lắm à?”

Anh cảnh sát lớn tuổi kéo anh ta lại nói: “Đừng nói nhiều, anh ta chính là loại có tiền thì ngon ấy đấy, lái xe đi.”

Kẻ ngạo mạn luôn luôn ngạo mạn. Cô thật bất hạnh khi bị kẻ tự cao tự đại này chiếm đoạt, trừ phục thù ra thì còn biết làm sao chứ?

24h sau, cô ngồi trên chiếc ghế của căn phòng làm việc ngày hôm qua.

Bác sĩ Hồ cười cười, nói với Khúc Lăng Phong: “Anh nói chuyện rõ ràng với cô ấy rồi chứ?”

Mặt Khúc Lăng Phong hầm hầm, gật đầu.

“Vậy thì anh Khúc, mời anh tránh đi một lát, tôi phải bắt đầu.”

Anh trợn bác sĩ Hồ, ngồi xổm xuống trước mặt cô, nắm chặt hai tay cô, thân thiết nhìn cô: “Hứa với anh, em sẽ hết sức phối hợp với bác sĩ.”

Cô thở dài: “Được rồi.”

Anh đứng dậy, khi đến cửa, không yên lòng mà quay lại nhìn cô một lần nữa.

Đợi anh đóng cửa lại, bác sĩ Hồ mới lướt qua bàn làm việc, ngồi trên bàn, đối diện với cô, búng tay. “Được rồi, chúng ta bắt đầu. Trước hết hãy nói về kẻ ác bá vừa đi khỏi kia, tôi đoán anh ta không phải chồng cô, cũng không phải bạn trai cô đúng không?”

“Kẻ ác bá?” Cách dùng từ của bác sĩ Hồ rất chính xác, thế là cô bèn mỉm cười.

“Woah!” Anh ta cố tình kêu lên. “Tôi đã biết tại sao kẻ ác bá kia lại mê cô đến thế rồi. Khi cô cười, có thể dùng câu ‘Một cười trăm vẻ thiên nhiên. Sáu cung nhan sắc thua hờn phấn son[1]’ để hình dung.”

Cô bỗng có thêm hảo cảm với anh ta. “Anh thường ca tụng bệnh nhân của mình thế sao?”

“No no no, đối với một số bệnh nhân có khuynh hướng tự khen thì tôi thường nói với họ: ‘bà nội tôi còn đẹp hơn cô.’”

Cô lại bị anh ta chọc cười. “Anh thật là hài hước.”

“Tôi đoán kẻ ác bá kia không biết thế nào là hài hước.” Anh ta lại hướng câu chuyện vào Khúc Lăng Phong. Cô im lặng.

“Xem ra cô không muốn nhắc tới anh ta. Thế nhưng cô Đồng à, cô phải hiểu là nếu muốn chữa trị cho cô thì anh ta là vấn đề mấu chốt. Cô đã nghe ‘tâm bệnh cần có tâm được’ rồi chứ, anh ta là tâm bệnh của cô, cũng là tâm được của cô.”

Cô cười khỏ. “Trực giác của bác sĩ tâm lý đều nhạy bén thế sao?”

“Đương nhiên, nếu không làm sao có tư cách làm bác sĩ tâm lý, chắc chắn là sẽ không lấy được giấy chứng nhận. Bây giờ cô chịu nói rồi sao?”

“Không phải nên dẫn dắt từng chút sao?”

“Không sai. Có điều đối với những bệnh nhân nhẹ như cô thì tôi thường chọn cách nói thẳng vào vấn đề, vừa tiết kiệm thời gian vừa có hiệu quả cao.”

“Bệnh nhẹ? Hôm qua chẳng phải anh nói tôi rất nghiêm trọng sao?”

Anh cười. “Không nói thế thì sao anh ta lại sốt ruột được? Tôi đang cho anh ta một cơ hội thể hiện.”

“Bỏ mẹ cái cơ hội thể hiện của anh đi!” Cô tức giận. “Anh có biết chỉ một câu của anh thôi mà suýt hại chết tôi không?”

“Không nghiêm trọng đến thế chứ?” Anh nhảy từ trên bàn xuống, rõ ràng là bị vẻ tức giận của cô làm ngạc nhiên.

“Anh ta nhét tôi vào trong xe, tăng tốc lên gần 200, anh nói xem thế có nghiêm trọng không?”

“Trời ạ!” Anh chống tay lên trán. “Người nên đến bác sĩ tâm lý là anh ta mới phải. Chưa từng thấy ai ngu như vậy, có ai biểu đạt tình yêu như thế không?”

“Anh nói cái gì?” Cô ngắt lời anh.

“Cái gì là cái gì?”

“Anh nói anh ta biểu đạt cái gì?” Cô hỏi lại một lần.

“Biểu đạt tình yêu.” Anh khẳng định lại. “Anh ta yêu cô.”

“Anh đang tiếp tục khoe khoang sự hài hước của mình sao?”

“Cô à” Anh khoanh tay. “Đừng có vũ nhục con mắt chuyên nghiệp của một bác sĩ tâm lý. Người có mắt đều có thể thấy được anh ta yêu cô.”

Cô ngồi lại trên ghế, lắc đầu nói: “Trò đùa này không tức cười chút nào.”

Anh vỗ tay một cái, nói: “Tìm ra được mấu chốt của vấn đề rồi. Là cái gì khiến cho cô không tin anh ta yêu cô?”

“Tôi không có lý do gì để tin.”

Anh nhăn mày, vuốt cằm, nhìn cô một hồi mới chậm rãi khẳng định. “Lúc trước, hai người gặp nhau trong hoàn cảnh không vui.”

Cô im lặng.

“Tôi đoán xem, cô chưa từng nói với ai về vấn đề anh ta có yêu cô hay không.”

Cô tiếp tục im lặng.

“Vậy tôi hỏi cô, cô yêu anh ta không?”

Cô ra sức lắc đầu.

“Cô Đồng, mời cô ngẩng đầu nhìn tôi.”

Cô nghe lời ngẩng đầu lên, anh ta có một đôi mắt sáng và trong vắt, hòa nhã trí tuệ, như có thể nhìn xuyên được ý nghĩ của người khác. Không giống với ánh mắt của Khúc Lăng Phong, sâu thẳm, khó dò, dữ dằn.

“Bây giờ, hãy nhìn vào mắt tôi mà trả lời, cô yêu anh ta chút nào không?”

Cô chần chờ một lát, rồi lại lắc đầu.

Anh thở dài, nói: “Được rồi, hôm nay chúng ta nói đến đây thôi. Tôi sẽ bảo y tá sắp xếp thời gian biểu cho cô, sau này cô là bệnh nhân của tôi. Lần sau khi đến đây, tôi hy vọng được nghe kể về lần đầu tiên gặp gỡ giữa hai người. Có điều tôi khuyên cô tốt nhất hãy tìm vài người quen biết hai người, hỏi bọn họ xem anh ta có yêu cô không. Còn nữa, hãy thử lý giải hành vi của anh ta từ góc độ tốt, đừng vô thức hình thành tâm lý kháng cự. Tôi bảo đảm cô sẽ cảm thấy cuộc sống không buồn chán thế nữa.”

Cô không nói gì, đứng dậy.

“Oh, cô à.” Anh lại cười. “Cô nên nói câu ‘cảm ơn’ hay ‘tạm biệt’ với bác sĩ chứ.”

Cô bỗng trở nên hài hước. “Tôi trả tiền cho anh, không phải sao?”

“À!” Anh ôm ngực. “Thực tế ghê. Vậy thì người đẹp à, coi như tôi xin cô, đừng có dùng vẻ mặt đưa đám này đi ra, nếu không kể ác bá kia sẽ phá sập cái bệnh viện này mất.”

Cô mỉm cười, thầm nghĩ: ai làm bạn gái của anh chàng này nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Cô vừa mở cửa, Khúc Lăng Phong đã đi tới, thân thiết hỏi: “Thế nào rồi?”

Bác sĩ Hồ ở trong phòng nói với ra. “Anh Khúc à, trị liệu tâm lý không phải làm phẫu thuật ngoại khoa, không có nhanh vậy đâu.”

Khúc Lăng Phong hung dữ đóng sầm cánh cửa lại, kéo cô đi. “Đi thôi, nhìn như một kẻ vô lại, không biết sao lại nổi tiếng thế nữa.”

Cô bỗng nói: “Tốt lắm, chữa trị tốt lắm.” Cô cũng không biết sao lại nói thế. Là biện hộ cho bác sĩ Hồ hay là để anh yên tâm đây?

Vừa lên xe, điện thoại của anh bỗng vang lên, anh nghe máy. “Tôi biết rồi, chút xíu nữa là đến, anh lo trước giúp tôi đi.”

Cô hỏi: “Anh bận lắm sao? Em có thể bắt taxi.”

Anh quảng điện thoại, không kiên nhẫn nói: “Ngồi cho vững.”

Xe chạy tới 100km/giờ. Sắc mặt anh hơi nặng nề nhưng không giống đang tức giận, mà dường như cô cũng đâu có chọc anh. Đến trước cửa biệt thự, anh để cô xuống xe rồi vội vã quay đầu xe, lao vun vút.

Cô nhớ đến lời của bác sĩ Hồ...

“Hãy thử lý giải hành vi của anh ta từ góc độ tốt xem sao?”

Anh không cho cô đi taxi là vì lo cho sự an toàn của cô sao?

~~

Trời đã khuya, cô lên giường lúc 11h như thường lệ, chú ý động tĩnh ngoài cửa sổ, chuẩn bị giả vờ ngủ bất cứ lúc nào. Điểm khác biệt là đêm nay không ngủ được, không phải là vì sợ nằm ác mộng, mà là nghĩ ngợi những lời của bác sĩ Hồ.

Anh ta yêu cô? Thật sao? Khúc Lăng Phong thật sự yêu cô? Sao anh ta lại yêu cô? Sao anh ta lại có thể làm ra những chuyện tàn nhẫn như vậy đối với người anh ta yêu chứ?

Nhiều khi, cô không dám nhớ lại những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian từ bữa tiệc đến hôm ở nhà hàng. Nó cứ như là cơn ác mộng của cô, không ngừng phập phồng, không ngừng giày vò, không biết khi nào sẽ kết thúc. Cô thử nhớ lại tình hình sau khi sống chung với anh: anh vẫn luôn rất ngang ngược, không cho cô thời gian tự do, cũng không để ý đến cảm nhận của cô, cái anh ta cần là sự chú ý mọi lúc mọi nơi của cô, thậm chí là trong mỗi phút một giây suy tư của cô. Tại sao? Một người đàn ông có lòng chiếm hữu đến mức điên cuồng đối với một người phụ nữ thì đại biểu cho cái gì?

Cô nhớ đến cái lần anh từ nước ngoài về, chỉ vì cô quên đợi anh ta mà anh ta đã giận đến nổi ném cô vào bồn tắm, sau đó lại hết sức cẩn thận chăm sóc vết thương của cô, thậm chí khi làm tình cũng không quên nó. Nếu đã thế, tại sao khi ném cô vào bồn tắm lại không nghĩ đến sẽ gây nên tổn thương?

Sau đó là ở Tân Thành, anh ta hoàn toàn không để ý đến ý muốn của cô, ép buộc cô phải theo anh ta đi chơi tàu lượn, mãi đến khi cô ngất xỉu thì anh ta lại quỳnh lên gần chết, canh bên giường cô suốt hai ngày, đến khi cô tỉnh lại mới an tâm mà ngủ. Nếu đã thế, tại sao lúc ở trong khách sạn lại không chịu chú ý thấy cô không khỏe?

Bác sĩ nói cô phải ăn cơm đúng giờ thì lại cắt ngang giờ làm việc của cô, về ăn cơm với cô. Nói cô suy nhược thần kinh, phải ngủ nhiều thì lại dùng tình dục để tra tấn cô kiệt sức phải ngủ. Nói cô không có ý chí sinh tồn thì anh ta lại dùng cách làm đôi uyên ương đoan mệnh để uy hiếp cô, bắt cô tìm lại ý chí sinh tồn.

Người đàn ông này, làm những chuyện lộn xộn như thế, rốt cuộc là muốn thể hiện điều gì? Tình yêu của anh ta sao? Tức cười! Nếu đó là yêu, vậy há chẳng phải những người được yêu trên đời này đều bị thảm như cô sao?

Không có tự tôn, không có không gian, không được là chính mình.

Cô nghĩ ngợi lung tung, không chú ý đến anh đã về. Đến khi anh mở cửa thì đã không kịp giả vờ ngủ nữa. Cô ngồi dậy, làm bộ khàn giọng, nói: “Em khát quá, xuống lầu uống chút nước đây.”

Khi cô về phòng, anh còn giữ nguyên tư thế ban nãy, dường như là ngủ rồi. Cặp tài liệu ném dưới chân, laptop cũng ném đại trên sô pha. Anh rất coi trọng máy tính của mình, mỗi lần về đến nhà, phải vào phòng làm việc cất trước. Anh từng nói những thứ trong đó quan trọng bằng cả công ty. Xảy ra chuyện gì vậy? Anh gặp phiền toái gì trong công việc sao? Trước giờ cô vẫn không quan tâm anh, mà anh cũng chưa từng bất thường thế này.

Cô rón rén bước qua mặt trong của giường, cẩn thận bước lên, nằm xuống bên cạnh. Anh chiếm hơn nửa cái giường, cô không muốn đụng trúng anh nên chỉ có thể ép mình không được động đây, nếu không trở mình một cái là rớt xuống giường.

Nằm một lát, anh bỗng chậm rãi nói: “Thiên Lại, em ngủ chưa?”

Cô nghe thấy giọng nói sần sần của anh, có chút không đành lòng nên nói: “Chưa.”

“Hát cho anh nghe đi.” Giọng của anh không phải cầu xin, cũng không ra lệnh, mà là mang theo khát vọng không thể tả được.

Cô khẽ hỏi: “Hát cái gì?”

“Cái gì cũng được, chỉ cần em hát là được.”

Cô nghĩ một chút, bắt đầu hát khẽ. “Tròn tròn, tròn tròn, một mặt trăng tròn. Dẹt dẹt, dẹt dẹt, năm tháng thoáng qua. Ngọt ngọt, ngọt ngọt, nụ cười của em. Phải chăng đã đến lúc chia tay...” Cô cảm thấy anh run mạnh một cái, nhưng không ngắt lời cô. “...anh xem, anh xem, mặt trăng tròn đang dần thay đổi, mặt trăng tròn đang dần đổi thay.”

Khi cô hát đến câu ‘phải chăng đã đến lúc chia tay’ lần nữa thì anh bỗng vươn tay ôm cô vào lòng, ra sức hôn lên môi cô, đưa tay cởi nút áo cô.

Cô nhìn vào mắt anh, trong đó có vẻ rủ rự vì thất bại, có vẻ hoảng hốt vì mất mát, cũng có ngọn lửa nóng cháy bập bùng. Cô rất muốn hỏi anh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng cuối cùng vẫn không hỏi được, chỉ lẳng lặng đưa tay lồng vào tóc anh, tiếp nhận cơn hoan ái dịu dàng mà kịch liệt của anh.

Lần đầu tiên, cô cảm thấy thứ mà anh muốn tìm kiếm trên người cô không phải là tình dục, mà là an ủi.

Lần này, cô là cơn mưa dịu mát, còn anh là ngọn cỏ đang khát. Mưa nhẹ nhàng rơi xuống cỏ, tưới mát, vỗ về, dịu dàng như tay người mẹ. Cỏ tham lam hút lấy giọt nước ngọt lành, trút hết những cái lá vàng héo rũ, trở ra màu xanh mướt mà. Bây giờ cô mới biết thì ra làm tình cũng có thể dịu dàng đến thế.

Sau cơn hoan ái, anh gối đầu lên ngực cô, ngón tay đan vào tay cô, không động đây, cũng không nói chuyện. Cô biết chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó nhưng anh không chủ động nói với cô thì cô cũng không biết hỏi thế nào. Giữa cô và anh, luôn là anh nắm quyền chủ động. Rất lâu, rất lâu sau, anh nhích đầu, gối lên trên gối, mắt lại thoáng hiện vẻ thăm thẳm, thả tay cô ra, vuốt ve mái tóc hơi ẩm mồ hôi của cô, hôn lên thái dương của cô rồi nói: “Ngủ đi.” Cô lặng lẽ nhìn anh, muốn nói rồi thôi.

Anh ôm cô vào lòng, duy trì tư thế thường ngủ, nhẹ giọng nói vào tai cô: “Không sao, chút phiền toái thôi, đã xong rồi.”

Tim cô rung lên, rồi vùi sâu vào lòng anh. Hiếm khi anh có thể nhận ra cô muốn hỏi cái gì.

~~

Nếu thiệt hại 10 triệu mà là chút phiền toái thì cô thật không biết cái gì mới là phiền phức lớn. Cô gần như không đọc báo kinh tế, những tin tức liên quan đến tài chính thương nghiệp đều do Tiểu Khang lăm nhăm bên tai cô mấy lần mới nhớ được. Cho nên khi bác sĩ Hồ đưa tờ báo kinh tế cho cô xem thì cô chẳng hiểu gì.

“Trang nhất ấy, tin tức chấn động nhất giới thương nghiệp trong 3 ngày nay, không xem thì thật đáng tiếc.”

Đây là lần thứ 3 cô đến đây trị liệu. Lần trước chỉ nói một chút về lần đầu gặp Khúc Lăng Phong 13 năm trước. Lúc ấy anh ta chỉ nói một câu: “Quan hệ của hai người thật là đặc biệt.”

Anh là bác sĩ, làm thế đương nhiên là có lí của anh, cho nên cô mở ra xem, và chấn kinh.

Đầu trang nhất là dòng chữ lớn: ‘Tướng quân bất bại’ trên bàn hợp tự hủy hoại danh dự. Báo nói kế hoạch hợp tác giữa tập đoàn Phong và công ty IDK của Mỹ đã thất bại bởi trong ngày ký hợp đồng, Khúc Lăng Phong đến trễ 1 tiếng đồng hồ. Người Mỹ, những người luôn rất coi trọng thời gian cho rằng một lãnh đạo không tuân thủ thời gian thì không phải là đối tượng tốt để hợp tác. Kế hoạch hợp tác được nhiều người chú ý này đã bàn bạc gần nửa năm trời, trong 1 tháng tập đoàn Phong phải làm ra 3 bản kế hoạch mới có thể ký được hợp đồng hợp tác.

Lần ký kết này thất bại đã phá hỏng danh xưng ‘tướng quân bất bại’ trên bàn hợp của Khúc Lăng Phong. Theo người ta ước chừng, tập đoàn Phong tổn thất ít nhất 10 triệu. Phía dưới viết về những ảnh hưởng tới cổ phiếu cùng cách nhìn của những người trong giới đối với chuyện này, cộng thêm dự đoán về cổ phiếu của tập đoàn Phong trong tương lai. Cô đọc không hiểu, cũng không còn lòng dạ nào để đọc nữa, mắt dừng lại ngay hàng chữ ‘Vào ngày ký hợp đồng, Khúc Lăng Phong đến trễ 1 tiếng đồng hồ’.

Bác sĩ Hồ từ tốn nói: “Nếu tôi nhớ không lầm thì trưa hôm ấy anh ta luôn ở ngoài cánh cửa này để đợi cô.”

Cô đặt tờ báo xuống, hai tay xoa thái dương. “Anh định nói cái gì?”

“Tôi nghĩ tôi không cần phải nói thêm gì nữa.”

“Đây là nội dung trị liệu hôm nay sao?”

“Không phải.” Bác sĩ Hồ trở về ngồi trên ghế làm việc. “Theo tiến độ ban đầu, nên kể với tôi tình cảnh gặp gỡ vào 12 năm sau của hai người.”

Cô dựa người vào sofa, chìm vào hồi ức, kể một mạch đến chỗ anh ta tuyên bố tối hôm ấy phải đến phòng Thiên Kiều.

Mắt bác sĩ Hồ sáng quắc, nhìn cô, cười nói: “Cô Đồng, cô đúng là một cô gái rất đặc biệt, đặc biệt đến nỗi làm người ta chỉ nhìn một cái là đã yêu.”

Cô cười nhạt. “Tính hài hước của anh lại bộc phát rồi.”

Anh hươu ngón tay. “Tôi nói thật đấy. Nếu tôi không phải là bác sĩ tâm lý của cô thì e là tôi cũng yêu cô rồi.”

“Không cần biết đây có phải nói đùa không nhưng tôi vẫn phải cảm ơn anh vì lời khen nịnh này.”

Anh nháy mắt. “Đừng khách sáo.” Sau đó đứng dậy nói: “Tặng cô một câu nhé: một người đàn ông yêu một người phụ nữ từ cái nhìn đầu tiên, thường thì sẽ biểu hiện thành sự chiếm hữu điên cuồng, nhất là đàn ông không tin vào tình yêu. Có cơ hội cô hãy hỏi Khúc Lăng Phong xem anh ta có tin vào tiếng sét ái tình không, tôi nghĩ anh ta sẽ cho đó là cứt chó.”

Cô tin anh sẽ trả lời như vậy, thậm chí trước mắt cô còn hiện lên vẻ mặt khinh thường của anh khi nói ra hai từ ‘cứt chó’ này.

Trên đường về nhà, cô không cách nào giữ được bình tĩnh, thảo nào tối hôm ấy anh lại ử rữ chán chường như vậy. Cô không biết danh xưng ‘tướng quân bất bại’ có thật hay không, nhưng cô biết anh rất thành công, rất nhiều tiền, rất nổi tiếng. Sai sót này chắc chắn sẽ ảnh hưởng không tốt tới tương lai của anh. Chỉ vì đưa cô về mà mất đi hợp đồng lớn như thế, đáng sao? Rốt cuộc thì trong đầu Khúc Lăng Phong đang nghĩ gì?

Suy nghĩ của cô hết sức hỗn loạn, cho nên thiếu chút nữa là xảy ra tai nạn giao thông.

Khúc Lăng Phong về tới nhà, đúng lúc bắt gặp Tiểu Phương đang bôi thuốc cho cô, anh vội vã xông tới, nắm tay cô lên hỏi. “Sao thành ra thế này?”

Cô làm như không có gì mà nói: “Chút chuyện ngoài ý muốn mà thôi.”

“Chết tiệt! Anh hỏi em là sao lại thành thế này?”

Cô bắt đắc dĩ nói: “Là lỗi của em, lái xe không cẩn thận nên đụng phải cục chắn bên đường.”

Anh làm thay cho Tiểu Phương, dữ dằn trách móc. “Hồn vía của em lại bay đi đâu nữa thế hả? Anh chỉ mới không đi cùng em một lần mà em đã... bà nó... xảy ra tai nạn. Từ ngày mai không cho em được phép lái xe nữa, anh bảo Giang Đào tìm cho em một lái xe.”

Không phải chứ? Chỉ trầy xước chút đỉnh thôi mà nghiêm trọng đến nỗi tước đoạt quyền được lái xe của cô sao.

“Chỉ là ngoài ý muốn thôi, em bảo đảm sau này sẽ không thế nữa.”

“Không được.” Anh phán quyết, không cho cô cơ hội thương lượng.

Cô hít sâu một hơi, nhớ tới lời của bác sĩ Hồ, thử lý giải hành vi của anh từ góc độ tốt. Cô thử qua, cũng biết anh lo cho sự an toàn của cô. Nhưng chết tiệt, anh ta không thể nghe ý kiến của cô một lần hay sao? Bà nó, cô không phải con búp bê bằng thủy tinh, biết làm thế nào bảo vệ mình mà, anh không thể dùng ý nghĩ của mình để quyết định mọi việc thay cô.

Cô phát hiện mình rất dễ nhiễm phải những từ cửa miệng của anh như ‘chết tiệt’, ‘bà nó’. Thì ra thật sự rất dễ dùng.

Cô thả tay áo xuống, cầm túi xách lên định đi.

“Em đi đâu đó?” Anh ở phía sau gọi theo.

“Phòng làm việc.”

“Không được đi!” Anh tiến tới kéo cô lại.

Cô giờ đồng hồ lên. “5h. Em có quyền làm việc thêm 2 tiếng đồng hồ nữa. Anh nói từ ngày mai không cho em lái xe, vậy hôm nay em lái anh cũng không cho sao?”

“Shit!” Anh phun ra từ thô tục nhất. “Rốt cuộc thì cái tên Hồ Văn Cử ấy dạy em những gì mà làm em có dũng khí để phản kháng lại anh một cách trắng trợn thế?”

“Anh ta không dạy em gì cả, chỉ cho em xem cái này.” Cô móc tờ báo trong túi xách ra.

Anh không thèm nhìn nội dung, sắc mặt đã trở nên khó coi, trong mắt xẹt qua vẻ bối rối cùng thảm hại, lập tức giật lấy xé vụn ra, còn đập ấy mảnh vụn ấy thêm mấy đập rồi xông lên lầu, Cô nghe thấy tiếng đập cửa đinh tai nhức óc, sau đó là tiếng đồ vật bị vỡ tan tành.

Cô bình tĩnh bảo Tiểu Phương: “Dọn phòng khách cho sạch sẽ đi.”

Cô đứng trước cửa phòng làm việc, đợi bên trong không còn tiếng động gì nữa mới gõ vài cái tượng trưng rồi đẩy cửa vào.

Giống như là có bão quét qua, toàn là tàn tích, khắp nơi bừa bộn, phàn là những thứ trong tầm tay anh đều không thoát khỏi số kiếp. May mà laptop được đặt dưới lầu do lúc này bôi thuốc cho cô. Một mớ sách cùng tài liệu bị ném lung tung, chỉ tiếc cho bộ ấm trà hơn 6000 đồng và 2 cái bình hoa cổ ở ngoài cửa.

Anh đứng trước cửa sổ, đưa lưng về phía cửa, người căng lên, tóc như dựng lên, hai vai còn không ngừng nhấp nhô. Cô dè dặt né những mảnh vỡ dưới đất, đến phía sau anh, đưa tay khẽ chạm vào vai anh một chút. Anh vùng tay lên theo phản xạ, khi nắm đấm chỉ còn cách mặt cô 1mm thì chợt dừng lại, từ từ hạ xuống, quát lớn: “Ra ngoài!”

Cô dùng tay trái vỗ ngực, thở phào một hơi. Nếu lúc này bị trúng cú đấm ấy thì chắc chắn lúc này cô đã bay khỏi phòng làm việc. Biết rõ là lúc này không nên dây vào anh, thế mà cô vẫn lên đây làm cái gì? Bây giờ nên hỏi trong đầu cô đang nghĩ gì chứ không phải trong đầu Khúc Lăng Phong đang nghĩ gì. Thực tế thì cô không nghĩ gì cả, cứ như là bản năng, còn chưa kịp nghĩ thì đã lên đây.

Cô lại thử đặt tay lên vai anh, anh không né, cũng không phản ứng gì. Cô bỗng như mất tự chủ mà lên tiếng: “Em nhớ tối hôm đó anh nói với em là không sao, chút phiền toái thôi mà.”

Anh bực bội vò đầu. “Vốn chỉ là chút phiền toái nhỏ, một cái hợp đồng không lay động được gốc rễ của tập đoàn Phong.”

“Vậy việc gì anh phải cúi kính đến thế?” Giọng của cô rất nhẹ nhàng, ngay cả cô cũng bất ngờ.

Anh lập tức quay người lại, nhìn cô với vẻ ngạc nhiên.

“Em...” Cô cúi đầu. “Em chỉ hỏi chút thôi, dù sao vì em nên anh mới đến muộn, về tình về lý em cũng nên hỏi thăm chút, không phải sao?”

Giọng anh vang lên phía trên đầu cô. “Cái này cũng là do Hồ Văn Cử dạy em?”

Cô lắc đầu. “Anh ta chỉ là bác sĩ chứ không phải thầy giáo của em.”

Thật lâu mà không nghe tiếng đáp lại, cô lấy hết can đảm để lùi lại, nhỏ giọng nói: “Anh không muốn nói thì thôi, em ra trước đây, để anh được yên tĩnh.”

“Thiên Lại.” Anh ôm cô từ phía sau, ngăn bước của cô. “Em đang quan tâm đến anh.” Giọng của anh là khẳng định, mang chút vui mừng.

Cô lắc đầu, ra sức lắc đầu. “Em nói rồi, chỉ muốn hỏi chút thôi, về tình về lý...”

“Vứt mẹ nó tình lý gì đi!” Anh dùng sức xoay người cô lại, hôn lên môi cô một cách vội vã. Nụ hôn của anh bỏng cháy và triền miên, mang theo vẻ mạnh mẽ làm người ta không thở nổi. Cứ thế mà quấn lấy cô, dường như vô bờ bến. Lưỡi của anh thò vào miệng cô, dịu dàng chọc ghẹo, rồi dụ dỗ bên tai cô: “Nói em quan tâm anh.”

“Không.” Cô bắt giác rên lên, tranh thủ khi anh nói chuyện mà hút lấy không khí.

“Cô gái mạnh miệng.” Anh bế cô lên, vượt qua đồng hồ loạn đầy đất, đi thẳng vào phòng ngủ.

Anh không ngừng quấn lấy cô, có chút học đòi làm nũng. Kỳ lạ là, cô cũng không cảm thấy chán ghét cách làm tình như vậy, mặc dù bây giờ đang là ban ngày. Trước đây, khi anh kéo cô lên giường vào ban ngày, cô thường không tình nguyện.

Ngay giây phút sau cùng của cơn kích tình, anh còn không quên dụ dỗ cô: “Nói em quan tâm đến anh.”

Cô không nhớ mình trả lời anh thế nào, phải hay không đã không còn quan trọng nữa. Trong khoảnh khắc hai người hợp làm một, trong lòng cô ý thức rõ cô lên đây là vì quan tâm đến anh, mặc dù cô cảm thấy sự quan tâm này thật là kỳ cục.

Đắm mình trong vũ bão thật lâu, ý thức của cô dần tỉnh táo lại. Anh vẫn còn đè trên người cô, không nhúc nhích, hơi thở phun nhẹ nhàng vào bên tai cô, lầm bầm trách: “Anh phải cảnh cáo Hồ Văn Cử một chút, không được đưa những tin tức thất bại của anh cho em xem, nó làm anh cảm thấy thật mất mặt.”

Cô cười thầm. Vừa rồi anh phát hỏa như vậy, chỉ vì cảm thấy mất mặt sao? Có lẽ thế! Anh có thể thừa nhận thất bại trước mặt bất kỳ ai, duy chỉ trước mặt cô là không thể, giống như việc anh không thể chịu được việc cô phớt lờ anh.

Đôi mắt sâu thẳm của anh nhìn chăm chú vào nụ cười nhẹ của cô, anh nâng mặt cô lên, trịnh trọng nói: “Đáng giá, 10 triệu cũng đáng.”

Cô không hỏi đáng cái gì, không cần hỏi cũng hiểu ý của anh, chẳng qua do cô không muốn hiểu mà thôi. Rất nhiều chuyện cô vẫn còn đang mơ màng, vẫn đang giằng co, vẫn đang sợ hãi, vẫn đang tránh né. Quá nhanh, cái cảm giác tin tưởng mà cô đã mất từ năm 12 tuổi ấy đến quá nhanh.

Cô luôn cho rằng hận một người không dễ, yêu một người càng khó. Con người phải biết yêu chính bản thân thì mới có đủ năng lực mà yêu người khác. Nếu cô yêu anh, vậy là không yêu chính mình.

Đợi anh ngủ say, cô lại ngồi trước cửa sổ, nghe tiếng gió thu rít gào trong đêm đen. Là chim, sẽ có ngày phải bay đi. Lẽ nào cô lại cam tâm tình nguyện bị giam cầm trong bão tố.

Anh thật sự tìm cho cô một tài xế, nhưng phần lớn thời gian, anh đích thân lái xe đưa đón cô. Nhìn bóng lưng chắc mập của chú Tường tài xế, cô tự nhủ với mình: mình không cam tâm bị giam cầm cả đời.

7. Chương 7

Trị liệu tâm lý tiến hành rất thuận lợi. Nhờ sự chuyên nghiệp của một bác sĩ tâm lý, bác sĩ Hồ làm cô có cảm giác anh như một người bạn có thể giải bày tâm sự chứ không phải bác sĩ. Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, lần nào anh cũng tặng cô một câu nói.

Khi cô kể đến đoạn cô ném Khúc Lăng Phong lại cho bác bảo vệ cầm dùi cui điện thì anh nói: “Khi một người đàn ông phát hiện sự thông minh và kiên cường của một cô gái dưới vẻ ngoài yếu đuối thì anh ta sẽ bừng lên sự hứng thú cùng ý muốn chinh phục mãnh liệt.”

Khi cô kể đến đoạn Khúc Lăng Phong cưỡng hôn cô trước trường của Thiên Kiều, còn bóp trật khớp vai cô thì anh nói: “Một người đàn ông mất kiểm soát đến nỗi ra tay với phụ nữ thì chứng tỏ anh ta đã đắm mình rồi.”

Khi cô kể đến đoạn Khúc Lăng Phong dẫn Lăng Vân đến sân bay chặn cô thì anh liếc mắt xem thường: “Nếu anh chàng này không quá bận rộn thì là quá lười, cư nhiên dùng lại chiêu của cô.”

Khi cô kể đến đoạn cuối cùng Khúc Lăng Phong dùng danh dự của mẹ cô, sự trong sạch của Thiên Kiều cùng tiền tài trợ của buổi quảng cáo công ích để uy hiếp cô phục tùng thì anh nói: “Bất cứ lúc nào, uy hiếp cũng là phương pháp hữu hiệu nhất. Thế nhưng khi dùng nó để đối phó với cô gái mình yêu thì sẽ trở thành phương pháp ngu xuẩn nhất.”

Cô đặt hai tay lên đầu gối, cười nói: “Nói tới nói lui thì anh muốn tôi phải tin tưởng một chuyện: Anh ta yêu tôi.”

“Không, tôi chỉ muốn nói với cô một sự thật: Anh ta yêu cô. Mong cô hãy suy nghĩ kỹ lại, anh ta uy hiếp cô nhiều lần như thế nhưng có lần nào hành động thật chưa? Đương nhiên, tôi không hoài nghi lần cuối cùng, nếu cô không khuất phục thì anh ta sẽ làm thật. Bởi vì khi một người đàn ông ghen tuông thì sẽ không còn lý trí.”

Cô vội vã cãi lại: “Nhưng anh ta bóp trật khớp vai tôi, còn làm cổ tay tôi bị thương.”

“Ừm...” Anh trầm ngâm. “Không thể phủ nhận khi người đàn ông này tức giận thì có khuynh hướng bạo lực.” Anh lại nhún vai nói. “Chi phí sửa cái cửa kính cuối hành lang là trừ vào tiền lương của tôi đó.”

Cô nhớ lại câu mà Khúc Lăng Phong nói cách đây không lâu: “Đừng chọc giận anh. Anh không tức giận thì sẽ không làm em tổn thương.” Bây giờ ngẫm lại, trong giọng nói ấy ít nhiều mang theo chút khẩn cầu cùng bất đắc dĩ. Vấn đề là cô phải làm sao mới không làm anh ta tức giận? Phục tùng tuyệt đối sao?

“Ê ê ê” Bác sĩ Hồ quơ tay trước mắt cô. “Cô không được ngây người trước mặt bác sĩ tâm lý, như thế sẽ làm tôi cảm thấy cô không tin tưởng tôi.”

Cô đem điều vừa nghĩ nói với anh, anh cười phì một tiếng. “Không biết trong hai người thì ai ngốc hơn nữa? Cái này mà phải hỏi sao? Cái anh ta cần là tình yêu của cô. Chỉ cần cô chịu yêu anh ta thì dù có phải lên núi đao, xuống biển lửa anh ta cũng làm vì cô, huống chi là từ sắt thép biến thành chỉ mềm.”

Tim cô như bị gì đó đập mạnh vào, làm cả người run lên, không thể suy nghĩ được nữa.

“Lại vô thức kháng cự nữa rồi.” Bác sĩ Hồ lắc đầu. “Mẹ cô nói đúng, cô phủ định tình yêu. Tuy Khúc Lăng Phong đáng giận, nhưng lại càng đáng thương hơn. Bởi vì anh ta yêu phải cô. Một người đàn ông không biết cách yêu gặp được một cô gái cự tuyệt tiếp nhận tình yêu, thì sẽ như hai người vậy... bi thảm.”

Cô ngơ ngác nhìn anh.

“Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó.” Anh đưa một tay che mắt. “Tôi chỉ có thể giúp cô thể thôi, còn lại thì phải xem cô lựa chọn thế nào: điều chỉnh lại tâm lý của cô, tha thứ anh ta, tiếp nhận anh ta, lấy lại lòng tin đối với tình yêu hay là phản kháng tới cùng, mãi đến ngày anh ta chịu buông tha cho cô. Tiện thể nói luôn, là đàn ông thì khó mà kháng cự được ánh mắt của cô, đừng có dùng ánh mắt ấy dụ hoặc tôi nữa.”

Cô cúi đầu nói: “Lúc này mà anh còn nói giỡn với tôi được.”

“Không phải.” Anh bước đến trước mặt cô, thu lại vẻ cười cợt thường ngày, nghiêm túc nói: “Nếu thật sự có ngày đó, tôi nói là nếu, cô và Khúc Lăng Phong hoàn toàn cắt đứt thì hãy cho tôi một cơ hội.”

Cô lại cả kinh thêm lần nữa.

Cô biết mình đẹp, nhưng không biết có thể làm nhiều người đàn ông động lòng như thế.

~~

Từng chiếc lông chim rực rỡ bị tróc ra, con chim xinh đẹp nằm hấp hối trên chăn gấm, nước mắt đã cạn khô, van nài đã không thành tiếng, chỉ còn đôi mắt hết sức đáng thương, phát ra vẻ tuyệt vọng vô cùng.

Bạo chúa nâng hai cánh của cô lên, cẩn thận nắm trong tay, đau xót ní non: “Tại sao? Tại sao? Tao chỉ muốn giữ mày lại bên cạnh, chỉ muốn độc chiếm vẻ đẹp của mày, tao không thể chịu được việc chia sẻ tiếng hót tuyệt vời của mày với người khác, cho nên mới giam cầm mày, kết quả lại hại chết mày.”

Cô nhìn những chiếc lông rơi lả tả trên tay bạo chúa, nản lòng nhắm mắt lại.

“Không!” Hần thét lên. “Đừng làm thế với tao, mày không thể đối với tao như vậy.”

Chất lỏng mặn chát từ trong mắt cô chảy ra, rơi vào lòng bàn tay của hắn, đổ đến chói cả mắt. Cô cảm thấy sinh mệnh đang dần chảy xuôi theo máu và nước mắt, âm thanh tuyệt vời được trời ban cũng ra khỏi cổ họng.

“Đừng, đừng chảy nữa, xin đừng chảy nữa.” Bạo chúa phí công dùng tay che miệng của cô lại nhưng không thể ngăn cản máu chảy ra.

“Tao thả mày đi, thả mày được tự do!” Bạo chúa ngửa mặt thét lớn, tiếng thét thủng cả trời xanh.

Tĩnh lặng như chết chóc, dường như đất trời vạn vật đều ngừng thở, cô không dám tin mà nhìn ánh mắt rướm máu của bạo chúa. Hần từ từ thả cô về với đồng ruộng bao la, kẹp một chiếc lông trong tay, đưa lên môi, nở nụ cười dứt khoát. Giọng của hắn khàn khàn, trầm thấp. “Tao từng nói, thả mày tự do, trừ phi tao chết. Bây giờ tao thả mày đi.”

Hần móc từ trong lòng ra một con dao sáng loáng, lưỡi dao chói mắt phản chiếu gương mặt trắng bệch, tuyệt vọng của hắn. Đôi mày ấy, chiếc mũi ấy, ánh mắt ấy, lúc này, cuối cùng cô đã có thể thấy rõ dung mạo của hắn, cư nhiên là Khúc Lăng Phong.

Ánh sáng bén ngót lóe lên, dao cắm vào ngực hắn, cán dao chạm trở tĩnh xảo găm trên quần áo xa hoa lỏng lẻo, phập phồng theo hơi thở. Máu tươi từ từ thấm ra ngoài, nhuộm đỏ cả quần áo, nhuộm đỏ cả vùng ngực của hắn. Hắn đảo quỳ xuống, vươn ngón tay lạnh lẽo đang run run ra, phủ lên gương mặt đang đơ ra như tượng của cô, cười thê lương: “Yêu cầu cuối cùng của tao, hãy hót cho tao nghe lần nữa, để tao được chết trong tiếng hót của mày.”

Cô không tự chủ được mà mở miệng, tiếng hót tuôn ra từ trong cổ họng rướm máu. Trong khoảnh khắc, trời đất rung động, nhật nguyệt không còn tỏ, mây phải đổi màu, cung điện to lớn nguy nga tràn ngập trong tiếng khóc than. Cô cảm thấy sợi dây vô hình mà hắn buộc trên người cô đã biến mất, thế nhưng sao cả người cô vẫn đau đớn khôn nguôi, máu tươi không ngừng chảy theo tiếng hót, không thể ngừng lại. Phảng phất như muốn trút hết máu trong người, từ biệt thế giới này.

Cô nhìn gương mặt thỏa mãn, bình thản của hắn và hót, hót mãi, hót mãi, mãi đến khi ngã vào chăn gấm, rơi xuống thi thể lạnh lẽo của hắn...

Cô bỗng bật dậy, cả người toàn mồ hôi lạnh, ra sức lau khô miệng, như muốn lau đi những giọt máu tươi đầm đìa kia.

“Thiên Lại.” Khúc Lăng Phong nắm lấy tay cô, ôm cô vào lòng. “Em sao vậy? Nằm ác mộng sao?” Cô hoảng hốt nhìn anh, gương mặt trước mắt đàn ông gương mặt trong mơ. Cuối cùng thì cô đã nhìn rõ gương mặt của bạo chúa, cũng nhìn thấy kết cục của mình, không ngờ là một kết thúc cả hai cùng bị thảm.

“Thiên Lại, em nói gì đi, trả lời anh.” Anh ra sức lắc lắc cô.

Cô sợ hãi đưa tay chạm vào mặt anh, rất ấm, là thật, giấc mơ khi nãy mới là ảo ảnh. Cô thở phào, nhìn vào đôi mắt đầy vẻ lo lắng của anh, giống như ánh mắt mà cô mơ màng nhìn thấy trước khi ngất đi lần trước, anh đang lo lắng cho cô, đúng không?

“Không sao!” Cô vuốt lại mái tóc bù xù bị mồ hôi lạnh thấm ướt. “Chỉ mơ thấy ác mộng mà thôi.”

“Tên Hồ Văn Cử trời đánh!” Anh nghiêng rằng. “Ngày mai anh sẽ đến đập cái phòng khám của anh ta, dám nói em đã khỏi rồi, khỏi rồi thì sao còn mơ thấy ác mộng?”

“Đừng!” Cô nắm chặt tay anh. “Người thường cũng sẽ mơ thấy ác mộng vậy.”

Anh vuốt tóc cô, hôn lên đỉnh đầu cô, ôm cô nằm xuống. “Nói anh biết em mơ thấy gì mà sợ đến vậy?”

Cô vùi mình vào lòng anh, lắc đầu. “Em không nhớ nữa.”

Tay anh nhịp nhàng vỗ nhẹ vào lưng cô. “Không nhớ được cũng tốt. Lần sau nằm mơ thì nhớ mơ tới anh, sẽ không ai có thể dọa em được nữa.”

Chính vì nằm mơ thấy anh nên mới sợ đến thế. Đối với cô mà nói, trên đời này còn có gì đáng sợ hơn anh?

Sáng hôm sau, anh cố ý ngủ với cô cho tới khi mặt trời lên cao, cũng căn dặn: “Hôm nay đừng đi làm, ở nhà nghỉ ngơi đi.”

Nếu anh lớn tiếng ra lệnh cho cô thì nhất định cô sẽ phản kháng, nhưng anh lại nhẹ nhàng mà dặn dò cô như vậy, làm cô không biết nên phản ứng thế nào mới phải. Kết quả, cô nghe lời anh, không ra ngoài.

Cô đứng trong nhà vệ sinh, đối diện với mình trong gương, tự hỏi: “Mày làm sao thế?”

Trong lòng có một cô gái xuất hiện, nói vào tai cô: “Cô đã quen với việc phục tùng anh ta rồi, cô đã bắt đầu phát hiện điểm tốt của anh ta, cô đã dần tiếp nhận anh ta, tin tưởng anh ta, nghe lời dặn dò của anh ta.”

“Không!” Cô gái trong gương phản đối. “Cô là một người lãnh đạm, bình tĩnh, sao lại có thể bị loại người tồi tệ như anh ta mê hoặc. Hãy ngẫm lại những việc anh ta đã làm với cô, ngẫm lại thái độ của anh ta khi nói chuyện với cô, ngẫm lại sự thô lỗ bạo lực của anh ta, ngẫm lại sự ngang ngược không lí lẽ của anh ta... Cô mà không rời xa anh ta thì sẽ ngộp thở chết.”

“Không phải thế!” Cô gái trong lòng chỉ vào cô gái trong gương, phản bác: “Tuy anh ta có ngang tàng, nhưng mỗi một việc anh ta làm đều xuất phát từ sự quan tâm đến cô, lúc trước, anh ta uy hiếp cô như vậy chỉ vì muốn giữ cô lại bên cạnh. Thái độ của anh ta thô lỗ là vì không biết làm cách nào đối xử dịu dàng với phụ nữ. Anh ta nóng nảy cáu kỉnh là vì cô luôn kháng cự anh ta. Khi cô nghe lời anh ta thì anh ta chẳng phải là một người tình rất tốt đó sao? Từ sáng tới tối, anh ta cứ hò hét cô nhưng có lần nào anh ta thực sự tổn thương tới cô chưa?”

“Cô đúng là không có nguyên tắc!” Cô gái trong gương chỉ vào cô gái trong lòng. “Cô không nhớ anh ta đã dùng mẹ cô và tiền tài trợ công trình nghiên cứu của ba cô để uy hiếp cô thế nào rồi sao? Cô không nhớ anh ta đã làm tổn thương tình cảm của em gái cô thế nào rồi sao? Làm bây giờ nó vẫn chưa tha thứ cho cô. Cô không nhớ anh ta tự ý xâm nhập vào cuộc sống của cô, quấy rầy công việc của cô, không cho cô cơ hội biện minh rồi sao? Cô không nhớ trước giờ anh ta muốn cô thì sẽ không để ý thời gian và địa điểm, không chút tôn trọng cô rồi sao? Cô quên hết những thứ này rồi sao?”

“Thế nhưng anh ta đã thay đổi rồi!” Cô gái trong lòng vội vàng nói. “Từ sau khi cô ngất xỉu lần trước, anh ta đã dần dần biết cách dịu dàng. Anh ta lặng lẽ chăm sóc cô, bảo vệ cô, quan tâm cô. Mặc dù anh ta không biết cách bày tỏ, nhưng lẽ nào cô không thấy được hành động của anh ta gần đây sao?”

Cô gái trong gương hừ lạnh. “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Ai biết anh ta sẽ biết điều được bao lâu? Nói không chừng sẽ nhanh chóng trở lại với cá tính ác bá trước kia.”

“Ai biết đâu được, chỉ cần cô chịu nỗ lực thì biết đâu sắt thép có thể biến thành chỉ mềm thật.”

“Chuyện mạo hiểm thì không nên làm, cô phải bảo vệ mình trước, bỏ ra trước là tương đương với chịu thiệt.”

“Không trả giá thì sẽ không có được hạnh phúc.”

“Hạnh phúc là thứ lừa người ta thôi.”

“Cô đúng là kẻ máu lạnh!”

“Cô đúng là kẻ ngu ngốc!”

“Đủ rồi!” Cô hét lớn, cô gái trong lòng và cô gái trong gương đều biến mất, chỉ còn cô đứng đối diện với cái bóng của mình, vẫn cứ mơ hồ chưa quyết.

~~

Cuối cùng, case mà cô nhận cũng bị cô từ chối. Bởi vì Khúc Lăng Phong làm cô mất quá nhiều thời gian, cô không có thời gian để viết nên tác phẩm hay, lại không muốn làm qua loa đại khái. Vì chuyện này mà Tiểu Khang bị người đại diện của mẹ cô mắng một trận, bởi vì quản lý Lưu không dám cầu với cô nên chỉ có thể dùng Tiểu Khang làm thót để chém. Cũng vì vậy, cô hứa với Tiểu Khang là sẽ mời cô ấy một bữa ra trò để bù đắp tâm hồn bị tổn thương của cô ấy.

“Ngồi đây đi.” Tiểu Khang kéo cô ngồi xuống cái góc sát cửa sổ. “Em giấu món bào ngư của nhà hàng này lâu lắm rồi, cuối cùng thì đợi được cơ hội để chị mời em.”

Cô xoa vào trán Tiểu Khang. “Coi chị như đại gia để móc túi sao?”

“Hi hi.” Tiểu Khang cười gian, bỗng chỉ ra sau cô nói. “Đó không phải bạo chúa nhà chị sao?”

Cô quay lại, từ chỗ của họ có thể xuyên qua hai chậu hoa nhìn thấy phía hông của Khúc Lăng Phong và Tần Chiêu, mà họ thì không để gì thấy được bọn cô.

Mái tóc màu nâu gợn sóng của Tần Chiêu xoa trên vai, vài lọn trên má hơi rung rinh theo động tác cắt thịt bò của cô, thỉnh thoảng thì dừng lại. Dưới lớp kính cận là hàng mi vừa dài vừa rậm đang mở to lắng nghe Khúc Lăng Phong nói chuyện, khi thì nhẹ nhàng gật đầu, khi thì cười khẽ, khi thì lắc đầu chen vào một hai câu. Mỗi một động tác đều có vẻ quyến rũ vô cùng.

Về mặt của Khúc Lăng Phong hòa nhã, khi nói chuyện luôn chú ý đến phản ứng của Tần Chiêu, khi cô nói chen vào thì im lặng lắng nghe, thậm chí có khi còn mỉm cười.

Cô vẫn luôn cho rằng họ là những người không biết cười, nhưng lại không biết khi cười lên thì cũng có thể tự nhiên và dịu dàng như thế. Có thể đây chỉ là bữa trưa giữa ông chủ và trợ lý, có lẽ bọn họ đang thảo luận vài vấn đề công việc, khoảng cách giữa họ vẫn giữ đúng mực là một chiếc bàn ăn nhưng cô lại cảm thấy hai chậu hoa kia đã ngăn cách nó thành một nơi ấm áp, không hẳn là lãng mạn nhưng tràn đầy hạnh phúc. Còn cô thì bị ngăn cách bên ngoài nơi ấm áp ấy.

Tay Tiểu Khang chống cằm, than thở. “Cô ta thật là đẹp, không không không, không đẹp bằng chị, nhưng làm người ta có cảm giác dễ chịu.”

Cô quay đầu lại, bụng hơi đau, rõ ràng là vừa rồi cô không đói?

“Chị Thiên Lại!” Tiểu Khang giật mình nhìn cô. “Chị khóc sao?”

“Nói vậy, chị khóc gì chứ?” Cô đưa tay lên lau mắt, bất ngờ chạm phải những giọt nước lạnh tanh. Sao lại thế? Cô ngạc nhiên mà nhìn vết nước trên ngón tay, nhìn chất lỏng trong suốt ấy từ từ chảy xuống, làm ướt giấy ăn trên bàn.

Cô khóc thật sao? Cô bỗng nhớ đến buổi trưa cách đây không lâu, cô cũng nhìn thấy Tần Chiêu đứng bên cạnh anh, sau đó vào nhà nghe nhạc, sau đó anh bước vào trách cô bị một bài hát buồn làm cho khóc. Lần ấy cô đổ lỗi cho nước trên ly rượu của anh, vậy lần này thì sao? Làm sao để giải thích cho giọt nước trên tay cô?

“Chị Thiên Lại!” Tiểu Khang dè dặt đưa qua một chiếc khăn tay. “Chị không sao chứ?”

Cô nhận lấy, che cả cái khăn lên mắt.

“Thật ra... thật ra thì cô ta cũng không quá nổi trội, ít nhất là không đẹp bằng chị. Thật đấy, không đẹp bằng chị đâu. Chị xem, họ không nắm tay nhau, cũng không gấp thức ăn cho nhau, hành vi rất là hợp lễ, nhất định không có quan hệ kia. Hơn nữa, hơn nữa...”

“Tiểu Khang.” Cô ngắt lời ấp úng của cô ấy. “Em nói xem Khúc Lăng Phong có yêu chị không?”

“Đương nhiên rồi.” Tiểu Khang đáp ngay mà không cần nghĩ ngợi. “Trừ chị ra thì trong mắt của bạo chúa nhà chị không còn ai nữa cả, chị cứ yên tâm đi. Cho dù cô ta có thể nào thì cũng không phải là đối thủ của chị. Không tin thì chị cứ qua đó, em bảo đảm anh ta sẽ lập tức bỏ cô ta chạy về phía chị.”

Giọng điệu khẳng định của Tiểu Khang làm cô nhớ tới lời của bác sĩ Hồ: “Người có mắt đều thấy được anh ta yêu cô.” Mũi cô bắt giắc cảm thấy cay cay, nước mắt ấm nóng chảy ra làm ướt cả khăn tay.

“Ai da, sao chị còn khóc? Nếu không thì thế này đi, em gọi anh ta cho chị, em không tin sau khi nhìn thấy chị mà anh ta còn để ý tới cô ta. Mặc dù em rất sợ anh ta.”

“Tiểu Khang.” Cô lên tiếng ngăn cản nhưng chậm một bước, Tiểu Khang đã đứng lên kêu lớn: “Bạo chúa, chị Thiên Lại ở đây nè.”

Gần như tất cả mọi người trong nhà hàng đều nhìn về phía các cô. Khúc Lăng Phong nhìn thấy cô, lập tức đứng dậy đi về phía này.

“Thấy chưa?” Tiểu Khang đắc ý nói. “Em đã nói anh ta sẽ chọn chị mà.”

Bóng dáng cao lớn của anh đến gần, trong mắt có vẻ vui mừng nhưng nhanh chóng biến mất. Ngón trỏ của anh lướt qua hàng mi của cô, nhú mày nói: “Ai chọc em khóc vậy?”

Tiểu Khang vội vàng xua tay nói: “Không liên quan gì đến tôi.”

Cô vội vàng lấp liếm. “Là do thức uống chua quá mà thôi.”

“Thế sao?” Anh bưng ly nước của cô lên nhấp một miếng, bĩu môi: “Khó uống thật.” Anh cầm khăn của cô lên lau miệng, nói. “Sao lại đến đây ăn cơm?”

“Tiểu Khang muốn ăn bào ngư, em nợ cô ấy một bữa.”

Anh móc mấy tờ tiền trong ví ra đặt lên bàn, nói với Tiểu Khang. “Muốn ăn gì thì tự cô mua đi.” Sau đó kéo cô dậy.

Cô nghi hoặc. “Đi đâu vậy? Em còn chưa ăn xong mà?”

“Đồ uống ở đây làm em chảy nước mắt, anh không thích, anh đưa em đến chỗ khác ăn.”

“Nhưng Tiểu Khang...”

Tiểu Khang giành nói: “Không sao, không sao, một mình em ăn cũng được mà, chỉ cần có người trả tiền là được.” Nói xong mừng rỡ nhét mấy tờ tiền vào túi, cứ thế mà bán cô đi.

Khúc Lăng Phong kéo cô qua chỗ Tần Chiêu. “Chiều tôi không về công ty, có chuyện thì gọi cho tôi.”

“Dạ, boss.” Tần Chiêu trả lời mang tính chất công việc rồi gật đầu tỏ vẻ chào cô. Cô bỗng cảm thấy vẻ lịch sự của cô ta rất chướng mắt, dường như mang chút khinh miệt cùng khiêu khích, làm người ta không nhìn được mà muốn đánh một trận với cô ta. Nếu lúc trước cô cũng dùng thái độ này đối với Khúc Lăng Phong thì thảo nào lại làm anh cảm thấy hứng thú.

Ra khỏi nhà hàng, hiếm khi anh chủ động hỏi cô. “Em muốn ăn thứ gì?”

Cô cũng trả lời anh dửng dưng hiếm thấy: “Gì cũng được.”

Họ đến một nhà hàng tình nhân có không khí rất thơ mộng để ăn trưa. Đây không phải lần đầu anh dẫn cô đến nhà hàng tình nhân nhưng lại là lần đầu tiên cô cảm thấy họ giống như những người dùng cơm khác, là một đôi tình nhân.

Ăn cơm xong, họ đi xem phim. Đây không phải lần đầu tiên anh dẫn cô đi xem phim, nhưng lại là lần đầu tiên cô chủ động đưa tay cho anh nắm, cùng sóng vai ngồi vào một góc tối của rạp chiếu phim, tay phải của anh ôm lấy cô, thỉnh thoảng cúi đầu hỏi cô có sợ không. Cô lắc đầu, cô hoàn toàn không biết phim đang chiếu thứ gì, chỉ lẳng lặng tựa vào anh, tận hưởng sự bình yên và ngọt ngào trong giây phút này mà không biết chán. Cô rất sợ sau khi ra ngoài, tất cả chỉ là giấc mơ của cô. Anh vẫn là một Khúc Lăng Phong ngang tàng, cô vẫn là một Đồng Thiên Lại u sầu. Tim cô chưa từng rung động vì anh, mà sự dửng dưng của anh cũng chưa từng thể hiện vì cô.

Họ theo dòng người ra khỏi rạp chiếu phim, anh ôm cô rất chặt, không để cho dòng người xô đẩy cô. Trong giây phút ấy, cô nhớ tới trước kia, anh cũng ôm cô thế này, cô lại cảm thấy không thở nổi, trước giờ chưa từng nghĩ đến đây cũng là một cách quan tâm thăm lắng. Bác sĩ Hồ chỉ nói với cô: “Hãy thử lý giải hành vi của anh ta từ góc độ tốt” nhưng lại không nói với cô: trong lòng có tình yêu thì tất cả sẽ trở nên khác đi!

Yêu, đó là một cảm xúc thật kỳ diệu. Yêu, là một bản năng. Yêu, là thứ gì đó không thể kháng cự, cũng không thể xóa bỏ. Trước khi cô ý thức được nó một cách rõ ràng thì nó đã lặng lẽ nảy mầm. Giống như việc cô biết không thể dây vào anh lúc tức giận nhưng vẫn lên lầu quan tâm anh, đó là chuyện cô không kịp ngăn cản.

Anh thắt dây an toàn giúp cô, nâng mặt cô lên nói. “Nghĩ gì vậy? Em ngây người được một lúc rồi đó?”

“Nghĩ... sau này em sẽ không bao giờ đến nhà hàng có đồ uống chua là ấy nữa.”

Anh không cười, ngược lại nghiêm túc mà nhìn cô một lát, chậm rãi nói: “Thiên Lại, hôm nay em thật khác!”

“Khác thế nào?”

“Cảm giác như... rất dịu dàng, tâm trạng rất tốt, có chuyện gì rất vui sao?”

“Hôm nay anh cũng khác, anh hỏi ý em rất nhiều lần, thông thường anh chỉ biết nói câu mệnh lệnh.”

Ngón cái của anh xoa nhẹ lên má cô. “Anh đã nói chỉ cần em không làm anh tức giận thì anh sẽ không làm em tổn thương.”

“Thế nhưng em luôn không hiểu được sao anh lại tức giận?”

“Bởi vì em phản kháng, bởi vì em lãnh đạm và hờ hững.”

“Khúc Lăng Phong, anh thật ngang ngược.”

“Ngày đầu tiên em gặp anh thì đã biết còn gì.”

Cô thở dài, từ từ nói: “Khi còn đi học, em có học một bài văn tiếng Anh tựa đề là ‘If it es back’.”

“Hả?”

“Nó kể về chuyện một chàng trai yêu một cô gái. Anh rất muốn bảo vệ cô, yêu cô, chăm sóc cô nhưng lại làm cô gái cảm thấy ngột thở. Cho nên cô gái rời xa anh, trước khi đi để lại cho anh một tờ giấy: If you want something badly enough, You must let it go free, If it es back to you, It’s yours. If doesn’t. You really never had it anyway.”

Sắc mặt anh tối sầm, trầm giọng nói: “Kết quả thì sao?”

“Chàng trai không cam tâm buông cô ấy ra, tìm thật lâu, nhưng cô gái vẫn không quay lại.”

“Cho nên...” Anh nhìn vào mắt cô, nói từng tiếng. “Lúc đầu không nên cho cô ấy cơ hội ra đi, anh ta đúng là kẻ ngốc.”

“Haiz!” Cô chán chường. Khúc Lăng Phong đúng là Khúc Lăng Phong. Cô kể chuyện này cho anh nghe là muốn ám chỉ anh nên buông tay, anh lại cho cô kết luận thế kia. Trừ thở dài ra thì không cô thật sự không biết nên nói gì.

Anh nắm chặt vai cô. “Anh sẽ không lặp lại sai lầm của chàng trai ấy nên em cũng đừng lặp lại sai lầm của cô gái kia.”

Dưới ánh mắt sắc sảo của anh, cô cúi đầu, thở dài, im lặng.

Mầm mống của tình yêu có thể trưởng thành trong giông bão không đây? E là còn chưa kịp nhú lên thì đã bị bóp chết.

Mấy ngày nay, quan hệ giữa cô và anh rất tốt. Thì ra sống hòa thuận không phải là chuyện gì khó khăn, chỉ cần cô chú ý tới anh nhiều hơn thì sẽ có thể phát hiện ra ánh mắt dịu dàng của anh; chỉ cần cô thử bình tĩnh thương lượng với anh thì sẽ phát hiện thì ra anh không phải là người lúc nào cũng không nói lý lẽ.

Ví dụ như cô nói: “Em muốn tự lái xe, có lái xe tuy tốt nhưng dù sao cũng không tiện bằng tự mình lái.” Trước khi anh kịp nhú mồm, cô nắm lấy tay anh, nhìn anh bằng ánh mắt khẩn cầu. “Em bảo đảm sẽ hết sức cẩn thận, không để xảy ra bất cứ chuyện gì đâu. Nếu chỉ rụng một sợi tóc thôi thì anh cũng có thể tịch thu bằng lái của em.”

Anh nhìn cô, vẫn đang do dự.

“Bình thường thì em sẽ vẫn để anh đưa đón em. Khúc Lăng Phong, đáp ứng em, được không?”

Anh vuốt mặt, gật đầu. Động tác rất nhỏ nhưng cô vẫn nhìn thấy.

“Tốt quá, cảm ơn anh.” Cô nở nụ cười thỏa mãn.

Ngón trỏ của anh khẽ vuốt qua làn môi cô, nói: “Sau này phải thường cười cho anh xem.”

Cô nghĩ một lát rồi đáp: “Anh không làm em đau lòng thì em sẽ cười cho anh xem.”

Anh ép đầu cô sát vào tim mình. “Anh chưa bao giờ muốn làm em đau lòng.”

Ví dụ khác. Cô nói: “Tối mai em phải tham gia tiệc sinh nhật của Tiểu Khang, có thể sẽ về muộn.”

Anh vừa há mồm, cô đã ngắt lời anh: “Em không có nhiều bạn, Tiểu Khang là một trong số đó, cô ấy là cô gái đáng yêu, em không muốn làm cô ấy thất vọng.”

Anh mím môi, nói: “Vậy được rồi, anh đi với em, mấy giờ? Anh đến phòng làm việc đón em.”

“Khúc Lăng Phong!” Cô đến gần anh, cười nói: “Tiểu Khang sợ anh.”

Anh nhướn mày, bộ dạng như sắp lên cơn giận.

“Nếu không thì 12h anh đến đón em, dù tiệc chưa kết thúc thì em vẫn về với anh.”

Điều kiện này đáng để anh suy nghĩ.

“Khúc Lăng Phong, đáp ứng em, được không?”

Anh buồn bã thở dài, kéo cô vào lòng, không được vui. “Sinh nhật năm sau em phải đi nghỉ mát với anh.”

Cô cười: “Chỉ cần không đi Hawaii là được.”

“Tại sao?” Anh nhú mồm.

“Em không thích mặc bikini, hơn nữa cát nơi ấy làm em đau quá.”

Anh vùi đầu vào ngực cô, cười: “Nhưng anh lại nhớ bờ cát ở đó, nhớ cả dáng em nằm trên bờ cát nữa.”

Lại ví như cô kéo bàn tay đang bận bịu của anh lại, phản đối: “Khúc Lăng Phong, anh đừng có lần nào cũng làm hư quần áo của em.”

Anh vừa hôn cô vừa thở hổn hển. “Anh mua cái khác cho em.”

“Đồ mới sẽ làm da em không thoải mái.”

Anh đẩy cô ngã xuống, nhào tới. “Được rồi, lát nữa chúng ta hãy thảo luận vấn đề quần áo.”

Nhưng sau đó, cô lại hét lên: “Khúc Lăng Phong, anh đã hứa là sẽ không xé quần áo của em.”

Bộ quần áo trong tay anh bị ném ra xa, cười đếu giả. “Ai bảo lần nào em cũng hết sức mê người.”

Kháng nghị của cô nhanh chóng bị anh chặn lấp.

Hôm sau, công ty bách hóa đưa đến 5 bộ quần áo có hiệu khác nhau, quản lý nịnh nọt. “Theo yêu cầu của anh Khúc, quần áo đều đã được làm mềm đi, không làm mất dáng quần áo, cũng không làm đau da nữa. Cô nhìn xem, nếu không hài lòng thì gọi điện thoại, chúng tôi sẽ lập tức đến đổi.”

“Không cần đâu.” Cô vuốt chất liệu mềm mại, mịn màng trong tay, ghen ngào nói. “Rất hài lòng.”

Lại ví như mỗi ngày, lúc sáng sớm, trước khi đi làm anh sẽ hôn khẽ lên trán cô; đôi khi tan ca, cô sẽ nhìn thấy anh đang đứng chờ trong bãi đỗ xe bên ngoài phòng làm việc; đôi khi cô ở trong phòng nhạc đánh đàn,

ca hát, quay đầu lại thì thấy anh đang đứng bên cạnh cửa sổ sát đất, im lặng lắng nghe; thỉnh thoảng cô bị bệnh nhẹ, anh sẽ vẫn gằm rống rồi áp giải cô đến khám bác sĩ, nhưng hành động lại hết sức nhẹ nhàng và cẩn thận...

Thậm chí cô đã tưởng rằng tình yêu là đơn giản như vậy. Đúng thế! Cô nghĩ cô đã yêu anh mất rồi. Nhưng mà cô có nên tiếp tục yêu không? Cô có cần để anh biết không?

Tất cả mọi người đều biết anh yêu cô, nhưng bản thân anh thì sao? Phải chăng anh cũng mơ màng như cô, hoặc là càng khờ khạo hơn cả cô? Ít nhất anh không chính miệng thừa nhận anh yêu cô, mà cho dù anh cũng yêu cô thì sao chứ?

Yêu là một chuyện, thừa nhận lại là chuyện khác. Tiếp nhận là một chuyện, nhưng trao lại là chuyện khác. Phải chăng cô đã có dũng khí để tiếp nhận tình yêu, phải chăng cô đã bước ra khỏi bóng ma của cuộc hôn nhân thất bại của ba mẹ? Phải chăng cô đã có thể vứt bỏ những oán hận trong quá khứ, cùng anh đắp xây hạnh phúc? Còn anh thì sao? Phải chăng anh đã có thể thay đổi tác phong kiêu căng ngang tàng? Phải chăng anh đã biết cách tôn trọng cô? Phải chăng đã bằng lòng đối diện với tình cảm trong lòng mình.

Tất cả đều vẫn đang là một ẩn số, cô sợ bị tổn thương, cô sợ...

Yêu và hận, tình và dục, hạnh phúc và đau khổ, tạm thời và mãi mãi, thật ra chỉ cách một làn ranh mỏng manh.

Nếu hạnh phúc đơn sơ này có thể kéo dài mãi mãi thì tốt biết mấy.

8. Chương 8

Cô vừa lục tìm chìa khóa vừa đi về phía bãi đỗ xe. Lúc này di động vang lên.

“Alo.” Giọng nói trầm thấp của anh truyền tới. “Em xong việc rồi sao? Đi ăn đồ ăn Hàn được không?”

“Được đó, anh đang ở đâu?” Cô nhìn xung quanh, thấy chiếc Porsche màu xanh lá của anh, tay anh cầm điện thoại, khuỷu tay chống trên cửa xe. Cô mỉm cười, đi về phía anh, tiếp tục cuộc gọi: “Sáng mai phải phiền chú Tường đưa đón em rồi.”

“Không cần, trong nửa tháng chú ấy không cần đưa đón em.”

“Tại sao, anh đuổi chú ấy rồi à?”

“Vì em phải theo anh đi Nhật.”

Cô ngắt điện thoại, nói trực tiếp với anh. “Sao em không biết mình phải đi Nhật?”

Anh mở cửa bước xuống xe. “Chẳng phải tuần trước anh hỏi hộ chiếu của em đấy sao?”

“Nhưng lúc ấy anh không nói với em gì cả?”

Anh vịn hai vai cô, nhướn mày hỏi: “Sao vậy? Không muốn đi với anh à? Chẳng phải hôm qua em đã xong cái case đang làm, bây giờ chưa có việc gì mới đó sao?”

“Đúng là chưa có việc gì mới, nhưng anh cũng không thể tự ý sắp xếp lịch trình cho em.”

“Thiên Lại!” Sắc mặt anh sa sầm. “Đừng ngang ngược vô lý thế.”

“Ngang ngược vô lý? Em sao?” Cô hất tay anh ra, quay người đi về phía xe của mình. Có thể anh đã biết cách dịu dàng, nhưng vẫn chưa học được cách tôn trọng.

“Thiên Lại!” Anh gọi, bước tới bắt lấy tay cô, làm cô hơi đau.

Cô lạnh lùng nhìn anh. “Anh dùng thêm chút sức nữa là có thể đưa em đến bệnh viện, dù sao thì anh vẫn chưa học được cách trị trật khớp.”

“Chết tiệt!” Anh thả cô ra, bực bội nói: “Anh đã để ý thấy em không bận việc, gần đây sức khỏe cũng tốt, sao em còn làm mình làm mẩy với anh?”

“Khúc Lăng Phong!” Cô dịu giọng. “Anh không hề để ý đến tâm trạng của em.”

“Vứt mẹ nó tâm trạng, tâm trạng của em không tốt sao, gần đây tâm trạng của em rất tốt.”

“Phải, tâm trạng của em rất tốt là vì em tưởng rằng anh đã học được cách tôn trọng em. Nhưng qua chuyện hôm nay, em lại nhìn thấy vẻ chuyên quyền độc đoán của anh. Nếu anh thương lượng trước với em thì em sẽ đi với anh.”

“Vậy thì có gì khác nhau?”

“Khác rất xa.”

Anh trợn mắt nhìn cô, nghiêng rằng nói: “Anh đã nói anh sẽ không giẫm vào sai lầm của chàng trai kia nhưng dường như anh đã làm rồi, anh để em thoát khỏi tầm khống chế của mình, có thể tự do làm trái lời anh.”

Cô rùng mình, đưa tay che ánh mắt âm u của anh lại. Vẻ dữ dần đã lâu không thấy ấy làm cô sợ hãi. “Không, không phải em muốn làm trái ý anh, em chỉ muốn có được sự tôn trọng mà người bình thường nên có.”

Anh bắt tay của cô xuống, đưa lên môi hôn. “Cho em sự tôn trọng chẳng khác nào cho em cơ hội rời xa anh.”

“Không phải, không phải mà.” Cô lắc đầu lia lịa. “Em sẽ không vì được tôn trọng mà rời xa anh, đó chỉ là không gian riêng để em được tự do, em cần được hít thở, em không thể chỉ biết có những gì anh mang lại.”

“Quái quỷ, ai dạy em cái tư tưởng ấy hả, anh sẽ mang đến cho em những điều tốt nhất.”

“Hai chuyện này khác nhau. Khúc Lăng Phong, tại sao anh không hiểu chứ? Em là 1 người sống sờ sờ, không phải là một thứ đồ vật mà anh sở hữu, mặc cho anh điều khiển, không có tri giác, không biết phản kháng.”

“Không!” Anh ôm chặt cô. “Em là của anh.”

“Không, em không thuộc về ai cả, em là của chính mình.”

“Đồng Thiên Lại!” Anh gọi cả họ lẫn tên cô. “Đừng có chọc giận anh.”

“Em không muốn làm anh giận, chưa bao giờ muốn thế.” Trong giọng nói của cô toàn là vẻ bất lực.

“Vậy thì nói với anh là em bằng lòng đi Nhật với anh.” Anh ngang tàng ra lệnh với cô.

Cô kiên quyết nói: “Em không muốn đi.”

“Không muốn cũng phải đi.” Anh gần như là kéo cô về phía xe của mình. “Đề tài này đến đây là chấm dứt, bây giờ đi ăn cơm.”

“Đừng như thế.” Cô khẩn cầu. “Khó khăn lắm em mới có được chút tình cảm với anh, đừng dễ dàng hủy nó như vậy.”

Anh dừng lại, bỗng đẩy cô ra, đá mạnh vào thành xe, vừa đá vừa chửi: “Chết tiệt!”

Bãi đỗ xe rộng lớn vang lên tiếng chuông báo động. Cô mệt mỏi ngồi bệt xuống, cảm thấy chua xót và bất lực. Cuối cùng thì sự bình yên cũng đã bị phá vỡ, chỉ có điều cô không ngờ là sẽ nhanh như vậy, làm cô không kịp chuẩn bị tâm lý. Anh dừng lại, nắm chặt hai tay, nhìn chằm chặp vào vẻ mặt buồn bã của cô, rồi bỗng mở cửa xe, chui vào, lao đi như tên bắn.

Một mình cô ngồi giữa bãi đỗ xe, ôm đầu, thẫn thán khóc: Tại sao hạnh phúc không thể kéo dài thêm chút nữa?

~~

Trời đã tối, cô đứng như tượng trước cửa sổ, đối mặt với màn đêm đen sẫm, đợi tiếng động cơ xe quen thuộc kia.

Sao trời không mưa nhỉ? Lúc này cô rất mong trời mưa, để tiếng mưa rào át đi sự tĩnh mịch làm người ta ngột thở này, để những giọt mưa lạnh lẽo xối sạch đi những lo lắng không thể kiềm chế trong lòng. Tốc độ của Porsche nhanh hơn BMW, theo cách anh lao ra khỏi bãi đỗ xe thì không biết tốc độ lên đến bao nhiêu. Trời Phạt ơi, dù cô không phải là một tín đồ thành kính nhưng lúc này cũng không nhịn được mà khẩn cầu thần linh phù hộ, phù hộ anh được bình an vô sự.

Tiếng xe càng ngày càng gần, cổng biệt thự tự động mở ra, chiếc xe màu xanh sẫm chạy vào đường nhựa, đèn xe chiếu sáng vòi phun nước đã cạn khô trong vườn, xẹt qua gương mặt trắng bệch của cô. Cô bắt giắc đưa tay lên ngực, cảm thấy nơi ấy đã đập trở lại.

Tiếng đập cửa rầm rầm liên tục từ dưới lầu vang lên, chen lẫn là tiếng Tiểu Phương hỏi: “Cậu chủ, cậu ăn...”

Anh lớn tiếng ngắt lời. “Cô ấy về chưa?”

“Về rồi, ở trên lầu ạ.”

Im lặng một lúc, không biết tại sao cô dám khẳng định lúc này anh thở phào một hơi.

Tiếng bước chân nặng nề đến gần, cửa bị đẩy nhẹ ra, sau đó lại bị đập mạnh vào. Cô ôm vai, gắng làm mình không run lên. Có thứ gì đó bị quăng xuống gần chân cô, anh lạnh giọng nói: “Đây là hộ chiếu của em, có cả vé máy bay. 10h sáng mai tại sân bay trung tâm, em liệu mà làm.”

Anh giật cửa ra, cô lên tiếng gọi. “Khúc Lăng Phong, em sẽ không đi, nhưng em sẽ đi tiễn anh, sẽ ở đây đợi anh về.”

Anh dừng lại một lát rồi đi ra, đóng sầm cửa lại.

Cô khom người nhặt hộ chiếu lên, rút vé máy bay ra, là vé hạng nhất. Trước giờ Khúc Lăng Phong chưa từng để cô chịu thiệt. Cô vô thức xé nát tờ giấy trong tay. Một cơn gió thổi qua, cô rung mình, tay run lên, giấy bay lả tả khắp nơi, rơi xuống mặt đường bê tông, xuống bãi cỏ bên ngoài cửa sổ, đậu cả trên cửa sổ, sàn nhà và người cô. Mảnh giấy trên tóc cô lại bị gió thổi, lững lơ bay ra ngoài cửa sổ. Xem ra trời sắp mưa, tay chân cô đã lạnh tanh nhưng vẫn không muốn rời xa cửa sổ, rất hy vọng được nhìn thấy trời mưa.

Sau trận gió lạnh, cuối cùng thì mưa cũng đến. Mưa mùa thu vừa nặng hạt vừa lạnh, đập vào mặt cô hơi đau, thảo nào mà người già hay nói. “Mỗi cơn mưa thu từng cơn lạnh.” Giữa cô và Khúc Lăng Phong, phải chăng cũng thế? Hoặc căn bản là chưa từng có ấm áp.

Cô không biết mình đứng đó bao lâu, nước mưa làm mờ ánh mắt cô, cũng làm nhòa đi những giọt nước trên mắt cô. Không biết từ lúc nào, cô đã rơi nước mắt.

Cô cũng không biết anh vào lúc nào, khi hoàn hồn lại thì chỉ nghe anh gầm lên: “Rốt cuộc thì em đang làm gì? Muốn chết cóng sao? Không muốn đi Nhật với anh thì cũng không cần dùng cách này!” Anh đóng mạnh cửa sổ lại, gần như muốn làm vỡ kính.

Anh đẩy cô vào phòng tắm, mở vòi sen, thử nước nóng, dội từ đầu đến chân cô, không thềm cởi cả áo ngủ. Dòng nước ấm áp kích thích da thịt lạnh lẽo của cô, cô liên tục hắt xì, người run rẩy như chiếc lá rụng trong mưa. Cô và anh đều ướt hết, hơi nước bốc lên mờ mờ bao phủ họ, làm họ không nhìn rõ mặt nhau. Cô ho vài tiếng, người nhũn ra, dựa vào thành bồn tắm.

“Thiên Lại!” Anh thấp giọng gọi cô, bỗng ném vòi nước qua một bên, bước tới ôm chầm lấy cô, môi dán vào tai cô nói: “Anh không ép em, em không muốn đi thì thôi, nhưng xin em đừng giằng vò bản thân mình, đừng hành hạ mình.”

Cô nhẹ nhàng ôm lấy cổ anh, thì thầm: “Xin lỗi, em không cố ý đâu, em chỉ đang ngắm mưa rơi thôi, ngắm đến ngẩn cả người.”

Anh ngẩng ngay đầu lên, nhìn cô với vẻ hung dữ, một lát sau thì mắng: “Cô gái ngốc, anh còn tưởng là...”

Đây là lần đầu tiên anh mắng cô “ngốc” nhưng cô lại cảm thấy rất dễ chịu. Từ “ngốc” này, từ góc độ nào đó, còn biểu hiện sự khoan dung và nuông chiều của anh. Muốn anh nuông chiều một người thì không khó,

nhưng bảo anh khoan dung cho ai đó thì rất khó, rất rất khó. Cô cười dịu dàng, tựa vào lòng anh, như muốn giao phó bản thân cho anh.

Anh cởi áo ngủ của cô ra, xối nước ấm lên người cô, mãi đến khi cô ấm lại. Sau đó anh thay quần áo rồi dùng một chiếc khăn tắm thật lớn quấn người cô lại, ôm cô đặt lên giường.

Tiếng máy sấy tóc ào ào như một bản nhạc hay. Cô dựa vào ngực anh, cảm nhận những ngón tay anh nhẹ nhàng xuyên qua tóc cô. Sấy tóc xong, anh đặt máy sấy tóc qua một bên, ôm cô từ phía sau, cầm gác lên người cô, thân mật cọ qua cọ lại.

Cô nghịch những ngón tay của anh, lười nhác nói: “Khúc Lăng Phong, em đổi ý rồi, em muốn đi với anh.”

“Thật sao?” Anh vui mừng xoay người cô lại.

“Nhưng mà...” Cô nhìn những mảnh giấy còn sót lại trên sàn, chột dạ nói: “Em không cẩn thận xé mất vé máy bay rồi.”

Anh tức đến nổi mắt như phun ra lửa, thiếu chút nữa là thiêu cháy cô.

Cô giơ tay lên, nhỏ giọng nói: “Em thật sự không cố ý, em hóng gió đến nỗi ngẩn người ra.”

“Hóng gió con khỉ mốc.” Anh vấy dầu tóc còn ướt, nước văng lên đầy mặt cô. “Sau này không cho em hóng gió nữa, cũng không cho em ngắm mưa.”

“Vây vé máy bay...”

“Sáng mai gọi cho Giang Đào, bảo anh ta đưa vé của mình cho em, anh ta nghĩ cách khác.”

“Thế được không?”

“Anh ta dám nói không được sao chứ?” Anh đẩy cô ngã xuống, bò lên ôm chặt cô. “Bây giờ thì ngủ đi, sáng mai mà em không dậy nổi thì anh cũng vác em lên máy bay.”

Sáng hôm sau, cô thật sự không dậy nổi, anh cũng không vác cô lên máy bay, bởi vì cô bị cảm, lúc gần sáng thì phát sốt, làm anh cả buổi tối không được yên.

9h sáng, anh đứng bên giường không ngừng dặn dò: “Uống thuốc đúng giờ, ăn cơm đúng giờ, uống nhiều nước, ngủ nhiều, không được làm việc, không được ra ngoài. Anh sẽ bảo Tiểu Phương giám sát em, hơn nữa sẽ gọi điện thoại về kiểm tra bất cứ lúc nào, biết chưa?”

Cô ngoan ngoãn gật đầu.

“Dạ.” Anh hài lòng hôn lên trán cô. Cô không cho anh hôn lên môi, sợ lây bệnh cho anh.

“Được rồi, anh sẽ bị trễ giờ đó.”

Anh nhìn cô thật kỹ, lại nói: “Phải sạc pin điện thoại, lúc nào cũng mang theo bên người, anh muốn nghe tiếng của em ngay, muốn biết em ở đâu?”

“Ừm.” Cô lại gật đầu.

“Còn nữa, khi anh về thì em phải đi đón anh, anh muốn vừa bước xuống máy bay là có thể thấy em.”

“Ừm.” Cô gật đầu lia lịa.

“Còn nữa...” Anh nghĩ một lát. “Không được ngẩn người.”

Cô cười gật đầu, ngay cả cái này mà anh cũng quản.

“Còn nữa...” Anh nhăn mày, cuối cùng nói: “Hết rồi!”

“Đi nhanh đi!” Cô đẩy anh. “Nếu không đến trễ thật đấy.”

Anh xách laptop lên đi ra cửa, khi tay đặt lên cửa thì bỗng quay người lại, kéo cô vào lòng hôn thật sâu. Cô bị vây trong sự nồng nhiệt của anh, quên cả chuyện có lây bệnh hay không nữa.

Hôn gần 2 phút, môi anh dờn đến bên tai cô, khàn khàn nói: “Phải nhớ anh đấy.”

Cô ngẩn ngơ gật đầu.

Anh buông cô ra, bước đi thật nhanh. Mãi đến khi tiếng động cơ xe biến mất thì cô mới ý thức được là đã quên nói tạm biệt anh. Có đôi khi, chia tay là để gặp lại, cho nên không cần nói tạm biệt.

~~

2 ngày đầu, cứ cách 4 tiếng là anh lại gọi cho cô 1 lần để nhắc cô uống thuốc, mãi đến khi cô gần hết bệnh, nói chuyện không còn sụt sịt nữa mới thôi. Sau đó, gần như mỗi ngày điện thoại của cô đều vang lên 4 - 5 lần, khi thì hỏi hôm nay cô đã làm những gì, khi thì hỏi tối nay cô ăn gì, khi thì hỏi cô có nhớ khi nào anh về không, khi thì bảo cô hát cho anh nghe, có khi lại im lặng mấy phút, nhẹ nhàng nói một câu “không có gì”.

Cô ngắt điện thoại đi tắm. Những dòng nước nóng từ tắm đệm xoa bóp làm cô nhớ đến bàn tay anh. Lên giường chui người vào chăn, vùi đầu vào gối của anh, cô lại nhớ đến mùi cơ thể anh. Cả đêm ngủ ngon giấc, nhìn bầu trời trắng sáng bên ngoài, cô lại nhớ đến nụ hôn chào buổi sáng của anh. Cô xuống lầu ngang qua phòng làm việc, lại nhớ đến những khi anh làm việc suốt đêm, rồi đi ngay ra xe. Nhìn chiếc BMW màu xám bạc trong gara, cô nhớ đến khi anh chở cô lao đi như vũ bão. Ngồi trong phòng làm việc nhìn đi động, cô lại nhớ đến những cuộc gọi về ăn tối đúng giờ của anh.

Mãi đến khi Tiểu Khang gọi cô: “Chị Thiên Lại, chị Thiên Lại, chị ngủ người ra đó làm gì vậy?”

Cô bỗng giật mình phát hiện: cô đang nhớ anh! Thì ra nhớ nhưng là cảm giác này, chua xót và ngọt ngào đan xen lẫn nhau. Ngọt ngào vì những kỷ niệm, chua xót vì không được gặp. Khi anh ở bên cạnh cô, những gì anh làm giống như rất bình thường, không có cảm giác gì đặc biệt. Khi anh không ở bên, những thói quen lơ đãng ấy bỗng trở nên hết sức rõ ràng, gợi nên khát vọng và nhớ nhung mãnh liệt.

“Chị Thiên Lại?” Tiểu Khang huơ tay trước mắt cô, thở dài nói: “Haiz, thôi được rồi, chị cứ thế này thì làm sao mà nhận case được? Em từ chối đi cho xong.”

“Từ chối? Case gì thế?” Khó khăn lắm cô mới có thể tập trung tinh thần nghe Tiểu Khang nói.

“Thì là...” Tiếng của Tiểu Khang bị tiếng chuông điện thoại cắt đứt.

Cô lập tức nhắc lên nghe, trong tiếng trả lời của cô mang theo vẻ hưng phấn chưa từng có: “Alo, Khúc Lăng Phong?”

Giọng của anh mang theo vẻ ngạc nhiên và vui mừng: “Đang đợi điện thoại của anh sao?”

Cô gật đầu thật mạnh, rồi nhớ ra là anh không thấy được nên mỉm cười, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Giọng anh lập tức trở nên thoải mái: “Em đang ở đâu? Phòng làm việc?”

“Dạ.”

“Đừng có làm khuya quá. Thích ăn cái gì thì bảo Tiểu Phương làm.”

“Biết rồi.”

“Lại có việc mới rồi sao?”

“Vẫn chưa, Tiểu Khang đang bàn.”

“Thiên Lại?” Giọng của anh bỗng trở nên không vui. “Có lẽ anh phải ở thêm 2 ngày nữa mới về được, hợp đồng có chút vấn đề.”

Cô khựng lại một chút, khẽ “à” 1 tiếng. Cô không ngờ là khi nghe anh nói sẽ về muộn thì trong lòng lại mất mát đến thế. Giống như hồi nhỏ, khi ba nói sẽ mua quà về nhưng sau đó lại quên mất. Cảm giác thất vọng cùng buồn phiền ấy làm tâm trạng cô thấy chán chường.

Anh cũng im lặng một lúc, sau đó nói: “Chỉ à một tiếng thôi sao?”

Cô cười khổ nói: “Không thì thế nào chứ?”

Anh lại im lặng, cô có thể nghe được tiếng hít thở của anh thêm nặng nề, giống như là dấu hiệu trước khi tức giận.

“Không sao cả.” Khi anh nói tiếp thì rõ ràng là giọng không được vui. “Khi nào về anh sẽ báo cho em biết.”

“À.” Cô không biết mình đã chọc giận anh lúc nào. Không thể về đúng hẹn đâu phải lỗi của cô, dường như người nên giận dỗi là cô mới phải chứ, sao anh còn nóng hơn cả cô thế? Đợi đã, anh giận vì cô không giận sao?

“Không có gì nữa thì anh ngắt máy đây.” Giọng anh hơi rầu rĩ, vẻ nóng nảy đã bớt đi, thay vào đó là thêm chút bất đắc dĩ và mất mát.

“Ừ.” Cô trả lời. Không biết lấy can đảm từ đâu ra mà bỗng nói thật rõ vào điện thoại: “Khúc Lăng Phong, em nhớ anh.” Nói xong, cô lập tức ngắt máy, cảm giác mặt nóng bừng bừng, còn xấu hổ hơn là lần đầu tiên làm tình với anh. Thậm chí cô có thể tưởng tượng được vẻ mặt ngẩn ngơ của anh ở bên kia, sau đó chắc chắn sẽ cười như một thằng ngốc.

Không lâu sau, âm tin nhắn vang lên, cô nhìn thấy trên màn hình có mấy chữ: “Anh cũng nhớ em! Rất nhớ! Rất nhớ!”

Cái tên kỳ cục này, đúng là còn thẹn thùng hơn cả cô, không dám nói qua điện thoại mà phải nhắn tin. Mặc dù là thế, cô vẫn ôm di động, nhìn ngắm mấy câu không thể ngắn hơn được kia, cười ngây ngô.

Tiểu Khang liên tục lắc đầu, lẩm bẩm: “Cám ơn trời đất, cuối cùng thì hai kẻ khờ khạo trong tình yêu này cũng thông suốt rồi!” Cô nhắc điện thoại trên bàn làm việc lên gọi cho người quản lý, nói thời gian này chị Thiên Lại sẽ không nhận bất kỳ cái case nào nữa, bởi vì chị ấy đang yêu đương.

~

Thiên Kiều sắp trở về rồi. Cô bé ra nước ngoài suốt cả năm trời, cũng là ngần ấy thời gian không liên lạc với cô.

Đó là em gái của cô, đứa em gái trong cơ thể chảy chung dòng máu với cô, có cùng cha cùng mẹ với cô, từ nhỏ thích leo dèo theo bên cạnh đời cô kể chuyện, có tâm sự không dám kể với mẹ mà khóc lóc gọi điện thoại cho cô; đứa em gái từng nhất quyết đòi làm thiêu thân lao vào lửa trước mặt cô; đứa em gái từng rơi lệ, nói là sẽ hận cô ở ngoài nhà hàng. Nó đã trở về! Một năm nay nó sống có tốt không? Đã quên được tổn thương mà Khúc Lăng Phong mang lại cho nó hay chưa? Có tha thứ cho người chị luôn lo nghĩ cho nó hay chưa? Đã chuẩn bị để đối diện với cô hay chưa?

Hơn nữa cô phải làm sao để đối diện với nó đây?

Nếu cô không yêu Khúc Lăng Phong, hoặc là anh không yêu cô thì cô có thể hiên ngang khẳng định sự vĩ đại và hy sinh của mình lúc đầu. Nhưng bây giờ, trừ hồ thẹn thì cũng chỉ có hồ thẹn, thậm chí cô còn có cảm giác đã đoạt mất tình yêu của em gái mình. Nếu nó đã quên hết chuyện của 1 năm trước, chữa lành vết thương, tìm được cuộc sống mới thì cô còn thấy thoải mái được một chút. Nếu không như vậy, nếu nó còn đắm mình trong nỗi đau vì cuộc tình kia thì cô phải làm sao đây? Thậm chí cô còn ích kỷ nghĩ rằng thà là nó không bao giờ trở về nữa.

Thời gian sẽ không vì sự mâu thuẫn của cô mà dừng lại, sự thật cũng sẽ không vì sự ích kỷ của cô mà thay đổi. Cuối cùng thì Thiên Kiều cũng trở về!

Ở cửa sân bay, Lăng Vân tay trái nắm tay cô, tay phải chỉ vào cô gái đang chạy về phía này và hét: “Con yêu quá màu mè chích chòe ấy là chị ba sao?”

Không chỉ Lăng Vân, cô và mẹ đều bị sự quái dị của Thiên Kiều làm hết hồn.

Cô bé vẫn xinh đẹp, vẫn tươi trẻ, vẫn tràn đầy sức sống. Thế nhưng cả người lại toát ra vẻ hoang dại không khuôn phép và sự nổi loạn không phù hợp với tuổi tác. Thiên Kiều mặc một chiếc áo hở rốn màu hồng, một chiếc quần da trắng bó sát đến nỗi không thể bó hơn được nữa, làm lộ ra đôi chân dài hoàn mỹ và chiếc mông căng tròn. Trên chiếc rốn trắng nõn bấm một cái lỗ, đeo một cái khuyên vàng lấp lánh. Đôi mắt cao ít nhất mười phân, đi lắc qua lắc lại làm tăng thêm sự gợi cảm chết người của cái mông. Đầu tóc thì cắt ngắn tới vai, nhuộm thành màu nâu đỏ rất năng động, mấy sợi trên trán còn nhuộm màu trắng. Mặt thì

trang điểm đậm, phấn son dày tới nỗi làm người ta lo hể cưỡi một cái là sẽ tróc xuống. Mắt còn tô viền màu xanh đen, hàng mi giả thật dài đã che mắt hàng mi vốn rất rậm và đẹp trước kia.

Cô bé chạy tới bên cạnh họ, buông hai tay, bốn cái túi xách thật to bị quăng xuống đất, nhào tới ẹ một cái ôm nghệt thở kiểu phương Tây, gọi lớn. “Ma mi, con rất nhớ ma mi!”

Mẹ cô giãy ra, nói: “Mẹ biết, mẹ biết, con mau thả mẹ ra.”

“Ấy ấy...” Lăng Vân ngăn ngõ, rồi vội vàng né khỏi cái ôm của Thiên Kiều, lắc đầu nguầy nguậy: “Chị đừng ôm em, em sẽ bị mùi nước hoa của chị xông chết đấy.”

“Xí, thằng quỷ nhỏ!” Thiên Kiều chống nạnh, chỉ vào nó. “Chị mới đi có 1 năm thì đã làm lạ với chị rồi hả?”

Lăng Vân le lưỡi đáp: “Em chỉ thân với chị em chứ không thân với yêu quái.”

“Thằng quỷ nhỏ, em dám nói chị là yêu quái?” Cô bé vươn bàn tay được sơn kĩ càng ra định bắt lấy Lăng Vân, Lăng Vân vội vàng nấp sau lưng cô, hét lớn: “Chị hai cứu em với!”

Lúc này Thiên Kiều làm như mới chú ý đến cô, phủ phủ đầu tóc rối bù, xấu hổ gọi: “Chị.”

Nhất thời, cô có hơi lúng túng, không được tự nhiên nói: “Về rồi à? Về nhà nghỉ trước đi, chắc là em mệt lắm rồi.”

“Được ạ.” Cô bé ngượng ngùng trả lời.

Tài xế bước qua xách những cái túi lên, mẹ cô thì không chịu được mà lầm bầm lầu bầu: “Con ra nước ngoài 1 năm, học những thứ lung ta lung tung gì về thế này? Nhìn cách ăn mặc của con xem, mẹ không dám tin đây là con mẹ đấy.”

“Ai da, ma mi à...” Thiên Kiều kéo giọng làm nũng: “Mốt ở nước ngoài mà, đây gọi là tân tiến. Ma mi làm việc trong giới showbiz, đừng bảo thủ thế chứ?”

“Mẹ không bảo thủ, nhưng cũng không thể chịu nổi sự tân thời này của con. Về nhà rồi thì rửa ngay cái mặt của con ẹ, mai theo mẹ đi nhuộm lại tóc. Con dám chà đạp mái tóc vừa đen vừa bóng được di truyền từ mẹ thế hả? Còn nữa, lập tức thay bộ đồ trên người con ra, bây giờ mới ban ngày mà có mười mấy độ, con dám mặc đồ hở hang thế này à? Nếu không có quần áo dài thì mai đi mua. Còn nữa, bỏ ngay chữ ‘mi’ sau chữ ‘mẹ’ ngay, đâu phải mèo chuột gì mà mi mi, kêu thấy rợn cả da gà. Còn nữa, mặc kệ thói xấu ấy đã thành thói quen hay chưa, về nhà thì phải trở lại nguyên như lúc đầu ẹ. Lúc trước khi con nói muốn đi du học, mẹ đồng ý. nhưng bây giờ lại tiếp thu cái gì về? Đợi mẹ tìm người làm thủ tục nhập học trở lại thì ngoan ngoãn mà ở nhà học ẹ.”

“Dạ.” Thiên Kiều buồn tẻ gật đầu, môi bĩu dài thượt, rõ ràng là có vẻ không phục mẹ.

Cô cảm thấy đau lòng. Thiên Kiều vốn không phải như thế, nó là một đứa trẻ ngoan, cho dù là dậy thì cũng không có biểu hiện nổi loạn như những đứa trẻ khác, việc học hành và sinh hoạt chưa bao giờ để mẹ phải lo lắng. Thế nhưng bây giờ, đứa em gái ngoan hiền, hiểu chuyện đó đã biến mất. Ai phải chịu trách nhiệm cho sự thay đổi ấy đây? Khúc Lăng Phong, hay là cô?

Dọc đường, nó cứ bị mẹ lôi nhải tẩy trang, thay đồ, nghỉ ngơi... Lăng Vân thì cứ ở bên cạnh chế giễu. Còn cô, dường như trở thành người ngoài cuộc, trước sau không hề hòa được vào niềm vui khi người thân đoàn tụ.

Tối ấy, chú Khúc về, cố ý dẫn họ ra ngoài ăn cơm, nói là mừng Thiên Kiều trở về, còn khen tóc của con bé rất cá tính.

Thiên Kiều ôm cánh tay ông nói: “Vẫn là ba Khúc có tư tưởng thoáng, mẹ thì quá là lạc hậu, còn bắt con mai phải đi nhuộm lại!” Tình cảm giữa Thiên Kiều và chú Khúc trước giờ rất tốt, sau khi mẹ tái hôn thì luôn gọi ông là ba Khúc, có lẽ vì năm ấy cô bé còn nhỏ, không quá thân thiết với ba mình.

“Không cần nhuộm, không cần nhuộm lại!” Chú Khúc cương chiều, vỗ vỗ tay Thiên Kiều nói: “Tổn công lắm mới nhuộm được, sao phải nhuộm lại. Ba Khúc làm chủ cho con, mẹ con không dám ép con nữa đâu.”

“Hay quá!” Thiên Kiều hoan hô, lè lưỡi trêu mẹ.

Mẹ cô không biết làm sao. “Anh đó, chiều riết nó hư!”

Chú Khúc nắm tay mẹ cô, nói: “Chẳng phải yêu hoa yêu cả cụm sao?”

Mẹ cô đỏ mặt, đẩy ông ra: “Đã già rồi mà nói chuyện còn không đứng đắn.” Chú Khúc không nói gì, chỉ cười ha hả.

Bỗng chốc, cô cảm thấy mơ hồ. Về mặt của mẹ cứ như là thiếu nữ đang yêu, nghe lời ngon tiếng ngọt của người yêu thì vừa thẹn thùng vừa sung sướng. Họ kết hôn cũng được 14 năm rồi, thậm chí còn lâu hơn cả thời gian kết hôn với ba cô, vậy sao còn có thể giữ được lửa nóng cho tình yêu? Còn bà và ba cô, từ khi cô có trí nhớ là thấy họ cãi nhau cả ngày, cãi mãi đến khi ly hôn. Chẳng phải lúc đầu họ cũng vì tình yêu mà mới đến với nhau sao?

“Thiên Lại.” Chú Khúc gấp cho cô một miếng thịt. “Sao không ăn mà lại ngẩn ra đó? Không hợp khẩu vị của con sao?”

“Không ạ.” Cô vội lắc đầu. “Con đang nghĩ... chú và mẹ rất hạnh phúc.”

“Phải rồi.” Chú Khúc cảm thán. “Lúc trước, khi mẹ con vừa bước chân vào showbiz, chú còn cười nhạo bà ấy đã một bó tuổi rồi mà còn không biết lượng sức mình. Nhưng trời an bài bọn chú cứ hợp tác với nhau, thế là ngày nào cũng cãi lộn, cãi qua cãi lại bỗng sinh tình yêu. Có lẽ đây chính là ‘oan gia ngõ hẹp’. Chú rất may mắn vì mẹ con đã can đảm bước vào showbiz, nếu không thì cả đời này chú cũng không biết thế nào là hạnh phúc thực sự.”

“Thiên Lại.” Mẹ cô thừa dịp nói: “Con xem, hôn nhân thất bại cũng không có gì đáng sợ, đáng sợ là mất đi dũng khí yêu và được yêu. Mẹ ly hôn, vì có đủ dũng khí này nên mới có thể gặp gỡ, yêu đương và ở bên chú ấy.”

Chú Khúc cũng cười nói: “Em làm gì ghê vậy? Nói nghiêm trọng ghê. Lo con gái không gả được sao? Yên tâm đi, em sinh hai đứa con gái xinh đẹp và tài năng thế này, bao nhiêu người chen nhau mà không có cơ hội ấy chứ! Em không biết đấy thôi, từ sau khi Thiên Lại hát bài hát ấy, gần như ngày nào cũng có người hỏi anh về nó, không ít chàng trai trẻ còn nhờ anh đưa thư tình nè. Đúng rồi, anh quên mất, Thiên Lại đã có bạn trai hay chưa vậy? Nếu chưa thì anh có cả đồng ưng cử viên định giới thiệu cho nó đấy?”

“Thật sao?” Mẹ cô hưng phấn nói: “Được đó, được đó. Hôm nào chúng ta chọn qua một chút, sắp xếp cho Thiên Lại gặp mặt.”

“Mẹ.” Cô quýnh lên. “Mẹ đừng bận tâm đến chuyện của con nữa được không?”

“Không được!” Mẹ cô kiên quyết nói: “Chuyện chung thân đại sự của con mẹ phải lo tới. Mẹ là mẹ con, mẹ không lo thì ai lo? Trừ khi con dẫn bạn trai về ra mắt mẹ, nếu không thì ngoan ngoãn đi coi mắt ẹ.”

“Mẹ...” Cô kêu thảm thiết.

Lăng Vân ngồi bên cạnh vỗ tay. “Hay quá hay quá, chị hai có thêm vài bạn trai thì em sẽ có thêm vài người để bắt chẹt.”

Chú Khúc đập nhẹ lên đầu nó: “Con nít con nôi, nói gì vậy chứ?”

“Thật mà!” Lăng Vân hoa chân múa tay. “Người theo đuổi chị ba trước đây đều theo hồi lộ con, không lý nào bạn trai của chị hai lại không thế?”

Chú Khúc và mẹ cô đều cười, mắng: “Con nít ranh!”

Chỉ có Thiên Kiều là im lặng không lên tiếng, liếc mắt nhìn cô.

~~

Tối ấy, cô ở lại nhà chú Khúc. Mẹ cô cố ý để cô và Thiên Kiều ở chung một phòng, biết ý nói: “Hai chị em đã một năm không gặp rồi, nhất định là có rất nhiều chuyện muốn nói với nhau. Con bé này từ nhỏ đã thích đu lầy con, con làm chị mà nói chuyện còn có tác dụng hơn là mẹ.”

Cô thấy Thiên Kiều không phản đối nên cũng đồng ý. Quả thật cô có rất nhiều chuyện muốn nói với nó, nhưng không biết trong mắt nó, người chị bây giờ có còn là người chị đáng để tin tưởng và ỷ lại như trước không?

Thiên Kiều từ phòng tắm bước ra, lau tóc, thờ ơ nói: “Em tắm xong rồi, chị tắm đi.”

Đây vốn là cách họ thường nói chuyện với nhau, nhưng hôm nay nghe sao lại thấy quá xa cách. Cô cầm khăn tắm, lẳng lặng bước vào trong.

Nước ấm từ vòi sen chảy xuống đầu, cô nhắm mắt lại, lòng nhiều lần cân nhắc xem lát nữa sẽ phải gọi chuyện thế nào. Nên nói gì bây giờ? Hỏi thẳng: “Một năm nay em sống tốt không? Em đã quên Khúc Lăng Phong chưa? Em còn hận chị không?” ư, hay là làm như không có gì xảy ra, nói chuyện phiếm: “Phong cảnh châu Âu có đẹp không? Em học có tốt không? Có bạn trai theo đuổi em không?”

Cửa kính mờ phòng tắm bị gõ, Thiên Kiều ở bên ngoài nói lớn cái gì đó.

“Cái gì?” Cô không nghe rõ nên tắt vòi sen, kéo cửa ra.

Thiên Kiều đưa điện thoại cho cô, lạnh giọng nói: “Điện thoại.”

“À.” Cô nhận lấy, nhìn vẻ mặt lãnh đạm của cô bé, thấp thỏm trả lời: “Alo?”

“Thiên Lại!”

Đầu cô ong lên, cô quên mất là giờ này mỗi tối, Khúc Lăng Phong sẽ gọi cho cô. Thiên Kiều có nghe ra giọng của anh hay không? Xem ra là nghe được rồi! Người nó từng yêu sâu đậm như thế, làm sao mà không nhận ra được? Vậy lúc này anh và nó đã nói những gì rồi?

“Thiên Lại? Thiên Lại?” Có tiếng hét lớn trong điện thoại làm cô tỉnh táo lại.

Cô vội nói: “Em đang nghe đây.”

“Em sao thế? Người vừa nghe điện thoại là ai? Em qua đêm ở đâu vậy? Sao không về biệt thự?” Anh hỏi liên tiếp một tràng.

“Em ở nhà mẹ. Người vừa rồi là Thiên Kiều, hôm nay nó vừa về.” Cô vừa trả lời anh vừa chú ý đến phản ứng của Thiên Kiều. Cô bé đã đi đến bên giường, khi cô nói đến câu ‘người vừa rồi là Thiên Kiều’ thì động tác của cô chững lại, sau đó làm như không có gì mà leo lên giường, đắp chăn lại.

Đầu bên kia cũng dừng lại một chút, rõ ràng là anh không ngờ tới đáp án này. Anh hỏi người vừa rồi là ai chứng tỏ anh không nghe ra giọng của Thiên Kiều, nên sẽ không nói gì với cô bé. Nhưng như thế thì càng hồng bét, ngay cả giọng của Thiên Kiều mà anh cũng quên thì chứng tỏ lúc đầu anh chỉ có thái độ chơi đùa bốn cợt với cô bé mà thôi.

Một lúc sau, anh nói từ từ hỏi: “Em vẫn tốt chứ?”

“Em rất tốt.” Anh nên hỏi Thiên Kiều có tốt không thì hơn.

“Vậy...” Anh muốn nói lại thôi.

“Có chuyện gì không, em ngắt máy đây, em còn có rất nhiều chuyện phải nói với em gái.”

Anh nghĩ nghĩ: “Được, nhưng em phải hứa với anh một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Tối nay không thể mất ngủ.” Giọng của anh rất nghiêm túc.

Cô nói cho có lệ. “Em sẽ cố gắng.” Hôm nay chắc chắn là mất ngủ.

Anh ra lệnh: “Không được, anh muốn có một câu trả lời khẳng định.”

Cô nhìn Thiên Kiều, thờ ơ nói: “Xin lỗi, em không làm được.” sau đó ngắt máy, tiện thể tắt nguồn luôn. Đây là lần đầu tiên cô dám ngắt điện thoại của anh, thường thì đều là anh ngắt trước, nhưng hôm nay thì khác, khác hẳn.

Cô ném điện thoại qua một bên, đi đến gần Thiên Kiều, không biết nên nói gì.

Cô bé đưa lưng về phía cô, vùi mặt vào gối, bỗng nhiên hỏi. “Chị vẫn ở cùng anh ấy?”

Cô ngẩn ra, cả buổi trời mới hiểu cô bé đang nói tới Khúc Lăng Phong. Thật ra điều làm cô kinh ngạc là Thiên Kiều chủ động nhắc tới anh.

Cô xấu hổ trả lời: “Ừ, 1 năm nay chị vẫn ở cùng anh ấy.”

Cô bé không quay lại, tiếp tục hỏi: “Mẹ và ba Khúc biết không?”

“Không biết.”

“Vậy... anh ấy có tốt với chị không?”

Cô im lặng. Anh có tốt với cô không ư? Có thể coi là tốt không? Không tốt sao? Cô không thể trả lời, cuối cùng chỉ có thể nói nước đôi: “Cũng coi như tốt.”

“À.” Thiên Kiều khẽ à một tiếng rồi không nói gì nữa.

Cô leo lên giường, dè dặt nằm xuống bên cạnh, nghe tiếng hít thở không đều của cô bé.

Một lúc lâu sau mà tiếng hít thở của cô vẫn chưa bình ổn lại.

Rốt cuộc cô cũng có đủ can đảm để hỏi: “Em còn hận chị sao?”

Thiên Kiều lắc mái tóc màu nâu đỏ, giọng trầm trầm: “Em không biết.”

“Vậy... em đã quên được anh ấy chưa?”

Cô bé thở dài một hơi: “Quên ư? Đó là một chuyện rất khó khăn.”

Em gái nhỏ của cô, trước giờ chưa từng biết thở dài, thế nhưng... Còn cô, lúc này cũng chỉ biết thở dài, không biết nói gì thêm được nữa.

Cô mở mắt, căn phòng tối om, không nhìn rõ được trần nhà, nhưng cô vẫn nhớ rất rõ hoa văn trên đó, là hình không gian ba chiều. Từng vô số lần, Thiên Kiều nằm trong lòng cô, vui sướng hét lên: “Chị, em thấy rồi, là hai con thỏ rất dễ thương. Chị nói xem chúng nó có phải là chị em không?”

Cô hỏi: “Sao không nói chúng là vợ chồng?”

“Bởi vì chúng ta là chị em, cho nên chúng nó nhất định cũng là chị em.”

Cô nhắm mắt lại, mặc cho những giọt lệ chua xót chảy vào lòng. Chẳng bao lâu sau, đứa em gái từng nằm trong lòng cô đã quay lưng lại với cô.

Bên cạnh có tiếng thút thít nho nhỏ, Thiên Kiều nắm chặt chần, mái tóc đỏ đang run run trong bóng tối. Cô chống tay ngồi dậy, khẽ chạm vào vai cô bé, đau lòng gọi: “Thiên Kiều?”

Thiên Kiều ngẩng mặt lên, nước mắt loang đầy mặt, thút thít đến run cả người, bỗng nhào vào lòng cô kêu lên: “Chị!” rồi khóc nức nở. Nước mắt của nó ướt cả ngực cô, nước mắt của cô ướt cả tóc nó.

9. Chương 9

Tình cảm giữa cô và Thiên Kiều thân thiết trở lại như trước đây. Sự thật đã xảy ra không thể nào xóa bỏ, tình cảm bị sứt mẻ không thể nào lành lặn, giống như gương đã vỡ, cho dù có dán ghép lại thì vẫn có vết nứt. Cô và Thiên Kiều, chẳng qua là cùng cố tình lãng quên vết nứt ấy mà thôi.

Từ sau buổi tối cô ngắt điện thoại của Khúc Lăng Phong, 3 ngày nay anh không gọi đến nữa, Tiểu Phương nói anh cũng không gọi đến biệt thự. Điều này rất bất thường. Lẽ ra anh phải nghĩ hết mọi cách để tìm được cô, cầu kinh với cô một trận mới phải chứ? Anh giận đến điên rồi hay là hảo tâm tha thứ cho cô?

Cả ngày cô cứ thấp thỏm không yên, sợ anh lại giở thủ đoạn gì đó. Bây giờ Thiên Kiều đã trở về, bất luận thế nào thì cô cũng sẽ không để anh lại tổn thương nó. Một chuyện khác làm cô rất đau đầu là mẹ cô bắt đầu bắt cô đi coi mắt. Bà luôn cho rằng cô không có bạn trai. Bảo cô phải làm sao nói với bà là cô đã ở chung với Khúc Lăng Phong 1 năm rồi đây? Nếu không nói thì không có lý do gì để từ chối, thậm chí Thiên Kiều còn cố gắng thuyết phục cô đi. Theo ý nó, cô nên thoát khỏi sự khống chế của Khúc Lăng Phong, tìm kiếm hạnh phúc cho riêng mình mới phải. Cô phải làm sao để nói với nó là thật ra cô và anh đang yêu nhau?

Đủ loại phiền não, lo âu, bất đắc dĩ... tụ lại trong lòng. Cô cảm thấy tinh thần và thể xác đều hết sức mệt mỏi, bệnh mất ngủ đã lâu không thấy lại tới nữa. Lần này, suốt 3 ngày, không ngày nào cô ngủ quá 2 tiếng đồng hồ. Bệnh đau bao tử cũng đến góp vui, lúc mờ sáng cô thấy buồn nôn muốn ói, cả ngày cứ uể oải, không ăn nổi thứ gì, lúc nói chuyện với người khác thường không tập trung. Có đôi khi, cô hay ngẩn người, lại loáng thoáng thấy ba cô đang dắt một bé gái, vẫy tay với cô. Phải chăng điều này dự báo cô không sống được bao lâu nữa, sắp lên thiên đường đoàn tụ với ba mình rồi? Tuy cô không phải tín đồ thành kính gì nhưng cũng chưa làm qua điều ác nên chắc sau khi hết có thể được lên thiên đường.

“Chị, đi thôi, đã 3 ngày nay chị không ăn thứ gì rồi, coi như là đi với em cho vui. Món tôm của nhà hàng ấy ngon lắm, bảo đảm chị vừa thấy là đã thèm ngay.”

Không chịu nổi sự mè nheo của Thiên Kiều, cô chỉ ăn đi với cô bé. Thiên Kiều nói đó là một nhà hàng mới mở, Lăng Vân vốn nằng nặc đòi theo. Không biết Thiên Kiều nói gì mà thằng nhóc tự nguyện ở nhà, có lẽ là đã được hứa cho không ít thứ gì tốt.

Khi đi, cô nói: “Thật ra dẫn nó theo cũng đâu có sao? Tiểu Vân thích ăn tôm mà.”

“Hôm khác đi. Bữa sau nhất định sẽ dẫn nó theo, hôm nay em chỉ muốn ăn với chị.” Cô không nghi ngờ gì, vì không thể nào ngờ được Thiên Kiều và mẹ cô lại hòa nhau chơi cô.

Đến nhà hàng, cô mới phát hiện mẹ cô và chú Khúc đều đã ở đó. Ngồi chung bàn còn có bạn thân của chú và một anh chàng nữa. Rõ ràng đây là một buổi coi mắt đã được mưu tính từ trước. Chú Khúc còn giả vờ như là trùng hợp, muốn các cô cùng ngồi chung bàn. Nếu chỉ có mẹ cô ở đó, có lẽ cô đã quay người đi, dù sao thì mẹ cô quá hiểu tính cách quái gở của cô mà. Nhưng giờ cô không thể không giữ thể diện cho chú Khúc.

Mẹ cố ý xếp cô ngồi bên cạnh anh chàng kia, nói chuyện được vài câu thì lập tức giới thiệu: “Đây là con trai của chú Hứa, tên là Dịch Duy, vừa tốt nghiệp học viên âm nhạc hoàng gia Viên trở về. Cậu ấy xa nhà quá lâu nên nhiều chỗ còn xa lạ, muốn quen thêm vài người bạn để nhanh thích ứng với hoàn cảnh.”

Cô chỉ lịch sự gật đầu, ngay cả câu ‘chào anh’ cũng lười nói. Bạn của chú Khúc lại khen cô là dịu dàng thùy mị. Trời à, chú ấy bị hoa mắt sao chứ? Không phân biệt được dịu dàng thùy mị và không có hứng thú sao? Ngược lại anh chàng Dịch Duy kia thì rất biết điều, không hề ân cần bắt chuyện gì với cô cả, có lẽ cũng nhận ra được cô không vui. Từ đầu đến cuối anh ta chỉ khiêm tốn lịch sự, thỉnh thoảng nói vài câu cho vui, làm cô cảm thấy có chút hảo cảm với anh ta.

Sau khi cố gắng làm mai mối, 3 người lớn cảm thấy đã đến thời cơ, mẹ cô nói: “Bọn trẻ mà, nói chuyện một lát là thân ngay. Hơn nữa 2 đứa nó đều làm âm nhạc, càng có thêm đề tài nói chuyện. Ly à, chẳng phải anh và anh Hứa phải vội đi chế tác một cái MV mới sao? Thiên Kiều, mẹ cần mua vài thứ, con đi với mẹ nhé!”

“Đúng đúng, các con trò chuyện đi, người trẻ tuổi mà. Lát nữa cùng nhau đi đâu chơi đi.”

Ba người lớn và Thiên Kiều đều đứng dậy định đi, Hứa Dịch Duy lịch sự đứng dậy tiễn, chỉ có cô là lờ đờ ngồi đó.

Lúc này cô bỗng nghe chú Khúc ngạc nhiên gọi: “Lăng Phong?”

Cô rùng mình, cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Chắc chắn là cô nghe lầm rồi, người chú Khúc gọi không phải là Khúc Lăng Phong.

Một giọng nói trầm trầm mà cô đã quá quen thuộc vang lên từ phía sau cô: “Đừng có nói với anh đây là một buổi đi coi mắt?”

Lời khẩn của cô hoàn toàn không linh, thậm chí cô còn có thể cảm giác thấy hơi thở của anh thổi qua tóc gáy của cô. Tiếng thở hổn hển của Lăng Vân vang lên sau đó: “Anh hai, sao anh không chờ em với?”

Chết! Cô thầm khóc thét: Tiểu Vân ơi là Tiểu Vân, lần này em hại chết chị rồi!

Chú Khúc có vẻ không vui nói: “Lăng Phong, con đang nói chuyện với ai vậy?”

Anh lập tức vươn tay kéo cô lên, cô đối diện với ánh mắt đỏ sòng sọc của anh. Trong ấy không có lửa mà lạnh như là băng. Thậm chí anh không thèm nhìn ba mình một cái, dí sát vào gương mặt đang hoảng sợ tới mức không còn chút máu của cô, gần từng tiếng. “Nói với anh đây không phải là đang coi mắt!”

Cô giãy giụa rồi bám vào vai anh, run giọng nói: “Em bị hãm hại mà.”

Ánh mắt anh vẫn chưa dịu lại, nhưng môi cong lên thành một nụ cười lạnh, bất chợt hôn lên môi cô, làm những người xung quanh đều kinh ngạc.

Nụ hôn này chỉ là thoáng qua, môi anh chạm vào môi cô, nói: “Rất tốt, anh thích câu trả lời này.”

Mẹ cô là người đầu tiên hoàn hồn lại, dùng ngón tay run run chỉ vài họ, không dám tin mà nói: “Các con, các con...”

Khúc Lăng Phong đeo chiếc cặp vào cổ cô, tay thì vươn ra bế thốc cô lên, nhìn chú Khúc, mẹ cô và những người trong nhà hàng, nói: “Chúng con đã sớm ở chung với nhau, hơn nữa cũng sắp kết hôn rồi.”

Vô số tiếng thở ngạt nhiên vang lên, trong đó có cả cô.

Anh ném trái bom có sức công phá lớn này xong thì bế cô bước nhanh khỏi đó.

~~

Mãi đến khi về tới biệt thự, cô vẫn chưa hết sốc vì những lời của anh. Anh nói anh và cô sẽ nhanh chóng kết hôn? Khúc Lăng Phong muốn kết hôn với cô?

Anh đặt cô lên giường, vùi đầu vào lòng cô, sau đó không nhúc nhích. Cô có thể nhận ra anh rất mệt, râu lún phún đâm cô rất đau. Khuôn mặt tiều tụy cùng mái tóc hơi rối làm lộ vẻ nhếch nhác của anh. Cô đoán có lẽ mấy ngày nay anh không hề nghỉ ngơi. Nhưng cô cần phải hỏi cho rõ ràng, vì điều này quá quan trọng với cô. Kết hôn ư? Trời ạ! Có lẽ anh mệt quá nên đầu óc không được bình thường.

“Khúc Lăng Phong?” Cô đẩy anh. “Đừng có ngủ, anh nói xem những lời anh nói với mẹ khi nãy có thật hay không? Anh muốn kết hôn với em sao?”

“Phải!” Anh lẩm bầm một tiếng, vùi sâu vào lòng cô hơn.

“Anh nói thật sao? Không phải đang nói cho có với họ đấy chứ?”

“Không phải.” Anh mở mắt nhìn cô. “Anh nói thật đó. Ngày mai anh bảo Tần Chiêu đi chuẩn bị.”

“Không!” Cô kêu lên. “Anh bị cái gì đã kích vậy? Sao lại nghĩ đến chuyện kết hôn?”

Anh nhìn cô, nghiêm túc nói: “Anh không muốn bọn họ lại viện cớ để lừa em đi coi mắt nữa. Em là của anh, anh không cho phép bất cứ kẻ nào khác ngấp nghé tới em. Nếu cái mác hôn nhân có thể xua những con ruồi muỗi ấy đi thì anh sẽ làm thế.”

Cô lại cảm thấy ớn lạnh, nhưng khác là lần này không phải chạy dọc theo sống lưng mà là từ mỗi sợi dây thần kinh chạy về tim. Cô dè dặt nhưng vững vàng, tập trung tinh thần, hỏi cho rõ ràng: “Đây là động cơ và mục đích của việc anh muốn kết hôn với em sao?”

“Phải.”

Anh trả lời rất tự nhiên, thấy cô không phản ứng gì thì nhướn mày hỏi: “Hỏi xong chưa?”

Cô nhắm mắt lại.

“Vậy anh ngủ đây.” Anh lại nằm vào lòng cô, nhắm mắt lại lẩm bầm: “Em đúng là, cứ nhiên dấm ngắt điện thoại của anh, làm anh lo lắng suốt mấy ngày, 4 ngày 4 đêm không ngủ để về gặp em, kết quả là dấm đi coi mắt. Món nợ này đợi anh ngủ dậy rồi tính với em.”

Cô hoàn toàn không nghe được anh nói gì, chỉ cảm thấy sức lực trong người đều mất hết, tim đã lạnh cảm không còn cảm giác. Bất luận anh cố tình hay vô ý thì câu nói ấy đã đủ để bóp nát tình yêu và hy vọng mong manh vừa nhen nhóm trong cô.

Người đàn ông không biết tình yêu và hôn nhân là gì này, trừ chiếm hữu và đoạt lấy ra thì hoàn toàn không nhìn rõ được tình yêu và sự dịu dàng vô thức của mình. Sống với người như vậy cả đời thì sẽ có kết cục thế nào đây? Mà cô, tuyệt đối không phải là người kiên nhẫn dẫn dắt anh hiểu biết về tình yêu. Mẹ cô nói: “Hôn nhân thất bại không đáng sợ, đáng sợ nhất là mất đi dũng khí yêu và được yêu.” Cô vốn là người mất dũng khí yêu và được yêu, làm sao để đối diện với cuộc hôn nhân đã định là sẽ thất bại này đây? Cho nên, cô sẽ không kết hôn với anh, tuyệt đối không!

Khi đàn ông ngủ, thường sẽ có dục vọng. Cho nên người xưa nói rất đúng: “Ấm no thì sinh ra dâm dục.” Khúc Lăng Phong cũng không ngoại lệ. Khi anh thức dậy, ánh mắt đã không còn sưng đỏ nữa, mỉm cười cho cô một nụ hôn chào buổi sáng, sau đó liền biến thành một nụ hôn nồng nhiệt. Trong nháy mắt, anh đã bỏ đi tất cả mọi chương ngại giữa họ.

Đúng giây phút sắp lên đỉnh, cô ôm đầu anh, thở hổn hển: “Khúc Lăng Phong, anh còn chưa cầu hôn em.”

“Hả?” Mồ hôi của anh nhỏ giọt trên người cô, găm nhẹ trong cơn kích tình: “Gả cho anh.”

Thế giới trước mặt họ sụp đổ, tiếng rên rỉ dừng lại, giống như cơn bão tố ầm trời bỗng biến mất, trong phòng hết sức yên tĩnh. Cô mệt mỏi, nhưng lại trả lời anh hết sức rõ ràng: “Không!”

“Cái gì?” Anh từ trên giường bật dậy, nhìn cô chăm chú, trong mắt là vẻ không xác định cùng không dám tin: “Em lặp lại lần nữa xem?”

Mồ hôi của anh từ trên tóc trán nhỏ xuống mặt cô, lạnh và ướt. Cô không đưa tay lau đi mà nhìn thẳng vào mắt anh, bình tĩnh và thản nhiên nói: “Em nói không! Ý em là em sẽ không gả cho anh.” Cô nghĩ có lẽ cô chưa bao giờ ung dung trấn tĩnh như vậy trước mặt anh.

Anh ngẩn ra, một lúc lâu mà vẫn giữ vẻ mặt kinh ngạc ấy. Cô cũng chưa bao giờ thấy bộ dạng ngây ngốc này của anh.

Cô đẩy anh ra, bước xuống giường, nhặt áo ngủ lên mặc lại, định đi vào phòng tắm. Anh bỗng nhiên hét lên: “Đồng Thiên Lại, chết tiệt, em lặp lại lần nữa xem?”

Giọng của cô vẫn bình thản ung dung, nhưng cô cảm thấy trước mắt tối sầm, có lẽ là sắp hôn mê: “Nói cả ngàn lần thì cũng vậy thôi, câu trả lời vẫn là một chữ: không!”

Anh xông qua, cô nghĩ anh sẽ không đánh cô mà sẽ hét ầm lên với cô. Đáng tiếc là anh chỉ kịp ôm lấy cơ thể mềm nhũn của cô.

Cô nhớ vào giây phút cuối cùng trước khi hôn mê, cô còn nói 1 câu: “Khúc Lăng Phong, thả em đi!”

~

Cô ngủ say như chết. Khúc Lăng Phong lặng lẽ ngắm khuôn mặt tái nhợt của cô, trong đầu lại hiện lên lời của bác sĩ: “Cô ấy có thai rồi, nhưng sức khỏe và tinh thần đều không ổn định, có triệu chứng suy nhược thần kinh và trầm cảm, như thế rất bất lợi cho cơ thể mẹ và thai nhi. Sau khi cô ấy tỉnh lại hãy từ từ trò chuyện với cô ấy, đừng làm cô ấy kích động nữa.”

Cô có thai rồi, có con với anh, là đứa con của cô và anh. Trong lòng anh kích động và vui sướng không sao tả xiết. Khi lần đầu tiên nhìn Lăng Vân, anh phát hiện mình có sự rung động. Còn lần này, anh phát hiện một sự thật còn kinh người hơn là mình đã yêu, yêu đứa trẻ chưa chào đời này và mẹ của nó.

“Thiên Lại!” Anh dịu dàng gọi tên cô hết lần này đến lần khác, cảm giác sự ấm áp của tình yêu đang chảy xuôi trong lòng. Sự ấm áp mà tự nhiên, làm anh muốn ôm cô gái trước mắt này cả cuộc đời.

Thì ra yêu là một bản năng, chỉ cần có thời cơ và sự dẫn dắt thích hợp thì anh cũng có thể hiểu được thế nào là yêu.

~

Trong mơ, cô lại thấy ba mình. Ông dang hai tay ôm bé gái đáng yêu kia, nhưng bất luận cô gọi thế nào thì ông cũng không để ý tới cô. Bỗng nhiên ông và bé gái kia cùng quay đầu lại. Trong mắt họ, cô nhìn thấy sự chỉ trích cùng bi thương rất rõ ràng.

Tại sao? Cô đã làm gì sai ư? Tại sao họ lại chỉ trích cô?

Cô muốn hỏi nhưng lại không phát ra tiếng. Ba cô dắt tay bé gái đi càng xa, cô hoảng hốt gọi: “Đừng đi, ba ơi, ba, đừng bỏ con lại.”

Giọng ai đó khẩn thiết gọi bên tai cô: “Thiên Lại. Thiên Lại. Tỉnh dậy đi em, tỉnh dậy đi.”

Cô cố sức mở mắt ra, gương mặt của Khúc Lăng Phong để sát trước mắt cô, trên mặt là sự lo âu và quan tâm làm cô cảm thấy xa lạ. Đây là Khúc Lăng Phong sao? Trước giờ anh chưa bao giờ để lộ sự mềm yếu của mình ra ngoài, lẽ nào cô hôn mê một lúc mà tính tình của anh đã thay đổi?

Anh bưng mặt cô, nhẹ nhàng hôn cô, thì thầm: “Mơ thấy ba em sao?”

Cô ngây ngô gật đầu, càng nghi ngờ trước mặt có phải là Khúc Lăng Phong mà cô biết hay không?

“Đừng sợ.” Anh cẩn thận ôm lấy cô: “Em còn có anh, anh sẽ không bỏ rơi em.”

Cô giơ tay chạm nhẹ vào mặt anh, rất ấm, có nghĩa là cô không nằm mơ. Vậy tại sao anh lại đột nhiên trở nên dịu dàng thế này? Cô ngu ngơ hỏi: “Anh là ai?”

“Thiên Lại!” Anh kinh hoàng ôm mặt cô. “Em sao vậy? Ngay cả anh mà cũng không nhận ra sao? Anh là Khúc Lăng Phong đây!”

“Không!” Cô lắc đầu: “Anh không phải là Khúc Lăng Phong, Khúc Lăng Phong mà tôi biết không thế này.”

Anh thở phào, mỉm cười, sung sướng nói: “Thiên Lại, em có thai rồi, có con của anh, là con của chúng ta!”

“Có thai? Em?” Tin tức nhất thời chưa truyền đến trung khu thần kinh được, 1 giây sau đó, cô bỗng ý thức được anh đang nói gì. Cô có thai rồi?

Cô kích động nắm lấy áo anh: “Anh nói gì? Sao lại thế?”

“Em đừng kích động.” Anh bình tĩnh dè cô lại. “Bác sĩ nói cảm xúc của em không ổn định, không thể kích động.”

“Không đâu.” Cô lắc đầu nguầy nguậy. “Không đâu, trước giờ chúng ta vẫn tránh thai mà.” Nói xong cô bỗng nhớ ra, từ sau khi cô đi điều trị tâm lý, anh không dùng bao nữa, mặc dù cô có uống thuốc nhưng khó tránh có khi sơ sẩy.

Trời! Có thai! Một đứa trẻ, một sinh mệnh, sao nó bỗng đến bất ngờ thế này? Cô khó mà tưởng tượng được mình và Khúc Lăng Phong sẽ có một đứa con. 4 ngày trước, có thể cô còn có chút lòng tin là mình muốn một đứa trẻ. Nhưng bây giờ, khi tình yêu vốn không nhiều của cô dành cho Khúc Lăng Phong đã hết thì... Không, cô không cần, không thể cần, không dám cần. Thật là tàn nhẫn, một gia đình không hoàn chỉnh, một ông bố không biết yêu, một bà mẹ không có lòng tin vào tình yêu, hoàn cảnh như thế sẽ chỉ bóp chết một tâm hồn thơ trẻ. Không! Cô không thể để bị kịch của đời mình tiếp tục dời sang đời con. Đó tương đương với giết người!

“Thiên Lại!” Anh dè cô lại, nhìn thẳng vào mắt cô, nhú mày: “Em không thích sao? Em không muốn con của chúng ta sao?”

Cô muốn trả lời: “Phải!” Thế nhưng trong họng có gì đó chặn lại, làm cô không thể thốt nên lời. Đó là con của cô, đứa con mang máu thịt là linh hồn của cô, cô thật sự không thích sao? Thật sự không cần nó sao?

“Thiên Lại!” Sự im lặng của cô bị anh cho là sự cam chịu, anh bỗng ôm chặt lấy cô, ngực dán chặt vào ngực cô, hoảng hốt nói: “Không được, không được có ý nghĩ không thích, không được có ý nghĩ bỏ nó đi, nghe không?”

Bỏ nó đi? Sao cô có thể nhẫn tâm thế được? Giữ nó lại, cô cũng không đành lòng. Bóp chết một sinh mệnh và bóp chết một tâm hồn, cô nên chọn thế nào đây?

“Thiên Lại, đó là con của chúng ta!” Giọng anh như nghẹn lại. “Không được, em không thể nhẫn tâm thế được.”

Cô nhẫn tâm? Thật tức cười! Trên đời này còn có ai nhẫn tâm hơn Khúc Lăng Phong anh nữa? Nếu không có sự nhẫn tâm của anh thì sẽ không có tình cảnh ngày hôm nay, sẽ không có một sinh mệnh vô tội.

Cô cúi đầu, buồn bã. “Giữ nó lại càng tàn nhẫn hơn. Một gia đình không có tình yêu, một cuộc hôn nhân không bình thường sẽ ảnh hưởng thế nào đến nó chứ? Tạo nên một bản sao của anh hoặc em sao? Không, Khúc Lăng Phong, xin anh đừng nhẫn tâm thế.”

“Không phải!” Anh vội vàng đẩy cô ra, nắm tay cô đặt lên ngực anh. “Anh sẽ yêu nó, cũng sẽ yêu em. Gả cho anh, chúng ta sẽ cho nó một gia đình hạnh phúc nhất.”

4 ngày trước, cô sẽ vì những lời này mà cảm động đến rơi nước mắt, nhưng bây giờ thì không. Sáng nay anh vì danh chính ngôn thuận ngăn những người khác đến gần cô mà yêu cầu kết hôn, bây giờ vì cho đứa trẻ một gia đình hoàn hảo mà yêu cô. Nói tới nói lui anh vẫn không hiểu tình yêu, sự bố thí này có thể kéo dài được bao lâu? Sao cô có thể cho đứa trẻ hạnh phúc với một tình yêu bố thí thế này?

“Khúc Lăng Phong” Cô nhìn anh ai oán. “Anh có biết thế nào là tình yêu không?”

“Anh biết! Đương nhiên anh biết!” Anh nắm đầu vai cô, nhìn thẳng vào mắt cô, im lặng một lúc, ánh mắt lúc sáng lúc tối, sau đó như làm ra một quyết định rất khó khăn, trầm giọng nói từng chữ: “Thiên Lại, anh yêu em.”

Cuối cùng anh cũng thổ lộ với cô ba chữ hay nhất trong kho ngôn ngữ của loài người, nhưng cô chỉ thấy tức cười, muốn cười thật to. Cô cười thật, hơn nữa cười không thể dừng lại, cười nghiêng ngả trong lòng anh, cười đến nổi khó thở, cười đến rơi nước mắt.

Anh vừa nghi hoặc vừa chán nản hỏi: “Em cười cái gì? Có gì đáng cười chứ?”

“Khúc Lăng Phong.” Cô nắm tay anh lên lau nước mắt. “Từ khi em quen biết anh đến nay, lúc này anh đáng yêu nhất. Em cảm ơn anh đã yêu em, thật đấy, bất luận 3 chữ kia là thật lòng hay vô tình.”

“Anh rất thật lòng.” Anh quỳnh lên, nhảy xuống giường, không ngừng đi qua đi lại. “Tại sao em không chịu tin anh? Phải làm sao thì em mới tin là anh yêu em?”

Sở dĩ nói phụ nữ ngốc là bởi vì không biết hết hy vọng. Cô ôm chút hy vọng cuối cùng mà hỏi anh: “Trước khi biết em có thai, anh có từng nghĩ đến anh yêu em?”

Anh dừng bước, nhìn kỹ vẻ mặt của cô, mày không ngừng nhúc nhích, cân nhắc xem nên trả lời thế nào.

Không cần trả lời nữa! Cô cười rơi lệ lần cuối, hai tay che mặt, dùng giọng nói u sầu như đến từ địa ngục nói với anh: “Muốn em tin anh yêu em thì hãy để em được tự do.”

“Không!” Anh lập tức phản đối.

Quả nhiên! Bây giờ cô cũng chẳng buồn cười nữa, không nhìn anh mà chỉ lẩm bẩm: “If you want something badly enough,

You must let it go free

If it es back to you

It’s yours

If doesn’t

You really never had it anyway.”

“Không!” Anh vọt qua đề chặt hai vai cô. “Anh không thể để em đi, để em đi rồi thì em sẽ không về nữa, anh không thể mạo hiểm.”

“Let it go free, let it go free, let it go free...”

“Không, không, không!” Anh điên lên mà lắc lư cô, gần như muốn làm xương cô rã rời.

Cô cảm thấy bụng đau kịch liệt, một dòng chất lỏng âm ẩm, dính dính từ trong người cô chảy ra, cô yếu ớt nắm áo anh. “Khúc Lăng Phong, gọi bác sĩ.”

Cô nghe thấy anh hoảng hốt gọi: “Bác sĩ, bác sĩ...” Sau đó liền mất đi tri giác.

~

Bên ngoài phòng cấp cứu lúc nào cũng khẩn trương, lúc nào cũng lo lắng, lúc nào cũng tụ tập những người sốt ruột mà chỉ có thể chờ đợi. Hàn Mai dựa vào lòng Khúc Ly không ngừng khóc, Thiên Kiều ôm Lăng Vân, thỉnh thoảng lại nhìn chiếc đèn đỏ trên cửa phòng cấp cứu. Khúc Lăng Phong ngồi trên băng ghế, hai tay vò tóc, đầu cúi xuống, không nhúc nhích, như là một pho tượng thạch cao.

Lăng Vân nhìn những người lớn đang sốt ruột, cơ thể nhỏ bé lại dựa sát vào Thiên Kiều, sợ hãi hỏi: “Chị ba, chị hai sẽ không chết chứ?”

“Không đâu!” Khúc Lăng Phong bỗng nhảy dựng lên, hung hăng mà trừng nó, hét lớn: “Không được rửa cô ấy.”

Lăng Vân sợ đến nỗi tròn xoe mắt, méo mồm nhưng lại không dám khóc. Khúc Ly nhìn dáng vẻ gần như điên cuồng không Khúc Lăng Phong, định trách cứ nhưng lại thôi, chỉ ôm Lăng Vân vào giữa mình và Hàn Mai. Khúc Lăng Phong từ từ ngồi xuống, khôi phục tư thế vừa rồi.

Cửa được mở ra, y tá bước tới vội vàng hỏi: “Bệnh nhân không ngừng ra máu, cần một lượng máu lớn để truyền vào, xin hỏi ai là thân nhân trực hệ của cô ấy?”

“Tôi!” Hàn Mai và Thiên Kiều cùng trả lời.

Lăng Vân nhỏ giọng nói: “Còn em nữa.”

“Được, theo tôi đi xét nghiệm máu!”

Khúc Lăng Phong vọt qua. “Tôi cũng đi!”

Bỗng có một giọng nói vang lên: “Anh ở lại.” Không biết khi nào, Hồ Văn Cử đã đi đến.

Y tá nghi hoặc. “Bác sĩ Hồ?”

Hồ Văn Cử nhìn Khúc Lăng Phong, nói: “Tôi nghe nói Thiên Lại bị đưa vào phòng cấp cứu, anh ở đây, tôi đi xem cô ấy, có thể sẽ cần tới anh.”

Khúc Lăng Phong níu áo anh ta. “Anh phải cứu cô ấy, chỉ cần cứu được cô ấy thì làm gì tôi cũng chịu, cho dù là phải đổi mạng của tôi.”

Hồ Văn Cử không nói gì, đẩy anh ra, mang khẩu trang, đi vào phòng cấp cứu.

Thiên Kiều và Hàn Mai cũng được đưa vào phòng cấp cứu. Sau đó, Hồ Văn Cử đi ra, nói với Khúc Lăng Phong: “Theo tôi đi thay quần áo.”

Khúc Lăng Phong vội hỏi: “Cô ấy sao rồi?”

Hồ Văn Cử lạnh lùng nhìn anh một cái. “Đừng có hỏi nhiều, cứ làm theo lời tôi.”

Khúc Lăng Phong ngoan ngoãn làm theo, đời này anh chưa từng nghe lời như thế. Hồ Văn Cử giúp anh buộc thắt lưng áo vô trùng, rồi bỗng nhiên đâm một đâm vào cằm Khúc Lăng Phong. Khúc Lăng Phong bị đánh nên lảo đảo vài bước rồi té ngã. Hồ Văn Cử từ trên nhìn xuống, trên mặt không có cảm xúc gì, hồ hững nói: “Một đâm này là để cho anh biết vào trong đó rồi thì nên nói gì. Bây giờ cô ấy hoàn toàn không có ý chí sinh tồn nữa, anh nên biết phải làm thế nào để kêu gọi ý chí sinh tồn của cô ấy.”

Khúc Lăng Phong loạng choạng đứng dậy, lau vết máu trên khóe môi, không đánh trả cũng không đáp trả, chỉ im lặng rửa tay, mang găng tay.

Phòng cấp cứu tràn ngập tiếng máy móc và tiếng các bác sĩ nói chuyện. “Huyết áp, nhịp tim, nhịp mạch, khí oxy, chuẩn bị truyền máu. Tim bệnh nhân không đập nữa, kích điện, mau lên!”

Thiên Lại nằm trên giường, Hàn Mai và Thiên Kiều đứng hai bên, dụng cụ truyền máu đã chuẩn bị xong, máu của hai người cùng truyền vào cơ thể cô. Hàn Mai rướm lệ khẩn nguyện: “Chúa ơi, xin Người hãy ban phúc cho con gái của con, bất luận nó đã phạm phải lỗi lầm gì thì xin Người cho phép con chịu tội thay nó.”

Thiên Kiều cũng sờ nhìn dòng máu đỏ tươi đang chảy trong ống dẫn, nước mắt chảy dài, thì thầm: “Chị, có chuyện này em phải nói với chị, trước giờ em chưa bao giờ hận chị. Em cũng muốn hận, nhưng không hận được. Bởi vì chị rất thương em, chúng ta là chị em ruột thịt. Sinh mệnh của chị cũng là một phần trong cuộc sống của em, cho nên xin chị hãy vì em mà quý trọng nó. Em biết chị sẽ không nỡ để em phải đau lòng, phải không chị?”

Khúc Lăng Phong bước từng bước đến gần Thiên Lại, nhìn gương mặt tái nhợt của cô, hai mắt nhắm chặt, thần sắc bình yên, lặng lẽ hít thở.

Dụng cụ kích điện đặt trên ngực cô, giật bình bịch vài tiếng, y tá kêu lên: “Tim đập lại rồi!”

Bác sĩ ra sức nhấn vào ngực cô: “Huyết áp đang tăng lên!”

Bác sĩ nói: “Dừng kích điện, xem mạch đập, nhịp tim, huyết áp.”

Bác sĩ khác nói: “Vẫn không thể cầm máu được.”

Khúc Lăng Phong ngẩn ngơ đứng đó, trong mắt đầy vẻ đau thương.

Y tá kêu lên: “Tim lại ngừng đập rồi!”

Bác sĩ nói: “Chuẩn bị kích điện!”

Anh bỗng như bừng tỉnh, bước tới trước, đẩy cô y tá ngăn trở tầm mắt của mình ra, cúi người hôn lên trán Thiên Lại, gơ tay phải lên, nghiêng rằng. “Chỉ cần em tỉnh lại thì anh sẽ để em được tự do. Nếu em đi rồi thì anh sẽ đuổi theo em cho tới địa ngục.”

Máu trên môi anh và nước mắt rơi xuống mặt Thiên Lại.

Y tá kêu lên: “Tim đập lại rồi, huyết áp đang tăng.” Bác sĩ nói: “Máu đã chảy chậm lại.”

Hồ Văn Cử nhắm mắt lại, ngửa mặt lên trời, lòng thầm thở phào: “Tạ ơn trời đất!” Khi mở mắt ra, anh bị gương mặt nhòa lệ của Khúc Lăng Phong làm giật mình. Nỗi đau thể nào mới có thể làm ột người cao ngạo ngang tàng như anh bật khóc một cách không e dè? Nước mắt của anh còn quý hơn cả máu.

Khúc Lăng Phong run run vươn tay ra, khi sắp chạm vào mặt của Thiên Lại thì dừng lại một lúc rồi từ từ rút lại, đặt hai bên sườn, nắm chặt. Gân trên trán anh nổi lên xanh rờn, cả khuôn mặt như nhăn nhó biến hình.

Y tá kêu: “Nhịp tim và huyết áp đã bình thường!”

Bác sĩ nói: “Cầm máu rồi!”

Tất cả mọi người trong phòng cấp cứu đều thở phào, Hàn Mai và Thiên Kiều nhìn nhau qua làn nước mắt, cùng mỉm cười.

Khúc Lăng Phong từ từ xoay người lại, động tác cứng đờ hết như một người máy bị gỡ sét. Anh bước đến cạnh Hồ Văn Cử, nói không thành tiếng: “Nói với cô ấy tôi thật sự yêu cô ấy nên để cô ấy được tự do.”

Khúc Ly ngạc nhiên nhìn Khúc Lăng Phong lao khỏi phòng cấp cứu như một làn gió, ông không yên tâm nên thả Lăng Vân xuống và nói: “Đợi ở đây, ba đi xem anh con.” Ông đuổi theo xuống lầu thì đã không thấy bóng dáng của Khúc Lăng Phong đâu bèn đi thẳng xuống bãi đỗ xe. Xe của Khúc Lăng Phong còn ở đó, người thì không có trong xe. Ông sốt ruột nhìn xung quanh, đột nhiên nghe thấy tiếng nước nổ như có như không. Ông xoay người qua, thấy Khúc Lăng Phong ngồi dưới đất, dựa vào thùng xe, mặt vùi vào đầu gối, run rẩy mà khóc.

Khúc Ly từ từ ngồi xuống, tay đưa ra vài lần, cuối cùng ôm lấy vai anh, để anh tựa vào lòng mình mà khóc. Đứa con này hoàn toàn di truyền sự ương bướng ngang ngạnh của mẹ nó, từ nhỏ đã cố ý làm trái ông. Lúc ấy công việc của ông bận rộn, tình cảm với vợ lại không được tốt, thường mấy tuần cũng không về nhà, hoàn toàn không ý thức được trách nhiệm của một người cha. Đến khi vợ ông chết vì rượu thì ông

mới phát hiện bà ấy đã giáo dục nên một đứa con ngang tàng kiêu ngạo, coi trời bằng vung. Nhưng tất cả đã quá muộn. Ông còn nhớ khi Khúc Lăng Phong dọn ra khỏi nhà đã nói với ông bằng giọng khinh miệt: “Ba không có tư cách quản tôi.” Ông then với con mình, cho nên thương Thiên Kiều, chiều Lăng Vân, như muốn bù đắp thứ gì đó. Nhưng Lăng Phong lại ngày càng xa ông. Trong ấn tượng của ông, thậm chí ông chưa từng bế bồng anh, an ủi anh. Đây là lần đầu tiên trong 28 năm qua.

10. Chương 10

Cuối cùng thì cô cũng biết tại sao ba cô và bé gái kia lại dùng ánh mắt chỉ trích cùng ai oán mà nhìn cô. Bởi vì đó là con của cô, cô lại để mất nó. Cô không có dũng khí sinh nó ra nên nó tự giác bỏ đi, để trừng phạt người mẹ hèn nhát như cô. Trong giây phút đó, cô cảm giác mình đã nắm được tay của ba, nhưng một sức lực mạnh mẽ nào đó đã kéo hồn phách của cô vào lại cơ thể. Khi tỉnh lại, thần trí của cô vẫn mơ màng không tỉnh táo. Mẹ cô đón cô về nhà, mọi người đều dùng thái độ vô cùng dè dặt để chăm sóc cô, còn cô thậm chí không có cả tiếng cảm ơn trở lại.

Tim của cô đã chết, thần trí trống rỗng, chỉ còn lại một thân xác thoi thóp hơi tàn. Mãi đến khi Hồ Văn Cử đến.

“Hi, người đẹp!” Trên mặt anh vẫn là nụ cười đùa dỡn ấy. “Mặc dù tôi rất muốn gặp cô nhưng thật sự rất không muốn dùng thân phận bác sĩ để gặp!”

Đối với anh, cô còn có thể ráng nở một nụ cười mỉm, thật là kỳ diệu.

“Woah!” Anh reo lên: “Đúng là vinh hạnh. Mẹ cô nói với tôi trừ ngày người ra thì cô không có cảm xúc gì khác. Xem ra tôi vẫn có ảnh hưởng nhất định tới cô.”

Cô từ từ mở miệng, cảm giác có chút cứng nhắc. “Tôi chỉ không biết nên có cảm xúc gì.”

Anh mỉm cười, đi đến ngồi lên giường của cô, nói sâu xa: “Cô biết không, thói quen là một thứ rất đáng sợ. Khi cô đã quen với việc có một người khác điều khiển cuộc sống và tình cảm của cô thì sẽ từ từ quên đi cách tự xử lý thời gian trống. Cho nên khi sự điều khiển này biến mất thì cô sẽ trở thành một tâm hồn không nơi nương tựa.”

“Anh đang ám chỉ điều gì?”

“Haiz!” Anh thở dài: “Tôi rất nghi ngờ cô có phải là bệnh nhân hay không, sao luôn luôn đoán được ý đồ của bác sĩ thế?” Cô không nói, chỉ nhìn anh. Anh chìa tay, nhún vai: “Tôi ám chỉ điều gì cô biết rõ mà, có người muốn tôi nhấn giùm một câu.”

Cô nói trước: “Tôi không muốn nghe!”

Anh xoay mặt cô qua: “Đối mặt với sự thật, không trốn tránh nữa là một bước trong tiến trình điều trị tâm lý. Anh ta bảo tôi nói với cô: anh ta thật lòng yêu cô nên để cô được tự do.”

Cả người cô run lên, trong bàn tay có làn da màu đồng của anh, sắc mặt cô càng thêm nhợt nhạt.

Anh tiếp tục nói: “Cô vốn đã bước 1 chân vào chỗ chết rồi, là lời của anh ta đã khích lệ cô. Anh ta nói: ‘chỉ cần em tỉnh lại thì anh sẽ để em được tự do; nếu em đi rồi thì anh sẽ đuổi theo tới địa ngục’. Anh ta đã khóc. Giây phút ấy, tôi đã nhìn thấy sự đau khổ của một người đàn ông bị buộc phải buông tay người mình yêu ra. Chúng tôi vốn không ưa gì nhau, nhưng bây giờ tôi kính trọng anh ta. Khi anh ta không biết yêu, quả thật là đáng ghét. Nhưng khi đã biết yêu thì anh ta có thể làm được việc ‘yêu thì hãy để người ấy được tự do’. Nói thật, chưa chắc tôi đã có sự quyết đoán này!”

Cô lại quay mặt đi, rầu rĩ nói: “Khó khăn lắm tôi mới thoát khỏi anh ta, anh đừng có đẩy tôi vào vực thẳm nữa.”

“Haiz!” Anh thở dài: “Tôi cảm thấy giữa 2 chúng ta thì cô càng giống bác sĩ hơn, bởi vì cảm xúc của tôi luôn bị cô tác động. Thiên Lại...” Anh lại nâng cằm cô lên, nhìn cô tha thiết: “Tôi có thể hôn cô không?”

Cô lập tức gạt tay anh ra, tức giận nói: “Hồ Văn Cử, anh là bác sĩ tâm lý của tôi, sao có thể đưa ra yêu cầu như thế?”

Anh ai oán. “Tôi là bác sĩ tâm lý của cô, nhưng cũng là một người yêu mến cô. Tôi từng nói nếu có ngày cô cắt đứt hoàn toàn với Khúc Lăng Phong thì hãy cho tôi một cơ hội.”

“Không!” Cô lắc đầu. “Tôi không muốn đụng chạm đến tình cảm nữa.”

“Tại sao? Chim sợ cành cong hay là sợ chết đuối nên sợ nước?”

Hồ Văn Cử, anh đúng là một bác sĩ vô trách nhiệm.”

Anh lắc đầu cười: “Tôi là nhất đó, ít nhất thì hiện nay người trong nước công nhận tôi giỏi nhất. Thiên Lại, đừng trốn tránh nữa, hãy nghĩ đến những ngày tháng trước khi cô gặp được anh ta, không có mục tiêu, không có sức sống, không có động lực, không có hy vọng. Chẳng phải chính cô cũng nói có thể mình sẽ gây người đến chết sao? Sau khi gặp anh ta thì sao? Hận cũng được, yêu cũng được, phần nộ cũng được, đau lòng cũng được, cô đã có cảm xúc, trở thành một con người sống động. Nếu không tính quay đầu lại thì hãy quên một cách triệt để đi, bắt đầu lại. Tôi không khuyên cô phải trở về bên cạnh anh ta, cũng không khuyên cô phải tiếp nhận tôi, tôi chỉ muốn cô tích cực đối mặt với cuộc sống sau này.”

Cô nhìn ánh mắt trong sáng nhiệt tình của anh, im lặng lắc đầu, chán nản nói: “Đừng ép tôi, cho dù là bị thương ngoài da cũng cần thời gian lành lặn, đúng không?”

Anh gật đầu: “Vậy được rồi, tôi cho cô thời gian, nhưng cô phải hứa với tôi là sẽ tốt lên, nếu không danh tiếng của tôi sẽ bị hủy trong tay cô mất.”

Cô cười: “Hủy cũng tốt, đỡ phải nghe anh kiêu ngạo khoe khoang.”

“Woa, ác thật, quả nhiên độc nhất là lòng dạ đàn bà.” Rồi hai người cùng bật cười.

Sau đó, mỗi ngày anh đều đến nhà cô, bề ngoài là trị liệu tâm lý, thực tế là tán gẫu trêu đùa với cô. Không thể phủ nhận là cách trò chuyện như bạn bè rất thoải mái này làm cô dần thoát khỏi tình trạng ngắc ngứ cả ngày. Giống như anh nói, anh vẫn có một ảnh hưởng nhất định tới cô. Anh nhã nhặn lịch sự, hài hước dí dỏm, tinh ý hiểu chuyện. Ở chung với anh không có áp lực, không phải lo sợ, không quá vui hay quá buồn, cảm giác có được là thoải mái ấm áp, một niềm vui rất đơn sơ nhẹ nhàng. Cô từng nói làm bạn gái của anh sẽ rất hạnh phúc. Vậy cô không có lý do gì để bỏ qua cho hạnh phúc rất dễ có này. Cho nên lần thứ hai khi anh đề xuất hãy cho anh cơ hội thì cô đã nhận lời. Mặc dù cô biết rõ mình không yêu anh nhưng có tình yêu chưa chắc đã có hạnh phúc. Cô tin rằng anh sẽ là một người chồng tốt, một bạn trai tốt.

Con người luôn ích kỷ, luôn yêu bản thân mình hơn. Lúc trước cô biết rõ yêu Khúc Lăng Phong chính là không yêu chính bản thân mình, thế nhưng vẫn yêu anh. Còn lần này, cô phải yêu chính mình.

Đêm, nổi lên trận tuyết đầu đông. Những bông tuyết nhẹ nhàng mềm mại mang theo vị tươi mát và lạnh lạnh. Cô ngồi bên cửa sổ, xoa tan lớp sương mờ trên cửa kính, lắng lắng ngắm tuyết rơi. Những ngày tháng mất ngủ ngắc ngứ mưa đã qua rồi, cơn bão tố giam cầm cô đã tan biến, thay vào đó là những bông tuyết lạnh. Không có sự mạnh mẽ của cuồng phong, nhưng lại có sự mềm mại dễ chịu. Có lẽ đây mới là thứ cô cần. Thế nhưng tại sao sâu tận đáy lòng cô lại cảm thấy trống trải? Giống như là mất mát thứ gì đó, không thể tìm lại được.

Trên bệ cửa sổ có một quyển tạp chí, là Văn Cử mang đến để cô giết thời gian. Trong mục ‘những sinh vật hiếm lạ’, cô đọc được một đoạn tin tức: “Chim thiên đường[2], tiếng Phạn là Ca lăng tần già, là con chim thần có tiếng hót êm tai nhất trong thế giới cực lạc. Tiếng trong veo, du dương uyển chuyển. Nghe nó hót, thậm chí người ta sẽ quên mất mình là ai. Nó có khuôn mặt thiếu nữ xinh đẹp, đầu người mình chim, hình dáng giống như con hạc tiên, lông sắc sảo, hai cánh dang rộng, hai chân thon dài, đầu đội mũ hình đồng tử hoặc bồ tát, đứng trên hoa sen hoặc đài chơi nhạc. Nó sẽ vì người mình yêu hót mãi, vĩnh viễn không ngừng, mãi đến khi khạc ra máu mà chết, chấm dứt sinh mệnh thì tiếng ca mới dứt.”

Lúc này cô mới biết thì ra hóa thân trong mộng của cô chính là một con chim thiên đường.

“Nó sẽ vì người mình yêu hót mãi, vĩnh viễn không ngừng, mãi đến khi khạc ra máu mà chết, chấm dứt sinh mệnh thì tiếng ca mới dứt.”

Vậy trong mộng cô đã yêu tên bạo chúa ấy sao? Sao thế được? Cô nên hận hắn không phải sao? Nhưng ai biết được đâu là ranh giới giữa yêu và hận?

Cô kéo cửa sổ ra, hít lấy luồng khí lạnh mát, dẹp yên những suy tư hỗn loạn trong lòng, bỗng thấy một bóng đen lướt qua. Cô dụi mắt nhìn cho kỹ thì không thấy gì cả nên thử gọi một tiếng: “Ai đó?” Chỉ có tiếng của cô vọng lại trong sân vắng. Lẽ nào cô hoa mắt thật sao?

Thiên Kiều đẩy cửa ra, bước vào hỏi: “Chị, có chuyện gì vậy?” Phòng Thiên Kiều ở sát phòng cô, có lẽ là đã nghe thấy tiếng cô kêu.

Cô quay lại đáp: “Hình như chị thấy trong sân có người.”

“Khuya thế này rồi mà còn ai nữa? Chắc là con mèo của bác tài xế.” Thiên Kiều bước qua kéo cửa sổ lại, động tác hơi vội vàng.

Cô đưa tay chặn cửa lại, chỉ vào dấu vết trên tuyết: “Đó là do mèo để lại sao?” Vết tuyết biến mất tại ngã rẽ.

Thiên Kiều chột dạ đáp: “Cũng có thể, có thể là bác tài xế ra tìm mèo.”

Trực giác nói với cô Thiên Kiều đang nói dối. Trực giác của cô luôn rất chính xác, nó đang cố giấu cô điều gì đây?

“Thiên Kiều!” Cô nhìn vào mắt cô bé: “Là ai?”

“Sao em biết là ai được chứ?” Thiên Kiều vẫn chối cãi.

Cô không lên tiếng, nhìn Thiên Kiều chằm chằm, mãi đến khi cô bé đỏ mặt, cuối cùng thì đầu hàng: “Được rồi được rồi, em nói. Là, là, là...”

“Là ai?” Trong lòng cô đã loáng thoáng có câu trả lời.

Thiên Kiều nhỏ giọng nói: “Là anh.”

Quả nhiên! Cô đóng cửa sổ lại, trở về giường.

“Chị!” Thiên Kiều ngồi xuống đối diện với cô. “Thật ra anh thường đến thăm chị, chỉ có điều không dám vào thôi.”

“Sao lại cho anh ta vào?”

Thiên Kiều khó xử, nói: “Đây cũng là nhà của anh ấy.”

“Vậy được.” Cô nằm xuống, trùm đầu lại. “Mai chị dọn về nhà ba.”

“Chị.” Thiên Kiều quỳnh lên, vòng qua trước mặt cô: “Cần gì phải tuyệt tình như vậy? Sao không cho anh ấy một cơ hội?”

Cô thò đầu ra nói: “Đây là những lời em nên nói sao? Chẳng phải em càng nên hận anh ta hơn chị sao?”

“Phải!” Thiên Kiều kích động. “Em càng nên hận anh ấy hơn là chị, nhưng từ giây phút bước vào phòng cấp cứu, em đã không cách nào hận anh ấy nữa. Đó là người rất yêu chị, những việc anh ấy làm đều là vì yêu chị, dù anh ấy đã làm những việc rất ngốc. Ngay cả em còn tha thứ được cho anh ấy thì sao chị không tha thứ được?”

Cô lắc đầu thở dài: “Chị với anh ấy, vấn đề không phải là có tha thứ hay không, chẳng qua là chị không muốn có bất cứ quan hệ nào với anh ấy nữa thôi. Có những chuyện, đã qua thì hãy để nó qua luôn đi.”

“Chị!” Thiên Kiều ghen giọng.

Cô vỗ vỗ tay Thiên Kiều. “Khuya rồi, đi ngủ đi!”

Thiên Kiều nhìn cô một lúc, thở dài rồi bỏ đi. Cô nghe tiếng bước chân của cô bé thì nó không về phòng mình mà lại xuống lầu.

Đúng vậy, cô dựa vào đâu mà không tha thứ cho anh chứ? Tổn thương, đã là chuyện của quá khứ. Yêu, anh cũng đã cho cô. Tự do, anh cũng cho cô nốt. Điều duy nhất mất đi chính là đứa con. Nhưng cô tin rằng anh còn đau lòng hơn cả cô. Vậy cô có lí do gì để hận anh đây? Không, cô không trách, cũng không hận anh, chỉ không muốn gặp lại, không muốn nhớ tới thôi. Cái tên Khúc Lăng Phong nên hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời cô.

~

Mồng một tháng giêng là ngày cô và Văn Cử đính hôn. Nói ra thật xấu hổ, bọn cô đã tới nước đính hôn rồi mà anh còn chưa hôn môi cô, nhiều nhất chỉ là hôn lên trán. Anh nói không cần vội, để cho cô có thời gian. Sự quan tâm và bao dung này làm cô rất cảm động. Đính hôn là ý của cha mẹ hai bên. Mẹ cô chỉ ước sao cô lập tức lấy Hồ Văn Cử, quên sạch sẽ tên Khúc Lăng Phong xui xẻo đi. Còn chú Khúc cũng không nói gì.

Văn Cử là con trai một, ba mẹ anh ở nước ngoài, về nước mới biết con mình có bạn gái thì vui đến quên trời đất. Họ rất thương cô, đương nhiên là hy vọng lập tức cưới cô về làm dâu. Văn Cử lấy lí do thời gian quen nhau chưa lâu để thoái thác nên quyết định chỉ đính hôn trước. Dưới sự kiên quyết của Văn Cử, lễ nghi được đơn giản hóa, chỉ bao một phòng VIP trong nhà hàng, cha mẹ hai bên cùng ăn bữa cơm. Trước mặt cha mẹ hai bên, anh đeo một chiếc nhẫn kim cương nhỏ xinh xinh vào tay cô. Sau khi nghi lễ kết thúc, mọi người thương lượng đến nhà chú Khúc để ăn mừng tiếp.

Xe của chú Khúc chạy trước nhất, xe cô và Hồ Văn Cử chạy giữa, còn xe của ba mẹ anh chạy sau cùng. Khi quẹo vào con đường có nhiều cây dẫn về biệt thự, chiếc xe chạy trước bỗng dừng lại. Xe của cô cũng buộc phải ngừng lại, Văn Cử nghi hoặc nói: “Sao thế không biết, dừng nói là tới nhà rồi mà xe hư chứ?”

Họ cùng xuống xe xem thử. Khi tới xe của chú Khúc, cô nhìn thấy chiếc BMW màu xám bạc rất quen thuộc kia... là xe của Khúc Lăng Phong. Cổng nhà đã được mở ra, đèn sau của xe nhấp nháy, dường như là vừa mới vào. Đèn sau tắt, Khúc Lăng Phong từ trong xe bước ra. Anh mặc một chiếc áo khoác mỏng hơi rộng, áo không kéo lại làm lộ ra bộ đồ vest màu xám đậm. Anh thất nơ cổ điển ở cổ áo và ngực thì cài hoa, đầu tóc chải ngay ngắn, khuôn mặt hơi gầy cũng được cạo rửa sạch sẽ, thậm chí không còn râu. Bộ dáng của anh như đang đi tham dự một bữa tiệc rất trang trọng.

Thấy mấy người các cô cũng ăn mặc trang trọng, anh ngẩn ra, ánh mắt lướt qua quan sát những người đang lục tục bước ra, cuối cùng thì dừng lại ở cô, không chịu rời đi. Anh lấy từ trong xe ra một bó hoa bách hợp thật rực rỡ, nắm thật chặt, đi về phía cô. Cô không thể ngăn được người mình run lên. Văn Cử tới gần cô, im lặng ôm bờ vai cô, cho cô sự ủng hộ thầm lặng.

Khúc Lăng Phong nhìn chằm chằm vào động tác thân mật của hai người, mày nhíu lại, chân cũng dừng bước. Hôm nay cô và Văn Cử mặc áo đôi. Anh mặc một bộ vest trắng, cô mặc lễ phục trắng, khoác áo khoác trắng, cùng tôn lên nhau trong ngày đông tuyết lạnh. Sự thật quá rõ ràng này, anh còn chưa nhận ra sao?

Mẹ cô bỗng bước lên, kéo tay Khúc Lăng Phong, cười miễn cưỡng: “Lăng Phong, con về thật là đúng lúc. Hôm nay Thiên Lại và Văn Cử đính hôn, đi vừa nói với ba con bảo con về chúc mừng đây.”

Chú Khúc trầm giọng quát: “A Mai!” Đây là lần đầu tiên cô nghe thấy chú Khúc dùng giọng nói nặng như vậy với mẹ cô. Mẹ cô xấu hổ bỏ tay ra, quay đầu nhìn chú Khúc với ánh mắt xin trợ giúp. Chú Khúc bước lên kéo bà lại.

Cùng là người làm cha mẹ, mẹ muốn bảo vệ cô, nhưng dù sao Khúc Lăng Phong cũng là con trai của chú Khúc, có người làm cha nào muốn nhìn thấy con trai mình thất bại hay đau khổ chứ?

Thân mình Khúc Lăng Phong loạng choạng một chút, bó hoa bách hợp rơi xuống đất, giọt sương trên cánh hoa bỗng hóa thành nước đá, giống như nhiệt huyết sôi trào bỗng hóa thành băng đá. Khuôn mặt gọn gàng sạch sẽ của anh bỗng chốc trở nên trắng bệch hơn cả áo khoác của cô.

Cô nhìn ánh mắt chần kín, hồ nghi, chua xót, đau lòng, tuyệt vọng đan xen của anh, không thể dời mắt.

Mẹ Hồ Văn Cử bước lên, nghi hoặc hỏi: “Văn Cử, vị này là...”

Chú Khúc vội vàng nói: “Là con trai của tôi, đứa con với vợ trước của tôi.”

Cuối cùng thì Khúc Lăng Phong cũng có phản ứng, cô không phân rõ được vẻ mặt của anh là đau đớn hay chờ đợi. Anh móc từ trong túi ra hai chiếc vé, khoe môi giần giật, như cười như khóc nói: “Anh không biết hôm nay là ngày đặc biệt như thế. Đây là vé vào đại hội âm nhạc mừng năm mới ở Viên năm nay, hy vọng làm quà mừng cho hai người thì không quá keo kiệt.” Trời ạ!

Mọi người cùng thốt lên tiếng ngạc nhiên. Người yêu âm nhạc đều biết vé vào đại hội âm nhạc mừng năm mới ở Viên quý thế nào. Một trong những nguyện vọng hiếm hoi trong đời cô là chính tai được nghe một lần thôi. Vậy mà anh lại biết, hơn nữa còn làm được!

“Cảm ơn anh!” Hồ Văn Cử khách sáo gật đầu, đưa tay nhận lấy. Khúc Lăng Phong né tay anh ra, đưa thẳng về phía cô.

Cô nhìn Hồ Văn Cử một cái để hỏi ý, anh cho cô một nụ cười khích lệ.

Cô dè dặt đưa tay ra, chạm vào 2 chiếc vé kia, cũng chạm phải những ngón tay lạnh căm của Khúc Lăng Phong. Anh bỗng nắm chặt tay cô, cũng nắm lấy cả chiếc nhẫn lấp lánh kia, sau đó quỳ một chân xuống trong sự kinh hô của mọi người, dùng giọng nói chân thành và đáng dấp hèn mọn nhất trong đời, run rẩy nói: “Thiên Lại, hãy cho anh một cơ hội nữa, để chúng ta có thể bắt đầu lại.”

Mẹ Hồ Văn Cử hét lên: “Văn Cử, thế này là sao?”

Hồ Văn Cử vẫn trấn tĩnh ôm vai cô, ánh mắt nhìn cô thăm thiết, như đang nói: “Anh chờ sự lựa chọn của em.”

Cô ngơ ngác nhìn xung quanh, thấy ánh mắt lo âu của mẹ, ánh mắt khích lệ của Thiên Kiều, sự kỳ vọng khẩn thiết của chú Khúc, cái gãi đầu ngơ ngác của Lăng Vân cùng vẻ lo lắng và nghi hoặc của mẹ Hồ Văn Cử. Cuối cùng, ánh mắt cô dừng lại trên người Khúc Lăng Phong. Trong mắt anh thậm chí không có kỳ vọng, chỉ có tình yêu nồng nàn say đắm và chân thành, giống như đang bị treo trên thánh giá, cam tâm tình nguyện chờ đợi sự tuyên phán của thế nhân.

Cô chớp mắt, mặc cho nước mắt chảy xuống mặt, từ từ cứng nhắc rút tay ra, khàn giọng nói: “Em xin lỗi!”

Hôm nay, nếu không có Văn Cử bên cạnh, nếu cô và anh không đính hôn, nếu anh không dùng ánh mắt tin tưởng ấy nhìn cô thì cô không biết mình có nhận lời Khúc Lăng Phong không nữa. Nhưng dù sao đi nữa thì những cái ‘nếu như’ kia đều là sự thật sờ sờ, làm cô đương nhiên phải cự tuyệt Khúc Lăng Phong. Nói lương tâm của cô không cho phép cô phản bội Văn Cử, chi bằng nói sự ích kỷ của cô làm cô sợ hãi tiếp nhận Khúc Lăng Phong. Tình yêu của Hồ Văn Cử là cơn mưa dịu nhẹ, nhận được sự tươi mát của nó luôn tốt hơn là giãy giụa sinh tồn trong giông bão rất nhiều.

Yêu và được yêu, cô chọn được yêu, bởi vì cô quyết định yêu chính bản thân mình.

Khúc Lăng Phong bỗng hóa thành một pho tượng, lâu lắm mà không nhúc nhích, mắt cũng không nhìn cô, chỉ chờ đợi nhìn bàn tay trống rỗng của mình, dường như còn lưu lại độ ấm của cô. Cô nghe thấy vài tiếng thở phào cùng mấy tiếng thở dài. Ai vui ai buồn cô đã không còn sức quan tâm mà chỉ lặng lẽ nhìn anh, lo lắng anh sẽ làm gì sau đó. Anh từ từ xòe tay ra, cô nhìn thấy một thứ gì đó lóe sáng trong tay anh, cư nhiên là nhẫn của cô. Khi cô rút tay ra, không cảm giác được nhẫn đã tuột ra, rơi vào tay anh.

Mặt Hồ Văn Cử cũng biến sắc, cánh tay đang ôm vai cô cũng run run.

Khúc Lăng Phong loạng choạng đứng dậy, thả chiếc nhẫn vào tay Hồ Văn Cử, trầm giọng nói: “Hãy yêu thương cô ấy.”

Anh không nhìn cô thêm một cái mà đi thẳng về phía xe, mở cửa, đóng cửa, rồ máy, sang số, quay đầu xe, nâng kính lên. Cô nhìn kính xe màu trà dần che khuất khuôn mặt anh, tim bỗng đập thình thịch, kêu lên theo trực giác: “Khúc Lăng Phong!”

Ánh sáng lóe lên, nhanh như chớp, anh xoay vô lăng. Thế nhưng do tốc độ quá nhanh, không kịp tránh chiếc xe của ba Hồ Văn Cử đậu tại chỗ rẽ nên trong tiếng thét của cô, một tiếng va chạm rung trời vang lên. Chiếc BMW xệt qua thân chiếc xe kia, làm gãy phẳng một cánh cửa, mất thăng bằng ở chỗ ngã rẽ nên xoay 3 vòng, cuối cùng lật ngửa ra và trượt dài khoảng 200 mét.

“Không!” Trong tiếng hét lớn của cô, chú Khúc và Hồ Văn Cử đã chạy qua.

Mấy người đàn ông hợp sức giật cánh cửa của chiếc xe đã biến dạng, lôi một thân thể đầm đìa máu ra. Vừa đưa Khúc Lăng Phong ra được 2, 3 bước thì một tiếng nổ tung trời vang lên, chiếc xe nổ tung. Chú Khúc khăn giọng hét với mấy người phụ nữ đang ngầy người: “Còn không mau gọi xe cấp cứu!”

Cô nín chặt vạt áo, trong phút chốc như ngừng thở.

Khi phục hồi được ý thức thì liền chạy về phía anh như phát điên. Hồ Văn Cử nghiêm giọng nói: “Mau lấy dao, băng gạc, thấm lông. Mau lên, giúp anh cởi áo khoác của anh ta ra.” Cô luống cuống chân tay định giúp, Hồ Văn Cử thô lỗ gạt tay cô ra, ra lệnh: “Em giữ lấy đầu anh ta, nói chuyện với anh ta, không được để anh ta hôn mê.”

“Được.” Cô nheo mắt đáp lời, run rẩy ôm cái đầu đầy máu của anh vào lòng. Máu của anh nhuộm đỏ cả váy cô, nhuộm đỏ cả nền tuyết trắng. Cô hoàn toàn không biết anh bị thương chỗ nào, chỉ cảm thấy máu từ khắp nơi trên người anh không ngừng tuôn ra.

“Khúc Lăng Phong, Khúc Lăng Phong!” Cô không ngừng gọi tên anh, những giọt nước mắt nóng hổi lau đi vết máu trên mặt anh. Tay cô run run vén những lọn tóc bê bết máu trên trán anh, liên tục hôn nhẹ lên đó. “Khúc Lăng Phong, cố lên, phải cố lên, anh có nghe thấy không, phải cố mà chống đỡ!”

Anh ho một tiếng, nôn ra một ngụm máu, yếu ớt mở mắt ra, cố sức vươn bàn tay phải đầy máu, khế lau nước mắt của cô, miệng nở một nụ cười khổ làm người ta đau lòng, nói thều thào: “Đừng khóc... thế cũng tốt... anh chết rồi... em sẽ thực sự được tự do... Nếu không... nếu không... anh không biết... không biết ngày nào đó... sẽ đến... quấy rầy em...” Anh thở hắt một cái, tiếp tục nói: “Anh chết rồi... em có thể... có thể đến trước mộ anh... hát... hát cho anh nghe không? Khụ!” Anh lại nôn ra một ngụm máu.

Sao tình cảnh này lại quen đến vậy? Lẽ nào giấc mơ kia đã dự báo trước kết cục ngày hôm nay sao?

“Không, em không muốn. Anh muốn nghe em hát thì phải sống sót. Em không cho anh chết, em muốn anh đến quấy rầy em, còn muốn anh chiếm đoạt em một cách ngang tàng vô lý. Chẳng phải anh nói đến sinh nhật muốn cùng em đi Hawaii sao? Chỉ cần anh sống thì em sẽ đi với anh. Đi Hawaii, đi Nhật, đi Viên, đi bất cứ nơi đâu, chân trời góc biển, anh đi đâu thì em theo đó. Khúc Lăng Phong, Khúc Lăng Phong? Anh không được nhắm mắt, anh nhìn em đi, hãy nhìn em, em bảo anh nhìn em có nghe hay không? Khúc Lăng Phong...” Ánh lửa chiếu đỏ cả đất trời, chiếu đỏ mỗi một người ở gần đó, nhưng lại không chiếu đỏ được sắc mặt ngày càng trắng bệch của anh.

~

Cùng một phòng cấp cứu, cùng một cánh cửa, cùng một ngọn đèn, điểm khác nhau chính là lần này anh ở trong còn cô ở ngoài.

Hồ Văn Cử bước ra, dắt tay cô, dẫn cô tới phòng sát trùng thay quần áo. Cô mặc cho anh làm gì thì làm, cứng nhắc nghe anh nói: “Trên người anh ta bị gãy xương nhiều chỗ, 3 chiếc xương sườn bị gãy, nan giải nhất chính là một chiếc xương sườn xuyên qua phổi, dẫn đến xuất huyết nội nghiêm trọng. Lồng ngực hầu như toàn là máu, không nhìn rõ được các cơ quan, em phải chuẩn bị tâm lý.”

Trước mắt cô tối sầm, phải ôm lấy cánh tay anh mới có thể đứng vững. Cô không ngừng lắc đầu nói: “Không đâu, anh ấy sẽ không chết đâu. Sức khỏe của anh ấy rất tốt, trước nay chưa từng bị bệnh, ngay cả bị cảm cũng không.”

“Thiên Lại!” Hồ Văn Cử giữ cô lại: “Đừng như thế, ngay cả em còn không chống được thì sao có thể khích lệ tinh thần anh ta? Lúc này ý chí sinh tồn của bệnh nhân rất quan trọng, thậm chí còn quan trọng hơn bác sĩ, rõ chưa?”

Cô gật đầu.

“Được, anh dẫn em vào, em nói chuyện với anh ta, anh ta sẽ nghe được.”

Cô ngồi cạnh Khúc Lăng Phong, nắm bàn tay phải không bị thương của anh, nhìn anh nhắm hai mắt. Thần sắc của anh rất bình tĩnh, dường như không có dấu hiệu nào của sự sống. Giây phút này, cô hoàn toàn hiểu được cảm giác của Khúc Lăng Phong khi hứa hẹn buông tay cô. Tại sao phải đến giờ phút đứng giữa sự

sống cái chết thì người ta mới nhìn rõ được lòng mình? Tình yêu của cô dành cho anh đã khắc tận đáy lòng, ăn vào máu thịt, sâu đến nỗi không có chọn lựa, không thể buông tay. Chỉ cần anh bình an thì cô nguyện dùng tính mạng mình để đổi.

Cô hoàn toàn không nghe thấy tiếng máy móc vận hành cùng tiếng nói chuyện của người khác, chỉ toàn tâm toàn ý nhìn anh, nói chuyện với anh: “Còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau không? Lúc ấy anh còn là một cậu thiếu niên mười mấy tuổi nhưng mặt mũi đã đầy vẻ ngang tàng kiêu ngạo. Lúc ấy em hoàn toàn không ngờ em và anh còn có quan hệ gì.”

“Lần thứ hai chúng ta gặp nhau, anh cứu em thoát khỏi tay của đám phóng viên, em cảm thấy anh như một đại hiệp phiêu bạt chân trời. Nhưng ngay sau đó em liền nhận ra bộ mặt thật của anh - một tên cướp chính cống. Tên cướp này, sau khi đã chiếm lấy cơ thể em, ý chí em, đầu óc em, tâm hồn em, tình yêu của em rồi thì định vứt em lại mà đi sao? Sao anh có thể tàn nhẫn thế được? Anh nói anh cho em tự do thì anh thật sự buông tay sao, khi nào thì anh trở nên nghe lời thế chứ? Vậy bây giờ em bảo anh phải sống sót, anh cũng nên nghe lời chứ. Chẳng phải anh thích nghe em hát sao, bây giờ em hát cho anh nghe. Hát bài hát đầu tiên mà anh đã nghe, em biết anh nghe rồi thì sẽ không nở ra đi.”

Cô hôn khẽ lên cánh môi trắng tái của anh, từ từ hát:

”Nhiều lần tưởng rằng đã đến điểm cuối cuộc đời, nhưng phía trước vẫn đường xa tít tắp. Biển rộng trời cao, muôn màu muôn vẻ, sao ta chỉ thấy có trắng trắng đen đen.

Nhiều lần tưởng rằng đã đến điểm cuối cuộc đời, cập bến nhưng không biết đâu là bờ. Chuyện thế gian yêu - hận - si - mê, sao ta vẫn thấy chẳng có gì quyến luyến.

Nhiều lần tưởng rằng đã đến phút cuối cuộc đời, quay đầu bỗng thấy hoảng loạn rồi ren. Sợ cô sơn, sợ hiu quạnh, sao ta còn muốn thoi thóp hơi tàn.

Nhiều lần tưởng rằng đã đến phút cuối cuộc đời, trái tim sao không thể thôi ngừng đập. Muốn mở lòng đi hết đoạn đường, sao ta không thấy ai làm bạn.

Nếu cuộc đời chỉ có mù mịt hoang mang; nếu sống còn chỉ lãng phí thời gian, sao không để ta vẫy tay và đi đến điểm cuối của cuộc đời.

Nếu tình yêu không có định nghĩa nào chính xác; nếu hạnh phúc khó mà hiện hữu trên đời, sao không để ta mỉm cười và đi đến điểm cuối của cuộc đời.

Thôi yêu, thôi hận, thôi thương, thôi oán, chỉ vì không ai có thể nhốt nó cho ta. Không đến, không đi, không sinh, không tử, chỉ vì không ai quý trọng nó cho ta.”

Cô thì thầm hỏi: “Khúc Lăng Phong, anh có bằng lòng có thể nhốt nó cho em không? Anh nguyện quý trọng nó vì em không?” Anh vẫn nhắm mắt, cô mỉm cười: “Nhất định là anh đã đi quá xa rồi, không nghe được tiếng hát của em, em sẽ hát lại lần nữa cho anh nghe.”

“Nhiều lần tưởng rằng đã đến điểm cuối cuộc đời...”

Hát xong, cô lại hỏi: “Khúc Lăng Phong, anh có bằng lòng nhốt nó cho em không? Anh nguyện quý trọng nó vì em không?”

Anh lặng im.

Cô lại hát, lại hỏi. Hát xong rồi hỏi, hỏi xong rồi hát... Cô cũng không biết rốt cuộc thì mình đã hát bao nhiêu lần, hỏi bao nhiêu lần, mãi đến khi loáng thoáng nghe tiếng của Hồ Văn Cử: “Thiên Lại, đừng hát nữa, em khản cả giọng rồi kìa.”

Tiếng hát của cô vang vọng trong phòng cấp cứu, hết lần này đến lần khác, tiếng sau bị ai hơn tiếng trước. Cô cảm thấy cổ họng mình nóng bừng, có gì đó tanh tanh ngọt ngọt, nhưng cô vẫn không dừng lại. Cô mà dừng lại thì anh sẽ không tìm thấy đường về.

“Thôi yêu, thôi hận, thôi thương, thôi oán, chỉ vì không ai có thể nhốt nó cho ta. Không đến, không đi, không sinh, không tử, chỉ vì không ai quý trọng nó cho ta.”

“Thiên Lại! Thiên Lại!”

”Nếu cuộc đời chỉ có mù mịt hoang mang; nếu sống còn chỉ lãng phí thời gian, sao không để ta vẫy tay và đi đến điểm cuối của cuộc đời.

Nếu tình yêu không có định nghĩa nào chính xác; nếu hạnh phúc khó mà hiện hữu trên đời, sao không để ta mỉm cười và đi đến điểm cuối của cuộc đời.”

Hồ Văn Cử nắm lấy vai cô, xốc người cô dậy, ra sức lắc: “Đừng hát nữa, đừng có hát nữa, phẫu thuật thành công rồi, an ta sẽ không chết, em nghe thấy không? Đừng có hát nữa!”

Tiếng ca của cô bỗng im bật, nước mắt lập tức trào ra, nghẹn ngào hỏi lại: “Anh ấy sẽ không chết?”

“Phải, anh ta sẽ không chết, tiếng hát của em đã gọi anh ta trở về!”

Cô từ từ thở phào, rồi bỗng ho khù khụ, sau đó ói ra một ngụm máu.

~~

Đoạn kết

Hawaii vào tháng 8, ánh nắng chói chang, biển xanh biêng biếc, hấp dẫn du khách khắp nơi trên thế giới đến đây nghỉ mát. Cô đứng trên ban công của khách sạn, mỉm cười ngắm thiên nhiên biển trời. Một bóng người cường tráng bơi nhanh thoăn thoắt, tư thế đẹp như cá mập bơi thu hút ánh nhìn của rất nhiều du khách. Da thịt màu đồng cùng nước biển màu xanh tạo thành hai thái cực đối nhau, kích thích thị giác của mọi người, nhất là vết sẹo rõ ràng trên ngực và đùi càng làm tăng thêm vẻ gợi cảm chết người của anh. Có đôi khi, cô cảm thấy có một ông chồng xuất sắc như thế thì cũng chẳng phải chuyện gì tốt.

Điện thoại vang lên, cô bước vào phòng.

“Alo? Xin chào... Văn Cử? À, phải, ở đây rất đẹp, khi nào được nghỉ phép thì em đề nghị anh hãy đến đây... À à, anh ấy đang bơi... Em? Đương nhiên là đang nghỉ ngơi... Phải phải, bác sĩ, xin tuân lệnh... Ừ, ừ... Thật sao? Ha ha, anh thật là hài, em chết cười mất... Được, em biết rồi...”

Một đôi tay từ sau ôm tới, lồng ngực ướt đầm dạt vào lưng cô, nhanh chóng thấm ướt làn áo mỏng. Mái tóc còn nhỏ nước đang trôi chọc hai má cô. Cô tranh thủ quay sang hỏi: “Sao không bơi nữa?”

Giọng nói trầm trầm gợi cảm vang lên bên tai cô: “Em không nhìn nữa nên anh hết hứng.”

Sự chú ý của cô còn đặt vào điện thoại. “Alo? À, anh ấy lên rồi, không sao, anh cứ nói đi.”

Tay anh xấu xa sờ soạng lung tung, thò vào trong áo cô. Cô đập tay anh một cái: “Đừng giỡn, em đang nói chuyện.”

Anh ai oán: “Anh không thích em nói chuyện điện thoại với anh ta.”

Cô vỗ mặt anh một cái như an ủi.

“Ừ, không sao, em nghĩ ra rồi, anh có thể hỏi Thiên Kiều ấy, bạn trai nó làm bên kiến trúc mà.”

Tay anh linh hoạt cởi nút áo cô ra, cô hít một hơi, vội vàng che ống nghe lại, thở gấp: “Lăng Phong, em giận đó.”

Anh hà hơi vào tai cô, cười đùa giả: “Đừng để ý tới anh, cứ nói chuyện của em đi.”

Cô còn chưa kịp phản bác lại thì đã phải ứng phó với điện thoại: “Em đang nghe, anh nói tiếp đi.”

Đôi môi nóng cháy ngậm lấy vành tai cô, hai tay anh như hai đám lửa, nhen nhóm trên người cô. Cô cố gắng áp chế giọng nói run run, nói yếu ớt: “Văn Cử, lát nữa em gọi lại cho anh nha, được không?”

Ống nghe rơi trên đất, câu trách mắng của cô bị anh nuốt trọn lấy, phát ra chỉ là tiếng rên rĩ không tự chủ được.

“Lăng Phong?” Cô giẫy giụa. “Cẩn thận, thai nhi.”

“Yên tâm!” Anh nhẹ nhàng đẩy cô ngã xuống, cẩn thận kề sát người cô: “Anh biết chừng mực!”

Bão táp, lại bắt đầu rồi! TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bai-ca-chim-thien-duong>